

Írta: E. J. Wagonner

Kiadó: PACIFIC PRESS PUBLISHING
Oakland California, New York, Kansas City

JÉZUS KRISZTUS KIJELENTÉSE, AZ IGAZ EVANGÉLIUM	1
HIT ÁLTALI ÉLET KRISZTUSBAN, AZ EVANGÉLIUM IGAZSÁGA.....	16
MEGVÁLTVA AZ ÁTOKTÓL AZ ÁBRAHÁMI ÁLDÁSIG	29
A FIÚSÁG ELNYERÉSE.....	49
A LÉLEK HATALMA A TEST FELETT.....	60
A KERESZT DICSŐSÉGE	70

Előszó

A galáciabeliekhez és a rómaiakhoz írott levél együttesen szolgált a Szentlélek által vezetett 16. századi reformáció forrásaként, amelynek alap gondolata ez volt: "Az igaz pedig hit által él." Az akkor elkezdődött reformáció nem lett teljessé, ezért ugyanez a jelmondat kell, hogy hangozzék most is, mint akkor. Ha Isten népe oly nagymértékben betölte azzal az igazsággal, amelyet ez az apostoli levél bemutat, akkor az mind az egyházat, mind a világot teljesen felkavarná, ugyanúgy, mint Luther korában. Ha ez gyorsan bekövetkezne, az a mindenség újjáteremtésének időpontját siettetné meg.

Bármely bibliai könyvről is írunk, bevezetesként kérdéseket teszünk fel a könyv lényegéről, milyen körülmények közt íródott, mi volt az író célja, és egyéb más dolgokról, amelyek részint feltételezéseken alapulnak, részint pedig a könyvben leírtak. Minden ilyen írói megállapítást az olvasónak el kell fogadnia mindaddig, amíg maga nem tanulmányozza a könyvet és nem tud saját véleményét alkotni. Legjobb módszer az, ha rávezetjük az olvasót a könyv tanulmányozására. Ha elég szorgalmas és kitartó, hamarosan mindent meg fog érteni, ami feltárul előtte. Többet tanulunk úgy egy embertől, ha beszélünk vele, mintha csak valaki beszélne róla. Először is kezdjük a galáciai levéllel és a levél hadd beszéljen önmagáért.

Semmi sem helyettesítheti a Szentírást. Ha a Bibliát mindenki olyan imádságos lelkülettel és olyan lelkiismeretes tanulmányozná, ahogyan kellene, őszinte figyelmet szentelve minden egyes szónak, és az Igét közvetlenül Istentől származónak tekintve, akkor nem lenne szükség más vallásos témájú könyvekre. Minden írásművet olyan céllal kell megírni, hogy az emberek figyelmét még jobban felhívja a Szentírás ígéire. Bármilyen írás, amely megváltoztatja az emberek véleményét a Bibliáról, és arra vezeti őket, hogy azt tovább ne tanulmányozzák, az rosszabb, mintha használhatatlan lenne. Ezért először is az olvasót arra ösztönözzük, hogy szorgalommal és körültekintéssel tanulmányozza az Írást, hogy minden összefüggést megismerjen. Bárcsak Isten megadná azt, hogy ez a kis könyv segítséget nyújtana ahhoz, hogy emberek jobban megismerjék a Szentírást, amely bölcsésé teszi őket a megváltásra.

JÉZUS KRISZTUS KIJELENTÉSE, AZ IGAZ EVANGÉLIUM

„Pál apostol (nem emberektől, sem nem ember által, hanem Jézus Krisztus által, aki feltámasztotta Őt a halálból);

És a velem levő összes atyafiak, Galácia gyülekezeteinek:

Kegyelem néktek és békeség az Atya Istentől és a mi Urunk Jézus Krisztustól,

Aki adta Önmagát a mi bűneinkért, hogy kiszabadítson minket e jelenvaló gonosz világból, az Isten és a mi Atyánknak akarata szerint.

Akinek dicsőség örökkön örökké. Ámen!

Csodálkozom, hogy Attól, aki titeket Krisztus kegyelme által elhívott, ily hamar más evangéliumra hajlotok.

Holott nincs más; de némelyek zavarnak titeket, és el akarják fordítani a Krisztus evangéliumát.

De ha színte mi, avagy mennyből való angyal hirdetni is néktek valamit azon kívül, amit néktek hirdetünk, legyen átok. Amint előbb mondtuk, most is ismét mondom: Ha valaki néktek hirdet is valamit azon kívül, amit elfogadtatok, átok legyen.

Mert most embereknek engedek-é, avagy az Istennek? Vagy embereknek igyekezem- tetszeni? Bizonyára, ha embereknek igyekezném tetszeni, Krisztus szolgálja nem volnék.

Tudtokra adom pedig atyámfiai, hogy az az evangélium, melyet én hirdettem, nem ember szerint való;

Mert én sem emberektől vettem azt, sem nem tanítottak arra, hanem a Jézus Krisztus kijelentése által.
Mert hallottatok, mint forgolódtam én egykor a zsidóságban, hogy én felettem igen háborgattam az Isten anyaszentegyházát, és pusztítottam azt.
És felülmúltam a zsidóságban nemzetembeli sok kortársamat, szerfelett rajongván atyai hagyományaimért.
De amikor az Istennek tetszett, ki elválasztott engem az én anyám méhétől fogva és elhívott az Ő kegyelme által,
Hogy kijelentsen a Ő Fiát énbenem, hogy hirdessem Őt a pogányok között: azonnal nem tanácskoztam testtel és vérrrel,
Sem nem mentem Jeruzsálembe az előttem való apostolokhoz, hanem elmentem Arábiába, és ismét visszatértem Damaskusba.
Azután három esztendő múlva fölmentem Jeruzsálembe, hogy Pétert meglátogassam, és nála maradjam tizenöt napig.
Az apostolok közül pedig mást nem láttam, hanem csak Jakabot, az Úr atyjafiát.
Amiket pedig néktek írok, íme Isten előtt mondom, hogy nem hazudom.
Azután mentem Síriának és Cilíciának tartományaiba.
Ismeretlen voltam pedig személyesen a Júdeában lévő keresztyén gyülekezetek előtt;
Hanem csak hallották, hogy: Aki minket üldözött egykor, most hirdeti azt a hitet, amelyet egykor pusztított.
És dicsőítették bennem az Istent.” (Galáciaiakhoz írott levél 1. fejezet)

Apostoli üdvözlés

Az első öt vers - kivéve a római levél első verseit - egy olyan üdvözlés, amely máshol nem található meg a Bibliában, következésképpen, sehol másutt a világon. A teljes evangéliumot magában foglalja. Ha a Szentírás más részei nem is lennének elérhetőek számunkra, ez a néhány vers megmenthetné a világot. Ha ezt a néhány verset oly szorgalmasan tanulmányoznánk, és oly nagyra értékelnénk, mintha más nem is létezne számunkra, akkor hitünk, reménységünk és szeretetünk végtelenül megerősödne és ismereteink a Biblia más könyveiről is bővülne. Olvasván a levelet, ne a galáciaiakra gondoljunk, hanem tekintsük Isten szavának, aki most az apostolon keresztül beszél hozzánk.

Egy nemes megbízatás

Egy apostol választott; Pál, apostola Jézus Krisztusnak és az Atyaistennek, aki feltámasztotta őt a halálból. Pálnak erős támasza volt. A hírvívőnek akkora bizalma van, amekkora hatalom küldi őt: bízuk a hatalomban és annak erejében. Pál tudta, hogy Isten küldte őt, és tudta, hogy Isten ereje feltámaszt a halálból. „Akit Isten küldött, Isten beszédeit szólja”. (Ján. 3, 34) Pál hatalommal beszélt és kimondott szavai Isten rendeletei voltak. (1 Kor. 14, 37) Ha olvassuk ezt a levelet, vagy bármi mást a Bibliában, nem kell figyelembe vennünk az író személyes sajátosságait és előítéleteit. Az igaz, hogy minden író megtartja saját egyéniségét, és Isten azért választ különböző embereket a különféle munka elvégzésére, mert jellemük eltérő. Azonban az Írás mindenekelőtt Isten Igéje és semmit sem szabad elvenni az üzenet tekintélyéből, nem szabad előítélet vagy felszínes tudás célpontjának kitenni.

Nemcsak az apostolok, hanem az egyház tagjai közül mindenki megbízatást kapott arra, hogy „Ha szól, mintegy Isten igéit szólja.” (1 Pét. 4, 11) „Azért, ha valaki Krisztusban van, új teremtes az.....és Isten volt az, aki Krisztusban megbékéltette magával a világot, és reánk bízta a békéltetés igéjét.....Krisztusért járva tehát követségben, mintha Isten kérne miáltalunk, békéljete meg az Istennel.” (2 Kor. 5, 17-20) Ezek az igék megerősítenek bennünket a csüggedés és a félelem ellen, amikor Isten üzenetéről szólunk. A földi királyságok nagyköveteinek ugyanakkora hatalmunk van, mint azoknak a királyoknak, akiket képviselnek. A keresztyének azonban a Királyok királyát és az Urak Urát képviselik.

Apostolok az Istentől

„És pedig némelyeket rendelt az Isten az anyaszentegyházban először apostolokul, másodszor prófétácul, harmadszor tanítócul, azután csodatévő erőket, aztán gyógyításnak ajándékait.....” (1Kor. 12, 28) Gondoljuk el, hogy mindezt maga Isten helyezte az egyházba. Senki más nem tudja ezt megtenni. Embereknek lehetetlen az, hogy igaz apostolt vagy prófétát állítsanak. Vannak emberek a világban, akik ezt kérdezik: Miért nincsenek apostolok, vagy próféták stb. az egyházban? Azonban figyelmen kívül hagyják azt, hogy Istennek vannak ilyen gyermekei az egyházban mind a mai napig, bár ők gyakran észrevétlenül maradnak, mint ahogy Pál és a többiek apostolságát is gyakran tagadták. Aztán vannak olyanok is, akik azt állítják, hogy mindezek megtalálhatók közösségeikben. Azt olvassák, hogy Isten helyezi őket az egyházba és azt mondják, Isten igaz egyházában kell, hogy legyenek apostolok, próféták stb. Ezért kineveznek néhány embert apostolnak, néhány embert prófétának, másokat tanítóknak, és rájuk mutatnak, azt bizonyítva, hogy az ő közösségük Isten igaz egyháza. Ha valóban ők lennének, akkor az apostolokat maga Isten helyezte volna közéjük. De mivel apostolaikat és prófétáikat ők maguk nevezték ki, valójában közöttük senki nem az. Egyszerűen csak álmesterkedéshez folyamodnak, hogy palástolják a valóságot. De a csalás csak hangsúlyosabbá teszi a valóság hiányát.

Nem emberektől

Minden evangéliumi tanítás azon a tényen alapul, hogy Jézus Isten, és tekintélye ebből származik. Az apostolokat és a prófétákat annyira áthatotta ez az igazság, hogy ez mindenütt feltűnik írásaikban. Ezen levél legelső verseiben megtalálhatjuk ezt abban a páli kijelentésben, hogy ő „nem emberektől apostol, sem nem ember által, hanem Jézus Krisztus által, aki „képe a láthatatlan Istennek” (Kol. 1, 15), „az Ő dicsőségének visszatükröződése és az ő valóságnak képmása” (Zsid. 1, 1-3). Ő kezdetben Istennél volt és Isten volt az Ige, mielőtt a világ lett.” (Jn. 1, 1; 17, 5) „Ő előbb volt mindennél és minden Őbenne áll fenn.” (Kol. 1, 17)

Az Atya és a Fiú

„Jézus Krisztus és az Atyaisten, aki feltámasztotta Őt a halálból”, teljesen egyek. „Én és az Atya egyek vagyunk.” (Jn. 10, 30) Mindketten ugyanazon trónuson ülnek a magasságban. (Zsid. 1, 3; 8, 1; Jel. 3, 21) Békesség tanácsa van közöttük. (Zak. 6, 12-13) Jézus egész életében Isten Fiának jelentette ki magát, bár Dávid magva volt testi leszármazás szerint. De halálból való feltámadása által - a szentség Lelke szerint - nyert bizonyítékot istenfiúsága. (Róm. 1, 3-4) Ezen apostoli levélnek ugyanolyan tekintélye van, mint Pál apostolságának: Attól származik, akinek hatalma van arra, hogy feltámassza a halottakat és Attól, akit feltámasztott a halálból.

A galáciai gyülekezetek

Galácia kis-ázsiai tartomány volt. Azért nevezték Galáciának, mert a gallok népesítették be - akik a mai Franciaország területéről származtak. A Jézus előtti harmadik században telepedtek le a területen, amely nevét róluk kapta. (Gal-ácia-Galácia) Pogányok voltak, vallásuk hasonlított a britt druidák (öskelták) vallásához. Elsőként Pál hirdette nekik a kereszténységet, amint ezt olvashatjuk az Apostolok cselekedeteiben (Ap. Csel. 16, 6; 18, 23) Galácia tartományban helyezkedett el Ikónium, Listra és Derbé is, ezeket Pál Barnabással együtt látogatta meg első missziós útján. (Ap. csel. 14.)

Kegyelem és békesség legyen veletek!

Isten szava mindig többet jelent az emberi szónál. Az Úr nem foglalkozik semmitmondó üdvözlésekkel. Szava lényegretörő, magában hordozza azt, el kell mondani. Isten szava teremtő szó, erre teremtett világunk a bizonyíték. Isten mondta: „Legyen világosság; és lett világosság, és így tovább az egész tereméstörténeten keresztül, „Ő szólt, és meglett”. Ugyanúgy itt is „Kegyelem és békesség legyen veletek! „Mert megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek.” (Tit. 2, 11) „Békességet hagyok néktek az én békességemet adom néktek, nem úgy adom, amint a világ adja.” (Ján. 14, 27) „Békeség, békesség a messze és közel valóknak, így szól az Úr!” (Ésa. 57, 19) Isten békességet és kegyelmet adott nekünk igazságot és megváltást hozott minden ember számára - neked is és nekem is, bárki vagy. Amikor olvassuk a harmadik verset az első fejezetben, ne úgy olvassuk, mint egy rövid üdvözlési formát - mint egy pusztán odavetett üdvözlést, amely bevezeti a megjelenítendő gondolatokat - hanem úgy tekintjük, mint teremtő ige, ami személyesen nekünk hozza el Isten minden értelmet meghaladó békességének áldásait. Azok a szavak, amelyeket Jézus a házasságtörő asszonynak mondott, nekünk is szólnak: „Megbocsáttattam neked a te bűneid!” „Eredj el békességgel!” (Luk. 7, 48-50) Békesség adatott neked, engedd, hogy Isten békessége kormányozza szívedet!”

Jézus ajándéka

A békességet és kegyelmet Krisztustól kapjuk „aki önmagát adta bűneinkért.” „Mindegyikünknek pedig adatott a kegyelem a Krisztustól osztott ajándéknak mértéke szerint”. (Ef. 4, 7) Ez a kegyelem a „Krisztus Jézusban való kegyelem.” (2 Tim. 2, 1) Ezért Krisztus Önmagát adta mindannyiunkért. Életünk bizonyítja, hogy Krisztus feláldoztatott érettünk, mert Ő „az élet”, ez az élet az emberek világossága, és „az igazi világosság eljött már a világba, amely megvilágosít minden embert” (Ján 1, 4, 9; 14, 6)

Krisztusban áll fenn minden. (Kol. 1, 17) Isten „nem kedvezett az Ő tulajdon Fiának, hanem Őt mindnyájunkért odaadta,” és Jézussal együtt önként, „nekünk ad mindent” (Róm. 8, 32) „Az Ő Isteni ereje mindennel megajándékozott minket, ami az életre és a kegyességre való. (2 Pét. 1, 3) Az egész világegyetem nekünk adatott Krisztusban és miénk ereje teljessége, a bűn felett aratott győzelemhez. Isten szemében minden teremtményének élete ugyanakkora értékű. Krisztus, Isten kegyelme által elszenvedte a halált minden emberért, (Zsid. 2, 9), hogy a földön mindenki megkaphassa a „kimondhatatlan ajándékot.” (2 Kor 9, 15) „Az Isten kegyelme és a kegyelemből való ajándék, amely az egy ember Jézus Krisztusé sokkal inkább elhatott sokakra”, sőt mindenkire, „miképpen egy bűnesete által minden emberre elhatott a kárhozat: azonképpen egynek igazsága által minden emberre elhatott az életnek megigazulása.” (Róm. 5, 15, 18)

Krisztus nem osztatott részekre

A kérdésre” Vajon részekre osztatott-e Krisztus?” Vajon Pál feszített meg érettetek?”, (1 Kor. 1, 13) a válasz nyilvánvalóan nem. Krisztus minden embernek adatott, mindenki teljesen megkapja Őt. Isten szeretete körülöleli az egész világot, de az egyes ember számára is elérhető. Az anyai szeretet nem osztható meg a gyermekek között úgy, hogy egy gyermek kapja egy harmadát, a másik egy negyedét, vagy egy ötödét. Mindegyik gyermekét ugyanúgy szereti. Mennyire inkább így van ez Istennél, akinek szeretete tökéletesebb, mint bármely anyai szeretet, aki Önmagában a szeretet! (Ésa. 49, 15) Krisztus a világ világossága, az Igazságosság Napsugara. De a fény sem oszlik meg az embertömegek közt. Ha egy emberekkel teli termet megvilágítanak, minden ember élvezheti a fény áldásait, de ez akkor is így lenne, ha egyedül lenne a teremben. Ugyanígy Krisztus élete is megvilágít minden embert, aki a világra jön, s minden hívő szívben Krisztus lakik az Ő teljességében. Vess egy magot a földbe és bő termést hoz, mindegyik mag olyan teljes életet fog élni, mint az elvetett. Krisztus, az Igaz Mag, - amiből minden értékes származik -, adja mindenkinek saját élete teljességét.

Bűneinket megvásárolta.....

Krisztus „Önmagát adta bűneinkért”. Megvásárolta őket és lefizette az árat értük. Ez egy egyszerű ténymegállapítás. Az alábbiakat szoktuk kérdezni általában vásárláskor: Mennyit költöttél rá?, vagy Mennyit kérsz érte? Ezek a gyakori kérdések. Amikor hallunk valakit arról beszélni, milyen sokat költött egy bizonyos dologra, mit tudunk meg azonnal? Először is azt, hogy az a bizonyos dolog már az övé, mert megvásárolta. Amikor a Szentlélek azt jelenti meg nekünk, hogy Krisztus Önmagát adta bűneinkért, miben lehetünk ugyanilyen biztosak? Abban, hogy megvásárolta bűneinket és azok már az Övéi, nem a mieink. Többé már nem a mieink, nincs jogunk hozzájuk. Minden egyes alkalommal, amikor vétkezünk, megraboljuk Istent. Krisztus nem csupán múltban elkövetett bűneinket vásárolta meg, hanem azokat is, amelyek bennünk vannak és folyton előtörnek. Ebben a hitben van az igazságosság.

....És minket is megvásárolt

Jézus azért vásárolta meg bűneinket, hogy bennünket megszabadítson önmagunktól. Bűneink részük lényünknek, sőt azok vagyunk, mert életünk nem más, mint bűn. Ezért Krisztus nem vásárolhatja meg a bűneinket úgy, ha nem vesz meg velük együtt minket is. Erről nagyon sok egyértelmű állítás tanúskodik. Jézus „Önmagát adta miérettünk, hogy megváltson bennünket minden hamisságtól.” (Tit. 2, 14) „Nem a magatokéi vagytok, mert áron vétettetek meg” (1 Kor. 6, 19-20) „Tudván, hogy nem veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg, a ti atyáitoktól örökölt hiábavaló életetekből, hanem drága véren, a hibátlan és szeplőtelen bárányán, a Krisztusén.” (1 Pét. 1, 18-19)

Elfogadva a szeretett Fiúban

Milyen gyakran hallják az evangélium munkásai azt, hogy néhányan azt mondják: Én annyira bűnös vagyok, hogy félek, az Úr nem fogad el engem. Sőt még azok is, akik hosszú ideje keresztényeknek vallják magukat, gyakran szomorúan azt kívánják, bárcsak biztosak lehetnének afelől, hogy az Úr elfogadja őket. Nos, Isten nem adott semmilyen alapot ilyenfajta kétségkedésre. Az elfogadás mindörökké biztosított azok alapján, amiket az előbb olvashattunk. Krisztus megvásárolt minket bűneinkkel együtt, s lefizette az árat. Ez mutatja azt, hogy elfogadott minket. Miért megy az ember a boltba és vesz meg egy árucikket? Mert kell neki. Ha kifizette érte az árat, - persze megvizsgálva előtte, hogy tudja, mit vesz -, a boltos a legkisebb mértékben sem aggódik azon, hogy elfogadja-e. Egyáltalán nem. A boltos tudja, az ő dolga az, hogy az árut minél hamarabb átadja a vásárlónak. Ha nem szállítja le az árut a vevőnek, szélhámosság vádjába esik. A vevő nem fogja közömbösen azt mondani, hogy Nos, én megtettem a részemet és ha ő nem törődik azzal, hogy megtegye az ő részét, nincs rá szükségem - ez minden, megtarthatja az árut, ha akarja; hanem bemegy az üzletbe és ezt mondja: Miért nem adad oda azt, ami az enyém? Szigorú intézkedéseket tesz azért, hogy megkaphassa, ami az övé. Jézusnak sem közömbös az, hogy odaszánjuk-e magunkat Neki vagy sem. Végtelenül vágyakozik azokra a lelkekre, akiket saját vérével váltott meg. „Mert azért jött az embernek Fia, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett.” (Luk. 19, 10) Isten „magának kiválasztott minket Őbenne a világ teremtése előtt”, „eleve elhatározván, hogy minket a maga fiaivá fogad Jézus Krisztus által.” (Ef. 1, 4-6)

„A jelenvaló gonosz világ”

Krisztus Önmagát adta bűneinkért, „hogy megszabadítson bennünket ebből a jelenvaló gonosz világból.” Elveszi tőlünk azt, amit megvásárolt - bűnösségünket. Ezáltal szabadít meg minket ebből a „jelenvaló gonosz világból”. „Ez a

jelenvaló gonosz világ” pedig nem más, mint saját bűnösségünk. „Ez a test kívánsága és a szemek kívánsága és az élet kérdése.” (1 Ján. 2, 16) Mi okoztunk minden rosszat, ami a világban van. Az ember tette a világot romlottá. „Annakokáért miképpen egy ember által jött be a világra a halál és a bűn, és a bűn által a halál, és aképpen a halál minden emberre elhatott, mert mindenek vétkeztek.” (Róm 5, 15) Nem vádolhatunk senki mást, mi magunk engedjük be világunkba a gonoszsgot, ami fjdalmat okoz nekünk.

Ez a történet egy olyan emberről szól, akinek visszatérő bűne heves természete volt. Gyakran lett mérges, de mindig azokat vádolta, akikkel együtt élt, akiket ezzel nagyon felingerelt. Kijelentette, hogy ilyen emberek között senki nem tudna jót cselekedni. Ezért úgy határozott, - ahogy sokan mások is, hogy „kivonul a világból” és remete lesz. Választott egy odút az erdőben lakóhelyül, messze az emberektől. Reggel vette a korsóját és a közeli forráshoz ment, hogy vizet merítsen a reggelihez. A sziklát benötte a moha és az állandóan folyó víz nagyon síkossá tette. Amint a korsót a vízáram alá helyezte, félrecsúszott. Visszarakta, de újra elúszott. Kétszer-háromszor is újra megpróbálta, de a korsó visszahelyezése egyre több és több energiába került. Végül a remete teljesen elveszítette türelmét és felkiáltott: Maradj ott! Újra vette az edényt és olyan nagy erővel rakta vissza, hogy a kancsó darabokra tört. Senkit sem vádolhatott, csak önmagát, láthatta, hogy nem a körülötte lévő világ, hanem saját belső világa tette bűnössé. Kétségkívül nagyon sokan felismerhetnek ebből a kis történetből saját életükben megélt hasonló tapasztalatokat.

Luther, szerzetesi cellájában - ahová a világ elől menekült - ismerte fel, hogy bűnei sokkal gyalázatosabbak, mint egykor. Akármerre megyünk, világunkat magunkkal hordozzuk: ott van a szívünkben és a hátunkon, nehéz, sanyargató teherként. Átéljük azt, hogy amikor jót akarunk cselekedni, „a bűn megvan bennünk.” (Róm. 7, 21) Ez a „gonosz világ” mindaddig jelen van, amíg a kétségbeesés nem ösztönöz minket arra, hogy felkiáltunk: „Ó, én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből?” Még Krisztust is elérte a legnagyobb kísértés a pusztában, messze az emberi környezettől. Mindezek arra tanítanak minket, hogy remeték és szerzetesek nem szerepelnek Isten terveiben. Isten gyermekei a föld sói és mit ér a só, ha nem használják, hanem dobozba zárják? Keverednie kell azzal, amit tartósítania kell.

A szabadítás

Amit Isten megígért, azt Ő „megcselekedheti”.....”feljebb, hogynem mint kérjük, vagy elgondoljuk”. (Ef. 3, 20) Ő a „bűntől megőrizhet és az ő dicsősége elé állíthat feddhetetlenségben nagy örömmel” (Júd. 24.) Jézus önmagát adta bűneinkért, hogy bennünket megváltson, és halála nem volt hiábavaló. A megváltás a miénk. Jézus elküldetett azért, hogy „megnyissa a vakok szemeit, hogy a foglyokat a tömlöcből kihozza és a fogházból a sötétben ülőket” (Ésa. 42, 7) Így kiált a foglyoknak: „Szabadság!” A megkötözötteknek kijelenti, hogy a börtönajtók megnyíltak. (Ésa. 61, 1) Így szól a foglyokhoz: „Jöjjetek ki!” (Ésa. 49, 9) Minden lélek elmondhatja: „Uram, én bizonyára a te szolgád vagyok, szolgád vagyok én, a te szolgálóleányodnak fia, te oldoztasd ki az én köteleimet.” (Zsolt. 116, 16) Ez igazság, hisszük vagy nem. Mi az Úr szolgálói vagyunk, akkor is, ha makacsul megtagadjuk a szolgálatot. Az Úr megvásárolt minket, ezzel eltépett minden köteléket, ami gátja lehet szolgálatunknak. Ha hiszünk, miénk a győzelem, ami legyőzte a világot. (1 Ján. 5, 4; Ján. 16, 33) Az üzenet az számunkra, hogy „vége a nyomorúságnak és bűneink megbocsáttattak”. (Ésa. 40, 2) De kiáltanunk kell - ahogyan Izráel cselekedett Jerikó bevételekor - hogy meglássuk, Isten adta nekünk a győzelmet. Isten „meglátogatta és megváltotta az ő népét” (Luk. 1, 68) Eljö Sionból a Szabadító és elfordítja Jákobtól a gonoszságokat. (Róm. 11, 26) „Hála legyen az Istennek, aki adta nekünk a győzelmet, ami Urunk, Jézus Krisztus által.”

„Bűnöm- dicső gondolat gyönyöre!

Bűnöm- nem részben, hanem teljességgel

Belevésve Jézus keresztjébe,

Hogy viselnem többé már nem kell.

Dicsérd az Urat, dicsérd az Urat én lelkem!

Isten akarata

A teljes szabadítás a mi „Atyánk és Istenünk akarata szerint van.” Isten akarata a mi szentté lételünk.” (1. Thessz. 4, 3) Azt akarja, hogy minden ember üdvözljön és az igazság ismeretére eljusson. (1 Tim. 2, 4) És Ő az, „aki mindent az Ő akaratjának tanácsából cselekszik.”(Ef. 1, 11) „Micsoda?! Egyetemes megváltásról tanítasz?” Csak azt tanítjuk, amit Isten Igéje tanít, - hogy „megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek”. (Tit. 2, 11) Isten minden ember számára kimunkálta és megadta a megváltást, de a többség elutasította, elvetette. Az Ítélet fogja majd megmutatni azt, hogy teljes és tökéletes megváltást kapott minden ember és az elvesztettek szándékosan vetették el ezt a születésüktől őket megillető jogot. Ezt látva majd minden ajak elnémul.

Isten akarata ezért az, hogy örvendjünk, s nem az, hogy kedvetlen ábrázattal túrjunk. Még akkor is, ha szenvednünk kell, az a mi javunkat szolgálja és arra hívatott, hogy „igen igen nagy dicsőséget szerezzen nekünk.” (Róm. 8, 28; 2 Kor. 4, 17) A törvény az „Ő akaratát nyilvánítja ki” (Róm. 2, 18), és azért kell tanulmányoznunk azt, hogy kijelenthessük Krisztussal együtt, „Hogy teljesítem a te akaratodat, ezt kedvelem, én Istenem” (Zsolt. 40, 9)

Isten akaratának ismeretében van a vigasztalás. Ő akarja szabadulásunkat a bűn kötelékeiből, ezért imádkozhatunk a legnagyobb bizalommal és hálaadással, „mert ez az a bizalom, amellyel öhozzá vagyunk, hogyha kérünk valamit az ő akarata szerint, meghallgat minket és ha tudjuk, hogy meghallgat bennünket, akármit kérünk, tudjuk, hogy megvannak a kéréseink, amelyeket kértünk Őtőle.” (1 Ján. 5, 14-15) Ő, áldott bizonyosság! Imádkozunk boldog és alázatos szívvel: „Legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is.”

Hogy Istené legyen a dicsőség

Nem csak egyszerűen „Övé legyen a dicsőség” ahogyan az általános szövegben van, hanem „Akié a dicsőség”, amint az új fordítású szövegben olvashatjuk. „Mert Tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség.” Minden dicsőség Istené, akár elismeri az ember, akár nem. A dicsőséget Istennek tulajdonítani nem azt jelenti, hogy közöljük Vele, hanem elismerjük. Úgy tulajdonítjuk Istennek a dicsőséget, ha elismerjük, Övé a hatalom. „Ő alkotott minket és nem mi magunkat.” (Zsolt. 100, 3) A hatalom és a dicsőség ugyanaz, ezt megtudjuk az Ef. 1, 19-20-ból, amely leírja, hogy Krisztus feltámasztott a halálból az Atya felséges hatalmának nagysága által és a Róm. 6, 4-ből megtudhatjuk, hogy „Krisztus feltámasztott a halálból az Atya dicsősége által”. Amikor Jézus csodálatos hatalmával átváltoztatta a vizet borrá, a csodával „Megmutatta az Ő dicsőségét” (Ján. 2, 11) Amikor azt mondjuk, hogy Istené a dicsőség, ezzel kijelentjük, hogy minden hatalom Tőle van. Mi nem menthetjük meg magunkat, mert „erő nélkül vagyunk”. Csak a Mindenható Isten tud megmenteni minket. És Ő is ment meg. Ha megvalljuk, hogy minden dicsőség Istené, akkor nem engedünk meg magunknak kérkedő képzelgéseket, vagy dicsekvéseket, és Isten megdicsőülhet majd bennünk. „Úgy fénylik a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák a ti jócselekedeteiteket és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat. (Mát. 5, 16)

Az „örökkévaló evangélium” - amely bejelenti, eljött Isten Ítéletének órája - hatalmas súllyal fog végül hirdettetni. „Féljétek az Istent és néki adjatok dicsőséget, és imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet és a tengert és a vizek forrásait.” (Jel. 14, 6-7) A Galáciai levél kimondja, hogy „Övé legyen a dicsőség”, ezzel az örökkévaló evangéliumot hirdeti. Ez az utolsó napok hangsúlyos üzenete. Figyelmesen tanulmányozzuk az üzenetet, és sietessük annak az időnek eljövételét, amikor „az Úr dicsőségének ismeretével telik meg a föld, amiképpen a folyamok megtöltik a tengert. (Hab. 2, 14)

Egy kritikus eset

Az apostol a levélben azonnal a dolgok közepébe vág, ez mutatja, hogy mennyire sürgető volt a helyzet. Lelke tűzben égett, tollat ragadott és írt, érezve szívében annak a terhét, hogy lelkek rohannak a pusztulás felé.

Ki hívja az embert?

„Hű az Isten, aki elhívott titeket az Ő Fiával, a mi Urunk Jézus Krisztussal való közösségre.” (1 Kor. 1, 9) „A minden kegyelemnek Istene pedig, ki az Ő örök dicsőségére hívott el minket a Krisztus Jézusban..... (1 Pét. 5, 10) „Mert néktek lett az ígélet és a ti gyermekeiteknek, és mindazoknak, kik messze vannak, valakiket csak elhív magának az Úr, a mi Istenünk.” (Ap. csel. 2, 39) Azok, akik közel vannak és azok, akik távol- ez magában foglal a világon mindenkit. Isten minden embert hív. De nem mindenki jön. „Maga pedig a békességnek Istene szenteljen meg titeket mindenestől, a ti egész valótok, mind lelketek, mind testetek feddhetetlenül őriztessék meg a mi Urunk, Jézus Krisztus eljövételére. Hű az, aki elhívott titeket és Ő meg is cselekszi azt.” (1 Thessz. 5, 23-24) Isten az, aki hívja az embereket.

Eltávolodva Istentől

A galáciaiak eltávolodtak Attól, aki hívta őket. Egyedül Isten hívja kegyelméből az embereket. Láthatjuk, hogy nem jelentéktelen dologról írt az apostol. Pál testvérei halálos veszélyben voltak, nem tölthette idejét köszöntésekkel, hanem azonnal a tárgyra kellett térnie és amennyire csak lehetett, tisztán és közvetlenül kellett bemutatnia a helyzetet.

Van olyan vélemény is, miszerint Pál hívta a galáciai híveket és tőle fordultak el. De egy kis utánjárás mindenkit meggyőz arról, hogy ez a nézet téves.

Először is nézzük meg annak kétségtelen bizonyítékát, - amint az előbb megjegyeztük - hogy Isten az, aki hív. Emlékezzünk rá, maga Pál mondta azt, ha az apostoli munka azt eredményezi, hogy az emberek tanítványokat vonnak maguk után, (Ap. csel. 20, 30) akkor ő, - Pál, Krisztus szolgája - lenne a legutolsó ember, aki maga után vonna bárkit is. Igaz, hogy Isten felhasznál munkásokat, - akik közül egy volt Pál - hogy hívja az embereket, de kétségkívül Isten az, aki hív. „Isten volt az, aki Krisztusban megbékéltette magában a világot.” Mi Krisztus követői vagyunk, és Isten, Krisztus helyett általunk könyörög az emberekhez, hogy béküljünk meg Vele. Sok ajak szól, de hang csak egy van.

Az már egy kisebb horderejű kérdés, hogy követünk-e más embereket, vagy sem, de életbevágóan fontos az, hogy Istent kövessük. Sokan úgy gondolják, ha ennek, vagy annak a köztisztelőben lévő egyháznak tagjai, akkor biztonságban

vannak. De egyetlen dolgot érdemes meggondolni: Az Urat kövessem-e, igazságában járva? Ha valaki az Urat követi, hamarosan megtalálja helyét Isten gyermekei közt, mert azok, akik nem Isten gyermekei, nem maradnak hosszú ideig Isten hűséges, lelkes követői közt. Lásd: Ésa. 66, 5; Ján. 9, 22, 33-34; 15, 18-21; 16, 1-3; 2 Tim. 3, 1-5, 12
Amikor Barnabás Antiókiába ment, állhatatos szívvel intette a testvéreket, hogy „maradjanak meg az Úrban” (Ap. csel. 11, 22-23) Ez volt minden, ami akkor szükséges volt. Ha mi is ezt tesszük, akkor bizonyosan Isten gyermekei közé fogunk tartozni.

Isten nélkül

Azok, akik eltávolodtak Istentől, olyan mértékben „Isten nélkül valók a világban” amilyen mértékben eltávolodtak Tőle. De azok, akik ebben az állapotban vannak, pogányok, vagy nem zsidók. (Ef. 2. 11-12) A galáciai hívek visszatértek a pogánysághoz. Másképp ez nem is történhetett. Ha egy keresztyén leveszi tekintetét Istenről, elkerülhetetlenül, sőt, tudattalanul visszaesik abba a régi életébe, amelyből megmentetett. Minden visszaeső újra felveszi azokat a szokásokat, amelyek azelőtt szolgaként fogva tartották. Nincs reménytelen helyzet a világban, csak akkor, amikor Isten nélkül valók vagyunk.

Egy másik evangélium

Az evangélium „Istennek hatalma minden hívőnek üdvösségére.” (Róm. 1, 16) Isten önmaga a hatalom, ezért az Istentől való eltávolodás Isten hatalmától, a Krisztus evangéliumától való eltávolodás. Nem evangélium az, ami nem ad megváltást, csak halált. Az evangélium „örömhírt”, „jó hírt” jelent és halál helyett az életet ígéri. Ahhoz, hogy bármilyen hamis tantételt evangéliumként fogadjanak el, azt kell hirdetnie, hogy az élethez vezető út, máskülönben nem tudja becsapni az embereket. A galáciabelieket olyan evangélium térítette el Istentől, ami életet és megváltást ígért nekik, de nem Isten, hanem saját emberi hatalmuk által. Ez csupán emberi evangélium volt. Következésképp, felmerült a kérdés: Akkor melyik az igaz evangélium? Az, amelyet Pál prédikál? vagy az, amelyet mások hirdetnek? Ezért kell ennek a levélnek határozottan bemutatnia az igaz evangéliumot, megkülönböztetve minden más evangéliumtól.

Nincs más evangélium

Jézus Krisztus, Isten egyedüli hatalma és nincs más név, amely adatott az embernek közt, mint Jézusé, aki által a megváltást elnyerhetjük, ezért csakis egyetlen evangélium létezik. „A hatalom Istené” és csak az Övé. (Zsolt. 62, 9-12) A színlelés nem ér semmit. Az álarc nem a valóságot mutatja. Ugyanígy az az evangélium, amely a galáciai híveket megtévesztette, csak egy elferdített evangélium volt, egy hamisítvány, egy utánzat, nem a valódi evangélium. A 6. és 7. vers így írja: „Csodálkozom,..... hogy így hamar más evangéliumra hajlotok, holott nincs más”. Nincs más evangélium és soha nem is lesz, mert Isten nem változik. Azt az evangéliumot, amit Pál prédikált a galáciaiaknak és a korintusiaknak – Jézus Krisztust, a megfeszítettet - hirdette egykor Énok, Noé, Ábrahám, Mózes és Ésaías. „Erről a próféták mind bizonyosságot tesznek, hogy bűneik bocsánatát veszi az Ő neve által mindenki, aki hisz Őbenne.” (Ap. csel. 10, 43)

„Átkozott”

Ha bárki is, akár ha mennyei angyal is hirdetne más evangéliumot annál, amit Pál hirdetett, átkot von magára. A hamisság nem változik jósággá. Ami ma átok, átok volt 5000 évvel ezelőtt is. A megváltás útja pontosan ugyanaz minden korszakban. Az Írás hirdetett Ábrahámnak, (Gal. 3, 8) angyalok küldettek hozzá; a próféták prédikálták az evangéliumot. (1 Pét. 1, 11-12) De ha a prédikált evangélium, különbözött volna a Pál által hirdetett-től, átkozottak lettek volna.

Miért átkozott az, aki más evangéliumot hirdet? – Mert az az ember eszköz arra, hogy másokat is átokká tegyen, és arra vezeti őket, saját üdvösségük érdekében higgyenek abban az erőben, ami valójában semmi. Miután a galáciaiak eltávolodtak Istentől, csak látszólagos emberi erőben bíztak - saját erejükben -, hogy az üdvösségre vezeti őket. De senki sem válthatja meg atyjafiát (Zsolt. 49, 6-8), ezért „átkozott az a férfi, aki emberben bíz és testbe helyezi erejét, az Úrtól pedig eltávozik az ő szíve! (Jer. 17, 5) Aki embereket vezet átokra, ezzel természetesen önmagát átkozza meg. „Átkozott, aki félrevezeti a vakot az úton.” (5 Móz. 27, 18) Ha ez történjen azzal, aki egy fizikailag vak embert

félrevezet, mennyire inkább azzal az emberrel, aki egy lelket vezet az örökkévaló pusztulásba! Ha a megváltás hamis reményével áztatjuk az embereket, ha arra készítjük őket, hogy abban bízzanak, ami semmiképp sem szabadítja meg őket- mi lehetne ennél nagyobb bűn? Ez olyan, mintha házukat egy feneketlen gödör fölé építenék. Az apostol határozottan igyekezett helyreállítani a hitehagyást. Itt látjuk ismételtén a helyzet súlyosságát.

„Egy angyal a mennyből”

De van- e veszélye egyáltalán, ill. bármilyen lehetősége annak, hogy a mennyből egy angyal mást hirdetne, mint az egyetlen, igaz evangélium? –Egész biztosan, bár az nem egy mennyből jött angyal lenne. Olvasunk „bűnbeesett angyalokról” (2 Pét. 2, 4), „akik nem tartották meg fejedelemségüket, hanem elhagyták az ő lakóhelyüket” (Júd. 6) és levették a mennyből. (Jel. 12, 7-9) „Sátán is átváltoztatja magát világosság angyalává. Nem nagy dolog azért, hogy az ő szolgálói is átváltoztatják magukat az igazság szolgálóivá.” (2 Kor. 11, 14-15) Azt állítják magukról, hogy a meghaltak lelkei, és üzenetet hoztak a mennyi királyságból (ahol persze nincsenek a meghaltak) és mindig „más evangéliumot” hirdetnek, mint Jézus Krisztus evangéliuma. Óvakodjunk tőlük! „Szeretteim, ne higgyetek minden léleknek, hanem próbáljátok meg a lelkeket, ha Istentől vannak-é? (1 Ján. 4, 1) „A tanításra és a bizonyágtételre hallgassatok! Ha nem ekképpen szólnak, akiknek nincs hajnaluk.” (Ésa. 8, 20) Lehetetlen bárkit is félrevezetni, amikor Isten Igéjébe kapaszkodik, ami fénysugárként világítja meg útját.

Nem embereknek tetszeni

Az egyházi tisztségviselők elismerik, hogy az első három évszázadban az egyház pogány elemekkel fertőződött meg, és a reformáció ellenére nagyon sok pogány elem maradt az egyházban. Ez lett az eredménye annak, hogy emberek kedvére akartak tenni. A püspökök azt gondolták, akkor gyakorolhatnak befolyást a pogányokra, ha enyhítenek az evangélium néhány szigorú elvén, - a melyet meg is tettek,- az eredmény pedig az egyház megromlása lett. Mindig az ön-szeretet a gyökere annak, ha a kiegyezést és embereknek való kedvezés lehetőségeit keressük. A püspökök igyekeztek, (gyakran talán anélkül, hogy ennek tudatában lettek volna) hogy maguk után vonják a tanítványokat. (Ap. csel. 20, 30) Azért, hogy az emberek kegyeit megnyerjék, kompromisszumot kellett kötniük, és meg kellett rontaniuk az igazságot. Ezt tették Galáciában: az emberek megromlották Krisztus evangéliumát. De Pál nem volt közülük való; ő Isten szolgálója volt, és Isten volt az egyetlen, akinek tetszeni akart. Aki embereknek akar tetszeni, emberek szolgálója, nem Istené.

Ez igaz a szolgálat minden szintjén. A házi szolgák vagy bolti eladók, akik csak azért munkálkodnak, hogy embereknek tetszenek, nem lesznek hű szolgák, mert csak akkor fognak jó munkát végezni, amikor látják őket, de elhanyagolják majd azon feladatokat, amelyek kikerülnek munkaadójuk látóköréből. Ezért Pál arra figyelmeztet: „Ti szolgák, fogadjatok szót mindenben a ti test szerint való uraitoknak, nem a szemnek szolgálván, mint akik embereknek akarnak tetszeni, hanem szíveteknek egyenességében, félvén az Istent. És valamit tesztek, lélekből cselekedjétek, mint az Úrnak és nem embereknek, tudván, hogy ti az Úrtól veszitek az örökség jutalmát: mert az Úr Krisztusnak szolgáltok.” (Kol. 3, 22-24) Aki mással nem törődik, csak azzal, hogy Istent szolgálja és Neki tegyen kedvére, az fogja a legjobb szolgálatot nyújtani az embereknek is.

Ez mélyen kell, hogy érintsen mindenkit. Legfőképp a keresztyén munkásokat. Van úgy, hogy eltompítjuk az igazság életét, csakhogy néhány gazdag és befolyásos ember kegyeit el ne veszítsük. Hányan adták fel meggyőződésüket attól félve, hogy elveszítik pénzüket és pozíciójukat! Mindenki véssé emlékeztetése: „Ha embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgálója nem volnék.” De ez nem azt jelenti, hogy szigorúnak vagy udvariatlannak kell lennünk, és nem szabad akarattal megbántani senkit. Isten mindenkihez jó. Ő kedves, mind a hálátlanokhoz, mind a szentségtelenekhez. Jézus széjjeljárót jót tévén, hirdette a szeretet és vigasztalás szavait. Lelkeket kell megnyernünk, ezért megnyerő jellemünk kell, hogy legyen. De a lelkeket Istennek kell megnyernünk, ezért a szerető, megfeszített Megváltó szépségét kell bemutatni. Szolgáljuk úgy Krisztust, hogy közben Lelke irányít minket. „Aki a legjobban viseli Jézus könnyű terhét, az szolgálja Őt legjobban.”

Nem emberektől

Lássuk meg, mennyire kihangsúlyozza azt az apostoli levél, hogy az evangélium Isteni és nem emberi. Az első versben az apostol azt írja, őt nem ember küldte, és nem embereket képvisel. Megismétli, hogy nem embereknek akar tetszeni, hanem csak Krisztusnak. Egyértelművé teszi, hogy az általa képviselt üzenet a mennyből származik. Születése és

neveltetése miatt szembeszállt az evangéliummal; megtérése pedig egy mennyből jövő hangnak volt köszönhető. Olvassuk el a feljegyzéseket megtéréséről az Apostolok cselekedetei 9, 1-22; 22, 3-16; és 26, 9-20 terjedő verseiben. Az Úr maga jelen meg neki azon úton, amelyen lélekszakadtából fenyegette és mészárolta Isten szentjeit.

Nincs két olyan ember, aki ugyanolyan megtérési tapasztalatról számolhat be, bár az alapvető törvényszerűségek mindenkiben ugyanazok. Általuk végül minden ember meg kell, hogy térjen, amint Pál is megtért. A megtérés azonban csak ritkán ilyen átütő tapasztalat, mint Pál esetében, de ha őszinte, akkor az biztosan mennyei kijelentés által való. „És minden fiaid az Úr tanítványai lesznek.” (Ésa. 54, 13) „Valaki azért az Atyától hallott és tanult, énhozzám jó.” (Ján. 6, 45) „És az a kenet, amelyet ti kaptatok tőle, bennetek marad és így nincs szükségetek arra, hogy valaki tanítson titeket, hanem amint az a kenet megtanít titeket mindenre, úgy igaz is az és nem hazugság és amiként megtanított titeket, úgy maradjatok Őbenne. (1 Ján. 2, 27)

Emiatt azonban ne gondoljuk azt, hogy nincs szükség emberi munkálkodásra az evangélium hirdetésében. Ha ez így lenne, az apostolok hibáztathatták volna magukat, mert prédikálták az evangéliumot. És pedig némelyeket rendelt Isten az anyaszentegyházban apostolokul, prófétául, tanítóul, stb. (1Kor. 12, 28), de Isten Lelke az, aki munkálkodik bennük. „Mert akit Isten küldött, Isten beszédeit szólja.” (Ján. 3, 34) Ezért nem számít, elsőként kitől hallja valaki az igazságot, úgy kell fogadnia, mintha közvetlenül a menny szólna hozzá. A Szentlélek teszi alkalmassá azokat, akik Isten akaratát kívánják cselekedni, hogy azonnal szóljanak az igazságról, mihelyt hallják, látják és elfogadják, de nem az emberi tekintélytől, akitől kapták, hanem Isten igazsága tekintélyétől. Teljes bizonyossággal lehetünk az igazság felől, amit elfogadunk és tanítunk, amint Pál is az volt. De bármikor idéz is valaki valamilyen nagytekintélyű igehirdetőt vagy teológiai doktort, hogy ezzel bizonyítsa hitét, vagy hogy még nagyobb hatást gyakoroljon arra, akit meggyőzni kíván, biztosak lehetünk abban, hogy ő maga nem ismeri azt az igazságot, amelyről beszél. Lehet az igazság, de nem önmagától tudja, hogy az igazság. Mindenkinek van lehetősége az igazság megismerésére. (Ján. 8, 31-32) Amikor valaki az igazságot közvetlenül Istentől kapja, még ha tízezerszer tízezer neves tudós sem ismeri el igazsággént, és ellene van, bizalma akkor sem rendül meg. Az igazságnak a Kősziklára kell épülnie.

Jézus Krisztus kijelentése

Ez nem egyszerűen csak kijelentés Jézus Krisztustól, hanem Jézus Krisztus kijelentése. Nem csak egyszerűen Krisztus mondott valami Pálnak, hanem maga Krisztus jelentette meg Önmagát igazsággént Pálnak és Pálban. Hogy ez mit jelent, azt láthatjuk a 16. versből, ahol azt olvassuk, hogy Isten kijelentette az Ő Fiát Pálban, hogy prédikálhassa Őt a pogányok között. Az evangélium titka Krisztus a hívóban, a dicsőség reménysége. (Kol. 1, 25-27) A Szentlélek Krisztus személyes képviselője. Krisztus küldi őt, hogy Ő mindörökké bennünk maradjon. A világ nem fogadja be, mert nem látja őt. „De ti ismeritek Őt”, mondja Krisztus. „Mert nálatok lakik és bennetek marad” (Ján. 14, 16-17) Csak így válhat ismertté és így lehet ismertté tenni Isten igazságát. Krisztus nem áll a háttérbe és nem fektet le számunkra követendő helyes elveket, hanem megismerteti Önmagát velünk, birtokba vesz minket, amint engedelmeskedünk Neki és láthatóvá teszi életét halandó testünkben. (2 Kor. 4, 11) A Jézusban sugárzó élet nélkül nem lehet prédikálni az evangéliumot. Jézus megnyilvánult Pálban, hogy prédikálhassa Őt a pogányok között. Nem kellett Krisztusról prédikálnia, hanem be kellett mutatnia és prédikálnia kellett magát Krisztust. „Mi nem magunkat prédikáljuk, hanem az Úr Jézus Krisztust. (2 Kor. 4, 5) Isten vágyakozik arra, hogy Krisztust nyilváníthassa ki minden emberben. Olvashatunk olyan emberekről, „kik az igazságot hamissággal feltartóztatják” és „ami az Isten felől tudható nyilván van öbennük, mert az Isten megjelentette nekik.” (Róm. 1, 18-20) Krisztus az igazság (Ján. 14, 6), Ő Isten hatalma (1 Kor. 1, 24) és Isten Igéje. (Ján. 1, 1) Ezért Krisztus az igazság, amit a hitetlenek feltartóztatnak. Ő Isten Igéje, ami megnyilvánul az emberekben, hogy hirdessék azt. (5 Móz. 30, 14; Róm. 10, 6-8) Krisztus minden emberben ott van, ez nyilvánvaló, mert élnek. De Őt annyira háttérbe szorítják, hogy nehezen lehet észrevenni. Sajnos a legtöbb emberben pont az ellenkező jellem nyilvánul meg, és sok esetben az az egyedüli bizonyíték arra, hogy Krisztus bennük, van, hogy élnek és lélegeznek. De Ő ott van, és türelmesen várja, hogy megnyilvánulhasson, - vágyódik arra, hogy Isten Igéje szabad utat kapjon, megdicsőüljön és a Názáreti Jézus tökéletes élete mutakozzon meg a halandó testben. Ez abban az emberben megy végbe, „aki akarja”, nem számít, milyen bűnös és nyomorult is most. Isten munkálja először az akarást, azután pedig megszüntetni az ellenállást.

Személyes történet

Az első fejezet 12. versétől a második fejezet közepéig egy meghatározott céllal íródott személyes élettörténet leírását találjuk. Pál megtérésében láthatjuk az evangélium igazságát: semmit ne várj, hanem adj. Az apostol leírja, hogy korábbi életére nem gyakorolhatott hatást az evangélium, mert azzal ellentétes dolgokat tanult és keserűen ellenállt. Akkor tért meg, amikor keresztények nem voltak mellette, és hosszú éveket kapcsolatba sem került keresztényekkel. Mindazt, amiről a galáciaiaknak már előzetesen beszámolt, most szükséges volt megismételni, hogy mindenki számára

világos legyen: Pál nem egy emberi felfedezéssel akarja őket megismertetni. Figyeljük meg, hogy a „megtérés” szó olyan jelentésben fordul elő néhány helyen a Bibliában, ami mostanában általánosan nem használt. Összehasonlítva az új fordítású változattal, a szó jelentése: „életmód.” Pál korábbi életét az ő „hiábavaló megtérése” jellemezte. Lásd: a régi fordítású (hiábavaló élet-hiábavaló megtérés) és az új fordítású változatban (hiábavaló életút) az 1 Pét. 1, 18-ban.

„Buzgóság tekintetében az egyházat üldöző”

Ezt mondta Pál önmagáról a Filippiekhez írott levélben. (Fil. 3, 6) Hogy buzgósága milyen nagy volt, arról ő maga mesél. Azt mondja, Isten egyházát határok nélkül üldözte és pusztította, vagy ahogyan az új fordítású változat írja, pusztítást végzett az egyházban. (Lásd: Ap. csel. 8, 3) Agrippa előtt ezt mondta: „Én bizonyára elvégeztem magamban, hogy a Názáreti Jézus neve ellen sok ellenséges dolgot kell cselekednem. Amit meg is cselekedtem Jeruzsálemben és a szentek közül sokat börtönbe vettem, a főpapoktól való felhatalmazást megnyervén. Sőt, mikor megölettetének, szavazatommal hozzájárultam. És minden zsinagógában gyakorta büntetvén őket, káromlásra kényszerítettem és felettébb dühösködvén ellenük, kergettem őket mind az idegen városokig is.” (Ap. csel. 26, 9-11) A jeruzsálemi zsidóknak, akik ismerték életét, ezt mondta: „És ezt a tudományt üldöztem mindhalálig, megköztölvén és tömlöcbe vetvén mind férfiakat, mind asszonyokat. (Ap. csel. 22, 4) Ezt azért tette, ahogyan az előző vers is írja, mert „buzgó volt Istenhez.” Buzgósággal telve, „fenyegéstől és öldökléstől lihegett.” (Ap. Csel. 9, 1)

Hihetetlennek tűnik, hogy aki az igaz Isten imádójának vallja magát, ilyen hamis képe van Róla, és azt gondolja, Isten örül az ilyenfajta szolgálatnak. A tarsisi Saul, aki egyike volt a legelszántabb és legkönyörtelenebb keresztényüldözőknek, akik valaha éltek, ezt mondja évekként azután: „Én teljes jó lelkiismerettel szolgáltam az Istennek mind e mai napig. (Ap. csel. 23, 1) Bár az ösztöke ellen rugódózott (Ap. csel. 9, 5) és próbálta lecsendesíteni egyre növekvő meggyőződését, amely újra és újra előtört belőle, de amikor szemtanúja volt a keresztények türelmének és hallotta a haldoklók biznyságtételét az igazságról, Saul nem tudta elhallgattatni lelkiismerete hangját. Ellenkezőleg, azért küzdött, hogy jó lelkiismerete lehessen. A farizeusi hagyományrendszer oly mélyen volt belénevelve, hogy biztosra vette, ez a kellemetlen ösztönzés sátáni hang, amit kötelességének érzett elnyomni. Isten Lelkének késztetése, amit már egy ideje hallott, arra vezette, hogy még jobban megerősítse buzgóságát a keresztények ellen. Saul, az öngazolt farizeus, nem hajlott arra, hogy támogassa a kereszténységet. Még saját, félresikerült buzgósága is „Istenért való buzgóság volt”, azonban ez tette őt jó alappá ahhoz, hogy keresztény munkássá formáltasson.

Pál előnye

Pál „megszerzett jogaiban”, „a zsidók vallásának gyakorlásában” felülmúlta hasonló korú, nemzetbeli társait. Minden lehetőséget megkapott, ami csak lehetséges volt egy fiatal zsidó számára. „Zsidókból való zsidó” (Fil. 3, 5), mindazonáltal szabad születésű, római polgár volt. (Ap. Csel. 22, 26-28) Természetében erős volt, tanult, az egyik legbölcsebb törvénytudó, Gamáliel volt tanítója és Pál „tanítottat az atyák törvényének pontosságára szerint.” (Ap. csel. 22, 3) A legszigorúbb szabályok szerinti farizeusi életet élt, a farizeusok farizeusa volt, buzgóbb az atyák hagyományainak követésében, mint társai közül bárki. Elérve a férfikort, a zsidó nagytanács - a szanhedrin - tagja lett, ezt az is mutatja, hogy szavazatát adta a keresztények halálra ítélésekor. (Ap. csel. 26, 10) Ezenkívül a főpap bizalmát is élvezte, aki készségesen megadta neki azt az - országban lévő zsidó vezetőknek címzett - ajánlólevelet, amely felhatalmazta Pál, hogy bárkit elfoghat és megköthet, akit eretnecség vádjával bűnösnek talál. Feltörekvő fiatalember volt, akire a zsidó vezetők reménnyel és büszkeséggel tekintettek, és hittek abban, hogy nagyban hozzájárul majd a zsidó állam és vallás eredeti tekintélyébe való visszaállításához. Ígéretes jövő állt Saul előtt, világi szemszögből nézve. De amelyek egykor nyereségek voltak, azokat most Krisztusért kárnak ítélte, akiért mindent kárba veszni hagyott. (Fil. 3, 7-8)

Az atyák hagyományai nem Krisztus vallása

Pál azt mondja: „Felülmúltam a zsidóságban nemzetembeli sok kortársamat, szerfelett rajongván atyai hagyományaimért”. Azt könnyű belátni, hogy „a zsidók vallása” nem Isten és Jézus Krisztus vallása volt, hanem emberi tradíció. Az emberek hibát követnek el, ha a „Júdaizmust” az Ótestamentum vallásának tartják. Az Ótestamentum nem a „Júdaizmust” tanítja, ahogyan az Újtestamentum sem a „Római Katolicizmust”. Az Ótestamentum vallása Jézus Krisztus vallása. A Krisztusnak bennük lévő Lelke késztette a prófétákat arra, hogy ugyanazt az evangéliumot hirdessék, amit később az apostolok hirdettek. (1Pét. 1, 10-12) Amikor Pál még „a zsidók vallása” szerint élt, nem hitt az Ótestamentumban, - amit naponta olvasott, és felolvastak, - mert nem értette. Ha értette volna, hitt volna Krisztusban.

Mert akik lakoznak Jeruzsálemben és azok fejei, mivelhogy Őt fel nem ismerték, a prófétáknak szavait is, melyet minden szombaton felolvasnak, ítéletükkel betöltötték. (Ap. csel. 13, 27) Az atyák hagyománya vezetett Isten parancsolatai áthágásához. (Mát. 15, 3) Isten azt mondta a zsidókról (a maga teljességében): „Ez a nép szájjával közelget hozzám és ajkával tisztel engem, szíve pedig távol van tőlem. Pedig hiába tisztelnek engem, ha oly tudományokat tanítanak, amelyek embereknek parancsolatai.” (Mát. 15, 8-9) Szombatnapokon a zsidó vezetők olvastak fel a zsinagógákban az Írásokból, és az előírások felé nem volt ellenszenv. Jézus azt mondta: „Az írástudók és a farizeusok Mózes székében ülnek, annakokáért amint parancsoltak néktek, mindazt megtartsátok és megcselekedjétek, de az ő cselekedeteik szerint ne cselekedjétek. Mert ők mondják, de nem cselekszik.” (Mát. 23, 2-3) Jézus Mózes és írásait ítélte meg. Azt mondta a zsidóknak: „Mert ha hinnétek Mózesnek, nékem is hinnétek, mert én rólam írt ő.” (Ján. 5, 46) Ezért minden, amit az írástudók felolvasnak és parancsoltak az írásokból, követni kellett, de a felolvasók példáját nem, mert ők nem engedelmeskedtek az Írásoknak. Jézus azt mondta róluk: „Mert ők nehéz és elhordozhatatlan terheket kötöznek egybe és az emberek vállára vetik, de ők az ujjukkal sem akarják azokat illetni.” (Mát. 23, 4) Ezek nem Isten parancsolatai, mert „az Ő parancsolatai pedig nem nehezek.” (1Ján. 5, 3). Ezek a terhek nem Krisztuséi, mert az Ő terhe könnyű. (Mát. 11, 30)

Sokszor hallhatunk „Júdaizáló tanítókról”, akik keresték lehetőségét annak, hogy megrontsák a galáciaiakat, és tudjuk, hogy akik „más evangéliumot” tanítottak, zsidók voltak. Nem szabad abba a hibába esni, hogy feltételezzük, ezek a „Júdaizáló tanítók” a Bibliát, vagy egyes részeit mutatták be az újonnan megtérteknek és próbálták rávenni őket arra, hogy kövessék Mózes írott törvényét. Ők ettől messze álltak. Az emberek figyelmét elvonták a Bibliától, és emberek parancsolataival helyettesítették az Írás tanításait. Ez kavarta fel Pál lelkét. A „zsidók vallása” teljesen különbözött Isten vallásától, amit a törvény szerint tanítottak a próféták és a zsoltárosok.

„Elválasztva Isten evangéliumának hirdetésére”

Ezen szavakkal, jellemzi magát Pál a Római levélben: „Elhívott apostol, elválasztva Isten evangéliumának hirdetésére.” (Róm. 1, 1) Itt azt írja, hogy Isten, „elválasztott engem az én anyámnak méhétől fogva és elhívott az ő kegyelme által.” (Gal. 1, 15) Mielőtt még Saul gondolta volna, hogy valamikor keresztény lesz, Isten már kiválasztotta apostollá, ez egyértelmű a szent leírás alapján. Damaszkuszi útján „a fenyegetésektől és mészárlásoktól lihegve”, teljes jogkörrel felruházva arra, hogy elfoghassa, megkötözhesse, bebörtönözze a keresztényeket, nőket és férfiakat, Saul hirtelen feltartóztatta, - nem emberi kéz, hanem az Úr kiáradó dicsősége. Három napra rá azt mondta az Úr Ananiásnak, amikor elküldte, hogy visszaadja Saul látását: „Ő nékem választott edényem, hogy hordozza az én nevemet a pogányok előtt. (Ap. csel. 9, 15) Isten megállította Saul örült, üldöző szolgálatát, mert apostolnak választotta. Az ösztöke, amely ellen rugódzott, a Lélek küzdelmei voltak, hogy figyelmét arra a munkára irányítsák, amelyre elhívott.

De milyen hosszú ideje választotta már ki Sault Isten, hogy üzenetének hordozója legyen? Önmagáról azt mondja, hogy „elválasztották”, - „elhívták” születésétől fogva. Nem ő az első, akiről olvashatjuk, hogy születésétől fogva kiválasztott a munkára. Idézzük fel Sámson történetét! (Bír. 13, 2-14) Keresztelő Jánost már megnevezték, jelleméről és életéről már hónapokkal születése előtt írtak. Az Úr ezt mondta Jeremiásnak: „Mielőtt az anyaméhben megalkottalak, már ismertelek, és mielőtt az anyaméhből kijöttél, megszenteltelek, prófétának rendelvelek a népek közé.” (Jer. 1, 5) A pogány királyt, Círuszt már születése előtt száz évvel megnevezték az Írások és Isten munkájában betöltendő szerepét nyilvánvalóvá tették neki. (Ésa. 44, 28; 45, 1-4)

Ezek a történetek azért jegyeztettek le, hogy megmutassák nekünk, Isten a föld kormányzója. Olyan igazság ez minden ember számára, mint amilyen a thesszalonikaiak előtt volt, hogy „Isten kezdettől fogva kiválasztotta” őket „az Isten üdvösségére a Lélek szentelésében, az igazság hitében.” (2 Thessz. 2, 13) Mindenkinél önmagának kell ezt az elhívást és kiválasztást bizonyossá tennie. És az, „aki azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön és az igazság ismeretére eljusson” (1Tim. 2, 3-4) rámutat „mindenkinél a maga dolgára” (Márk 13, 34) Ő, aki nem hagyta Önmagát tanúbizonyság nélkül még az élettelen alkotásaiban sem (Ap. csel. 14, 17; Róm. 1, 20), azt szeretné, ha az ember – legmagasabb rendű földi teremtménye – olyan tanúbizonyságot tenne Róla, amelyre csak emberi intelligencia képes. Isten minden embert arra rendelt, hogy tanúbizonyságot tegyen Róla, és mindenki szolgálatát kijelölte. Egész életén át küzd a Lélek minden emberért, hogy befolyása által Isten fel tudja használni őket arra a munkára, amelyre elhívta őket. Csak az Ítélet Napján fog kiderülni, milyen csodálatos lehetőségeket szalasztott el az ember gondatlanságból.

Az erőszakos, üldöző Saulból egy nagy apostol lett. El tudjuk azt képzelni, mennyi jót lehetne tenni emberekért, ha azok - akik erejüket eddig arra használták, hogy embertársaiknak rosszat tegyenek – most engednek a Lélek befolyásának? Nem lehet mindenki Pál. De Isten mindenkit elhívott és képessé tett arra, hogy tanúbizonyságot tegyen Róla. Ha ezt megérténénk, az életünknek új értelmet adna.

Az igazság ismerete nem teszi az életet még realisabbá számunkra, nem arra vezet minket, hogy egyénileg keressük Isten akaratát és átadjuk magunkat a számunkra kijelölt szolgálatra, hanem arra készít bennünket, hogy még jobban törődjünk másokkal és ne nézzük le a legkisebbeket sem. Milyen csodálatos, örömteli és ünnepélyes az, amikor látjuk, hogy minden ember abban a munkában tevékenykedik, amit Isten jelölt ki számára. Ők mindannyian a Hatalmas Isten szolgálói, mindenkinek meghatározott szolgálata van. Ez egy csodálatos kiváltság, egy csodálatos felelősség. Milyen kevesen végzik azt a munkát, amit Isten szeretne, hogy végezzenek! Nagyon óvatosnak kell lennünk, nehogy bárkit is, a

menny által számára kijelölt feladattól legkisebb mértékben eltávolítsuk! Isten szabja ki mindenki számára a munkát. Mindenkinek Istentől, nem emberektől kell kapnia az utasításokat. Ezért óvakodnunk kell attól, hogy embereknek meghatározzuk kötelességeiket. Isten teszi számunkra világossá feladatukat, ahogyan nekünk is. Ha ők nem hallják hangját, nem valószínű, hogy minket meghallanak, még akkor sem, ha egyébként a helyes irányba tudnánk őket irányítani. „Az embernek nincs hatalmában az ő útja.” (Jer. 10, 23), még inkább nem lehet irányítani lépéseit mások által.

Tanácskozván testtel és vérrel

„Azonnal nem tanácskoztam testtel és vérrel.” Ezt a kijelentést azért tette az apostol, hogy megmutassa, az evangéliumot nem emberektől kapta. Láta Krisztust és befogadta Őt, azután elment Arábiába, visszatért Damaszkuszba és nem egészen három évvel megtérése után felment Jeruzsálembe, ahol csak 15 napot tartózkodott és csak két apostolt látott. A hívek azonban féltek tőle, először nem hitték, hogy tanítvány. Ebből nyilvánvaló, hogy az evangéliumot nem emberektől kapta.

Sokat tanulhatunk abból, hogy Pál nem tanácskozott testtel és vérrel. Biztosak lehetünk abban, hogy erre nem volt szüksége, amióta Isten Igéje élt benne. Az övéhez hasonló megtérés azonban semmi esetre sem általános. Vegyünk egy példát. Valaki olvas valamit a Bibliából, majd megkérdezi néhány ember véleményét róla, mielőtt hinni kezdene benne. Ha egy barátja sem hisz benne, fél elfogadni. Ha a lekipásztora, vagy néhány Biblia kommentár másképp magyarázza a szöveget, akkor elveti, így győzött a test és vér a Lélek és az Ige ellen.

Vagy az is lehet, hogy a parancs annyira világos, hogy nincs ésszerű kifogás arra, miért kell megkérdezni más a jelentéséről. Akkor a kérdés csupán az: Meg tudom-e tenni? Nem kerül majd nagy áldozatba? A legveszélyesebb test és vér, amivel csak valaki tanácskozhat, az mindenkinek a sajátja. Nem elég függetlenednünk másoktól. Az igazság dolgában szükséges, hogy függetlenedjünk az énünktől. „Bizodalmad legyen az Úrban teljes elmédből és a magad értelmére pedig ne támaszkodjál.” (Péld. 3, 5) „Aki hisz magában, bolond az.” (Péld. 8, 26)

Csak egy pápának lehet akkora bátorsága elfoglalni azt a helyet, amely jog szerint Istent illeti meg. Aki magát pápává teszi és saját tanácsát követi, az épp olyan rossz, mint az, aki másoknak előírja, mit tegyen, és valószínű, hogy jobban félre van vezetve, mint az, aki inkább valamely pápát követi, mint önmagát. Ha valakinek egy pápát kell követnie, az legjobb lenne, ha a római pápát fogadná el, mert neki több tapasztalata van a pápaságban, mint másoknak. De nem kell ezt tenni, mert Isten Igéje velünk van. Amikor Isten szól, a bölcsességnek kell engedelmeskedni anélkül, hogy tanácskoznánk saját szívünkkel. Az Úr neve „Tanácsos” (Ésa. 9, 6) és Ő „csodálatos a tanácsban”. Hallgasd Őt! „Ő lesz vezetőnk mindörökké!”

„Azonnal”

Figyeljük meg ezt a szót. Pál nem áll le vitatkozni. Nem vesztegeti az időt. Úgy gondolta, Istent szolgálja azzal, ha üldözi az egyházat és abban a percben, mikor felfedezte tévedését, megváltozott. Amikor látta a Názáreti Jézust, azonnal elismerte Őt, Urának és azt kiáltotta: „Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem? Készen állt arra, hogy azonnal végezze a reá bízott munkát a megfelelő módon. Ez egy olyan példa, amin érdemes elgondolkodni. Bárcsak mindenki őszintén mondaná: „Sietek és nem mulasztom el, hogy megtartsam a Te parancsolataidat.” (Zsolt. 119, 60) „A Te parancsolataidnak útján járok, ha megvigasztalod az én szívemet.” (Zsolt. 119, 32)

Pogányok-nem zsidók

Pál elmondja, hogy Krisztus nyilvánult meg benne, hogy hirdesse Őt a pogányok között. Az új fordítású változatban a nem zsidó szót találjuk a pogány helyett. Nincs különbség köztük. A két szót váltakozva használja az angol Biblia, mert ahol előfordulnak, a megfelelő görög, vagy az Ótestamentumban a megfelelő héber szóból fordítják. Nézzünk néhány példát!

Az 1 Kor. 12, 2-ben azt olvassuk: „Tudjátok, hogy pogányok voltatok, vitetvén, mint vitettetek, a néma bálványokhoz.” Ez az eredeti szó a pogányra és a szövegben olvassuk, hogy a korintusiak bálványimádó pogányok. Figyeljük meg, hogy a korintusiak „pogányok voltak” de felhagytak vele, amikor keresztényekké lettek. Ef. 2, 11-12: „Annakokáért emlékezzetek meg arról, hogy egykor ti, a testben pogányok, kiket körülmetéletlenségnek nevezett amaz úgynevezett s a testen kézzel megcsinált körülmetélkedés, hogy ti, mondom, abban az időben Krisztus nélkül valók voltatok, Izráel

társaságától idegenek és az ígéret szövetségétől távolvalók, reménységetek nem volt és Isten nélkül valók voltak a világon.” Tehát pogánynak lenni nem egy nagyon irigylésre méltó állapot.

Azt mondja az Írás, hogy „gondoskodott először Isten, hogy a pogányok közül vegyen népet az ő nevének.” (Ap. csel. 15, 14) Ezzel Jakab az antiókiái és más hívőkre utalt, akik a „pogányok közül megtértek Istenhez.” Isten gyermekeit kiszólítja a pogányok közül és ezért már nem pogányok többé. Ábrahám a hívők atyja, kiszólított a pogányok közül (Józs. 24, 2) azért, hogy az egész Izráel kiszólíttasson a pogányok közül. Így „az egész Izráel megtartatik”, „ameddig a pogányok teljessége bemegy.” (Róm. 11, 25-26)

A Zsolt. 2. 1-3-ban jogosan azt olvassuk: „Miért dühösködnek a pogányok és gondolnak hiábavalóságot a népek? A föld királyai felkerekednek és a fejedelmek együtt tanácskoznak az Úr és az Ő Felkentje ellen, (Krisztus ellen, mert a Krisztus név felkentet jelent) mondván, Szaggassuk le az ő bilincseit és dobjuk le magunkról köteleiket.” Milyen gyakran látjuk ezt beteljesülni egyes emberek életében, akik diadalittasan kiáltják: „Mutasd meg nekem, hol parancsolják a pogányoknak, hogy tartsák meg a Tízparancsot!”- ez azt jelenti, hogy ők pogányok és gondolkodásuk révén elvetik maguktól Isten törvényét. Nem egy tiszteletreméltó helyre helyezik magukat. Igaz, a pogányok nincsenek arra kötelezve, hogy megtartsák a parancsolatokat pogányokként, mert az lehetetlen lenne. De mihelyt elfogadják Krisztust és a Benne való élet Lelkének törvényét, már nem pogányok többé. Hogy mennyire igyekszik Isten embereket kivonni a pogányság állapotából az mutatja, hogy elküldi az apostol Pált (hogy Krisztust ne is említsük), hogy Magához vonzza őket.

A pogányok prófétája

Ezzel kapcsolatban meg kell jegyeznünk, hogy Isten olyan odaadón tördött a pogányok megtérésével 3000 évvel ezelőtt is, mint ma. Az evangéliumot már hirdették nekik Jézus első eljövetele előtt és hirdették eljövetele után is. Nem Pál volt az első, aki Krisztusról prédikált a pogányoknak, bár kimondottan őt küldte Isten hozzájuk. Pált a pogányok apostolaként ismerték és amerre ment, először a zsidóknak prédikált, amíg odafigyeltek rá. Ugyanígy volt Krisztus előtt is. Isten már munkásai által sok nemzet között ismertté tette Önmagát, és erre Jeremiás volt a kiválasztott, mint a pogányok prófétája. A Jer. 1, 5-ben ezt olvashatjuk: „Mielőtt az anyaméhben megalkottalak, már ismertelek, és mielőtt az anyaméhből kijöttél, megszenteltelek, prófétának rendelvelek a népek közé”. A héber szó, amelyet a „népek” szóval fordítanak, ugyanaz, mint amit „pogánynak” fordítanak. „Miért dühösködnek a pogányok?” (Zsolt. 2, 1) „Hirdessétek ezt a pogányok közt: készüljete a harcra, stb. „Siessetek és jöjjetek el, ti népek mindenfelől.” (Jóel 3, 9-11) A „pogány” és „nem zsidó” szavak ezekben a versekben ugyanazok, mint a „népek” szó a Jer. 1, 5-ben. Ezt láthatjuk, ha összehasonlítjuk a régi és az új fordítást. Így szólt az Úr Jeremiásnak: „Megszenteltelek, prófétának rendelvelek a pogányok közé”. Senki ne mondja, hogy Isten valaha is elrejtette igazságát bárki előtt, akár zsidó, akár pogány. „Mert nincs különbség zsidó meg görög között, mert ugyanaz az Ura mindenkinek, ki kegyelemben gazdag mindenkire, akik Őt segítségül hívják. (Róm. 10, 12)

Az új megtérő prédikál

Amikor Pál megtért, „azonnal prédikálta a zsinagógákban a Krisztust.” (Ap. csel. 9, 20) Nem csodálatos, hogy azonnal olyan hatásosan tudott prédikálni? - Valóban az, mert az is csodálatos, hogy bárki ember tudja prédikálni Krisztust. Hogy bárki is prédikálni tudja Krisztust igazságban, ahhoz az kell, hogy Krisztus nyilvánuljon meg a testben. Ne gondolja azt senki, hogy Pál a tudást azonnal megkapta, tanulás nélkül. Ne felejtsük el, hogy egész életében szorgalmasan tanulmányozta az Írásokat. Az sem volt szokatlan egy rabbitól, hogy emlékezetből idézzon egy hosszú szakaszt vagy a teljes szöveget a héber Szentírásból. Ezért biztosak lehetünk abban, hogy Pál, aki ismeretben felülmúlta kortársait, úgy ismerte a Biblia igéit, mint a jeles tanuló a szorzótáblát. De elméjét megvakították az atyák hagyományai, amelyek akkoriban belésulykoltak. Az a vakság, ami a damaszkuszi úton a fényesség miatt érte, az nem elméje vaksága volt. A látszólagos hályog lehullt szeméről, amikor Ananiás beszélt vele. Ekkor világosodott meg benne az Ige értelme, ami szétörte a tradíciók sötéttségét. Pál esete nagyon különbözik azon új megtérő esetétől, aki soha nem olvasta vagy tanulmányozta a Bibliát. Egy ember elmondhatja, mit tett érte Krisztus és ezáltal sok jót tehet, de sokat kell tanulmányoznia a Szentírást ahhoz, hogy bemutathassa az embereknek a tökéletes élet útját és vezethesse őket az igazság útján.

Pál Arábiában

Sokan azt gondolják, hogy Pál arábiai tartózkodása alatt kapta ezt a csodálatos kijelentést és felvitetett a mennybe, ahol hallotta azokat „kimondhatatlan szavakat, amelyeket egy embernek sincs joga kimondani.” Ez lehetséges, bár semmi esetre sem valószínű, hogy mennyei látomásai csak arra az időszakra korlátozódtak. Az apostol egész életében szoros kapcsolatban volt a menny-nyel és biztosak lehetünk abban, hogy „mennyei látomást” egész életében kapott. Így abban is biztosak lehetünk, hogy amióta a prédikálás lett élethivatása, arábiai tartózkodása alatt nem töltött minden napot tanulással és elmélkedéssel. Ádáz üldöző volt, de oly gazdagon fogadta be Isten kegyelmét, hogy veszteségnek érezte, amikor ezt a kegyelmet nem tudta bemutatni másoknak. Azt érezte: „Jaj, nekem, ha nem prédikálom az evangéliumot.” A damaszkuszi zsinagógákban prédikált megtérése után, mielőtt Arábiába ment, és az araboknak prédikált. A zsidók közt tapasztalt ellenállás nélkül prédikálhatott, ezért munkálkodását nem hagyta félbe az előtte feltárult új világokon való elmélkedés miatt.

Az üldöző prédikál

Valóban csodálatos hallani, hogy „aki valaha üldözött bennünket, most prédikálja azt a hitet, amelyet egykor üldözött.” Amikor a társusi Saul esetét nézzük, ne nézzünk az evangélium ellenzőire megváltozhatatlanként. Akik ellenállnak, azokat alázattal kell tanácsolni, mert ki tudja, talán Isten igazságának megismerése által bűnbánatra juthat? Elmondhatjuk Pálról, olyan tisztán kapta a fényt, amelyet bárki megkaphat. Minden lehetősége megvolt. Nem csak István ihletett bizonyágtételét hallotta, hanem a sok haldokló mártír vallomásait is - ő egy megkeményedett, nyomorult ember, akitől semmi jót nem lehet várni. De ugyanaz a Saul legnagyobb prédikátor lett, akkor is ha ő volt a legelszántabb üldöző. Egyesek gonoszán ellenzik az igazságot? Ne küzdj velük, ne tégy nekik szemrehányást! Az összes keserűségüket és küzdelmüket hagyd rájuk, és kapaszkodj Isten Igéjébe és az imádságba. Lehet, hogy nem telik bele hosszú idő, és Isten, akit azelőtt káromoltak, megdicsőülhet majd bennük.

Isten megdicsőítése

„És dicsőítették bennem az Istent.” Milyen más Pál esete azokétól, akiknek ezt mondta: „Mert az Istennek neve miattatok káromoltatik a pogányok között.” (Róm. 2, 24) Mindenki, aki megvallja, hogy Istent követi annak meg kell dicsőíteni Őt, de sokak által káromoltatik. Ha Isten neve általunk káromoltatik az olyan rossz, mintha nyílt istenkáromlók lennénk. Hogyan dicsőíthetnénk meg nevét? - „Úgy fényljk a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák a ti jócselekedeteiteket és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat. (Mát. 5, 16)

Most pedig röviden tekintsük át az egész fejezetet!

Az üdvözet, mely körülöleli az első öt verset, megismerteti velünk a levél íróját, elhívását és megbízását. Ezzel együtt megjegyzi, hogy Krisztus Isteni személy. Ezután az Atyától és Fiától, Jézus Krisztustól jövő áldást ír le. Krisztus Önmagát adta bűneinkért - megvásárolta őket, - hogy kiszabadítson minket e a jelenvaló gonosz világból. Ezt a gonosz világot bűneink alkotják. Bűneink Krisztuséi, nem a mieink. Halála és feltámadása által, amelyben Önmagát adta bűneinkért, távol tart bennünket bűneinktől. Isten meg akar menteni bennünket, hogy ne kételkedjünk abban, hogy elfogad minket. Istené a dicsőség, mert Ővé az ország és a hatalom.

A következő két vers bemutatja a galáciai gyülekezetek helyzetét a levélírás idejében, így érteti meg velünk, miért volt szükség a levelet megírni. Eltávoztak Istentől, azok vezették őket, akik megrontották Krisztus evangéliumát és téves evangéliumot prédikáltak az egyetlen, igaz evangélium helyett, amely Isten hatalma mindenki megváltására, aki hisz. A dolog szépsége itt is kifejeződik, mint a Jer. 2, 12-13-ban. „Álmélkodjatok ezen egek és borzadjatok meg és rémüljete meg igen –ezt mondja az Úr, mert kettős gonosztságot követett el az én népem: elhagytak engem, az élő vizek forrását, hogy kutakat ássanak maguknak és repedezett kutakat ástak, amelyek nem tartják a vizet.”

Azután a következő két versben (8, 9) egy átokról ír, amely mindenkire, még az apostolra is vonatkozik vagy akár mennyből jövő angyalra is kimondatik, aki más evangéliumot hirdet, mint amit Pál hirdetett. Ez mutatja a helyzet komolyságát. A galáciai híveket átok alá helyezték a tévántók, akik hamis evangéliumot hirdettek.

Ezt követően a 10-12. versben az apostol Krisztus szolgájaként mutatja be magát, mivel Istennek kíván tetszeni, nem embereknek. A prédikátorok, akik megrontották az emberek lelkeit, kellemes dolgokat prédikáltak - amelyek

összhangban vannak az emberi természettel - hogy a tanítványokat maguk után vonják. Pál azonban csak a tiszta igazságot hirdette, amelyet nem emberektől kapott, hanem közvetlenül a mennytől.

Végül egy kis elbeszélő történet kezdődik a személyes tapasztalatról, amely folytatódik a 2. fejezet feléig. Ebben Pál utal megtérés előtti életére, amikor üldözte az egyházat. Megemlíti megtérését, ami Krisztus megnyilvánulása volt őbenne. Elmondja, miért lett elhívva és hogy azonnal válaszolt a hívásra. Végül elmondja, hogy nem volt lehetősége hallani az evangéliumot az apostoloktól és a testvérektől, akik már előtte hívők voltak, mert nem volt velük kapcsolatba évekig megtérése után. Ez az akaratilag készített még tisztábban megnyilvánul, ahogy továbbhaladunk.

HIT ÁLTALI ÉLET KRISZTUSBAN, AZ EVANGÉLIUM IGAZSÁGA

Kétségtelenül sokan vannak azok, akik nem azért olvassák kíváncsian ezt a kis bibliai könyvet, hogy megértsék mások gondolatait erről az apostoli levélről, hanem azért, hogy maguk számára legyen világos ezen sokat vitatott szent írat mondanivalója. Velük szeretnék egy kis személyes beszélgetést lefolytatni, mielőtt továbbmennénk az írat tanulmányozásában. A Szentírás minden verse összefügg egymással. Amikor már egy verset alaposan tanulmányoztunk, és magunkévá tettük, az segít bennünket a további ismeretek utáni kutatásban. Ugyanígy minden falat étel, amit elfogyasztunk és megemésztünk, segít a mindennapi kenyérért folytatott munkánkban. Ezért, ha a levél tanulmányozásában a helyes irányban indulunk, akkor szélesre tárjuk az ajtót az egész Biblia megértéséhez.

A tudás felé vezető út nagyon egyszerű, annyira egyszerű, hogy ezért sok ember lenézi. Nem szabad lenézni, mert az ellenkezők által gyakran ismételt állítás ellenére van az ismeret megszerzésének egy „királyi útja” és ez az út nyitott mindenki számára. Az irányelveket a király fektetette le és a legteljesebb módon be is bizonyította, hogy a helyes út ez: „Fiam, ha beveszed az én beszédimet, és az én parancsolataimat elrejtéd magadnál, ha figyelmeztet a bölcsességre a te füleidet, hajtod a te elmédet az értelemre, igen, ha bölcsességért kiáltasz, és az értelemért a te szódat felemeled, ha keresed azt, mint az ezüstöt, és mint a kincseket kutatsz, akkor megérted az Úrnak félelmét és az Istennek ismeretére jutsz. Mert az Úr ad bölcsességet, az Ő szájából tudomány és értelem származik. (Péld. 2, 1-6)

Az Úr álomban jelent meg Salamonnak és megígérte neki, hogy kap bölcsességet. A bölcsességet azonban nem semmittevő álmódosítás útján nyerte el. Salamon nem arra ébredt egy nap, hogy ő a legbölcsőbb ember, aki valaha is élt. Annyira vágyakozott a tudásra, hogy éjjel arról álmodott, nappal pedig tett érte. Az előbb idézett Ige leírja tapasztalatait.

A mindenre kiterjedő tudás és bölcsesség Isten Igéjében található. Ahhoz, hogy megérthessük Isten Igéjét, tanulmányoznunk kell. Egyetlen földön élő ember sem tudja nekünk adni tudását. Segíthet tapasztalataival, hogy nekünk ne legyen olyan hosszú idő a tanulási folyamat, mutathatja az irányt, hogyan és merre munkálkodjunk, de az igazi ismeretet mindenkinek magának kell megszereznie. Amikor egy úton már ézszer végigmentünk, ismerjük az összes kanyart, akkor már nem számít, milyen az útszakasz, mert elménkben teljesen átlátjuk. Ugyanígy, miután időről időre átgondolunk egy szakasz a Szentírásból, végül látni fogjuk teljes egészében és minden egyes állítás új megvilágításba kerül. Amikor már idáig eljutottunk, meglátjuk az Írásban azt, amit ember itt a földön nem tudott volna nekünk átadni.

Nem érdemes gondolkodni egy nehezen érthető különálló mondat értelmén, anélkül, hogy figyelembe vennénk a szövegösszefüggést. Ha hoznék egy levelet és megkérdezném, hogy a levél végén lévő mondattal mit akart kifejezni a levélíró, azonnal megkérdeznéd: „Miről ír a levélben? Miről írt az utolsó mondat előtt?” Ha azt a válaszolnám, hogy nem akarom tudni a levél tárgyát, és nem engedném meg, hogy végigolvasd a levelet, akkor azt válaszolnád: „Sajnos így nem tudok segíteni.” De ha a levelet kezdedbe adom és megkérek, hogy segítsd értelmezni a nehezen érthető mondatot, akkor először figyelmesen végigolvasnád a levelet elejétől a végéig, megbizonyosodva arról, hogy mindent megértettél, amit olvastál. Így a levél tartalma letisztulna elmédben és megértenéd a mondatot. Ugyanígyan gondolkodásmóddal kell a Bibliát is megközelíteni.

Ezért mindenkinek ezt ajánlom: tanulmányozzunk a szöveg minden szavát. Olvassuk át őket újra és újra. Amikor új rész tanulmányozásába kezdünk, menjünk vissza az előzőre és ismételjünk át mindent, amit már előzőleg áttekintettünk. Ez a „királyi út”, és királyi eredményeket hoz.

A Galáciai levél első fejezete egy rövid, átfogó képet ad arról, mi az evangélium, milyen volt a galáciai hívők helyzete, és mik voltak Pál személyes tapasztalatai. A második fejezet a jeruzsálemi találkozóról számol be, 17 évvel Pál megtérése után. Leírja, mi volt a vitatéma és Pál nézete a vitával kapcsolatban. Az apostol egyetlen gondja az volt, hogy megőrizze „az evangélium igazságát” a hívek között. Ha az első fejezet már letisztult elménkben, továbbléphetünk a második fejezet tanulmányozására, emlékeztetve arra, hogy ez az első fejezet folytatása.

„Azután tizennégy esztendő múlva ismét fölmentem Jeruzsálembe Barnabással együtt, elvivén Titust is. Fölmentem pedig kijelentés következtében és eléjük adtam az evangéliumot, melyet hirdettek a pogányok között, de külön a tekintélyeseknek, hogy valami módon hiába ne fussak, avagy ne futottam legyen. De még a velem lévő Titus sem kényszerítetett a körülmetélkedésre, noha görög volt. Tudniillik belopózkodott hamis atyafiakért, akik alattomban közénk jöttek, hogy kikémléljék a mi szabadságunkat, mellyel bírnak a Krisztus Jézusban, hogy minket szolgálkká tegyenek: Kiknek egy pillanatra sem adtuk meg magunkat, hogy az evangélium igazsága megmaradjon számotokra. A tekintélyesektől pedig, (bárminők voltak régen, azzal nem törődöm; Isten nem nézi az embernek személyét): mert velem a tekintélyesek semmit sem közöltek. Sőt ellenkezőleg, amikor látták, hogy énreám van bízva a körülmetéletlenség evangéliuma, mint Péterre a körülmetélésé, (Mert aki erős volt Péterben a körülmetélkedés apostolságára, bennem is

erős volt a pogányok között.) És elismervén a nékem adott kegyelmet, Jakab és Kéfás, meg János, akik oszlopul tekintetnek, bajtársi jobbjukat nyújtották nékem és Barnabásnak, hogy mi a pogányok között, ők pedig a körülmetélés között prédikáljunk. Csakhogy a szegényekről megemlékezzünk; amit is én igyekeztem megcselekedni.

Mikor pedig Péter Antiókiába jött, szemtől szembe ellene állottam, mivel panasz volt rá. Mert mielőtt némelyek odajöttek Jakabtól, a pogányokkal együtt evett; mikor pedig oda jöttek, félrevonult és elkülönítette magát, félvén a körülmetélkedésből valóktól. És vele képmutatóskodtak a többi zsidók is, úgy hogy Barnabás szintén elcsábított az ő tettetésük által. De amikor láttam, hogy nem egyenesen járnak az evangélium igazságához képest, mondtam Péternek mindnyájuk előtt: Ha te zsidó létedre pogány módra élsz és nem zsidó módra, miként kényszeríted pogányokat, hogy zsidó módra éljenek? Mi, természet szerint való zsidók és nem pogányok közül való bűnösök, Tudván azt, hogy az ember nem igazul meg a törvény cselekedeteiből, hanem a Jézus Krisztusban való hit által, mi is Krisztus jézusban hittünk, hogy megigazuljunk a Krisztusban való hitből és nem a törvény cselekedeteiből; mivel a törvény cselekedeteiből nem igazul meg egy test sem. Ha pedig Krisztusban keresvén a megigazulást, mimagunk is bűnösnek találattunk, avagy Krisztus bűnnek szolgája-é? Távol legyen! Mert, ha amiket elrontottam, azokat ismét fölépítem, önmagamot teszem bűnössé. Mert én törvény által meghaltam a törvénynek, hogy Istennek éljek. Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus, amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és önmagát adta érettem. Nem törölöm el az isten kegyelmét, mert ha törvény által van az igazság, tehát Krisztus ok nélkül halt meg.” (Gal. 2. fejezet)

Újabb látogatás Jeruzsálembe

„Tizennégy esztendő múlva”, folytatja az elbeszélés: tizennégy évvel a Gal. 1, 18-ban említett jeruzsálemi látogatás után, ahová Pál, megtérése után három évvel látogatott. A második látogatás tehát tizenhét évvel megtérése után történt, vagy kb. Krisztus után 51-ben. Ez egybeesik a jeruzsálemi gyűlés időpontjával, amelyet az Apostolok cselekedetei 15. fejezete jegyez fel. A gyűléssel, a gyűlést kiváltó okokkal és a gyűlés eredményével foglalkozik a Galáciai levél második fejezete. A fejezet megértéséhez az Apostolok cselekedetei tizenötödik fejezetét is ismernünk kell, és elménkben kell tartani.

Az új evangélium

A Galáciai levél első fejezetében (6-7 versek) láthattuk, hogy néhányan bajba sodorták a galáciai híveket azzal, hogy megrontották Krisztus evangéliumát és egy hamis evangéliumot igaz evangéliumnak mutattak be nekik. Az Apostolok cselekedetei 15, 1-ben azt olvassuk, hogy „némelyek pedig, kik Júdeából jöttek alá, így tanítják az atyafiakat: Ha körül nem metélkedtek Mózes rendtartása szerint, nem üdvözülhetnek.” Ez volt a másik evangélium, amely nem egy másik volt, mivel csak egy van; hanem ezt akarták a hívekkel igaz evangéliumként elfogadtatni. Ezek az emberek, tanításaikat evangéliumként hirdették, és elmondták az embereknek, mit kell tenniük azért, hogy üdvözüljenek. Pál és Barnabás nem adott helyet az új tanításnak, hanem ellenállt azért, - amint Pál a galáciaiaknak írja - „hogy az evangélium igazsága megmaradjon számotokra.” (Gal. 2, 5) Az apostoloknak „nagy háborúsága és vetekedése lett azok ellen”. (Ap. csel. 15, 2) A vita nem volt jelentéktelen: az igaz és hamis evangélium között zajlott. A kérdés életbevágóan fontos volt az újonnan megtérteknek és nem kisebb a jelentősége számunkra sem, mert megváltásunkat érinti.

Krisztus megtagadása

Az új tanítást az antiókiai gyülekezet kapta. A gyülekezeetről szóló rövid leírás bemutatja, hogy az új evangélium a legközvetlenebb módon tagadja Krisztus megváltó hatalmát. Az evangéliumot először azok a hívek hirdették, akik szétszóródtak István halála után támadt üldözések miatt. Ők jöttek Antiókiába, „hirdetve az Úr Jézust. És az Úrnak keze volt velük; és nagy sokaság tért meg az Úrhoz, hívővé lévén.” (Ap. csel. 11, 19-21) Aztán az apostolok elküldték Barnabást, hogy segítkezzen a munkában. Aki, „mikor oda jutott, és látta az Isten kegyelmét, örvendezett; és intette mindnyájukat, hogy állhatatos szívvel maradjanak meg az Úrban. Mert jámbor és Szent Lélekkel és hittel teljes férfiú volt. És nagy sokaság csatlakozott az Úrhoz.” (22-24 versek) Majd Barnabás találkozott Saulal és együtt munkálkodtak több, mint egy évig az antiókiai gyülekezetért. (vers 25-26) Voltak a gyülekezetben próféták és tanítók, mikor azok szolgáltak az Úrnak és bőjtöltek, azt mondta nekik a Szentlélek: válasszák ki Barnabást és Sault a munkára, amelyre elhívta őket. (Ap. csel. 13, 1-3) Láthatjuk, hogy a gyülekezet sok tapasztalatot szerzett Isten dolgairól. Megismerték az Urat és a Szentlélek hangját, aki bizonyosságot tett arról, hogy ők Isten gyermekei. És most mindezek után, ezek az

emberek azt mondják nekik, "Ha körül nem metélkedtek Mózes rendtartása szerint, nem üdvözülhettek." Ezzel azt mondták, Minden hitetek Krisztusban, és a Szentlélek minden bizonyágtétele semmis körülmetélkedés nélkül. A hit nélküli körülmetélkedést magasztalták fel a külsőségek nélküli Krisztusban való hit helyett. Az új evangélium közvetlen támadás volt az evangélium ellen és nyíltan tagadta Krisztust.

„Hamis atyafiak”

Nem csoda, ha Pál „hamis atyafiaknak” jellemzi a tanítókat, akik - erős kifejezéssel élve - „belopózkodtak.” (Gal. 2, 4) A Galáciaiaknak Pál ezt írta róluk, „némelyek zavarnak titeket és el akarják fordítani a Krisztus evangéliumát.” (Gal. 1, 7) Az apostolok és a vének a gyülekezetekhez szóló leveleikben ezt írták róluk, „némelyek mi közülünk kimenvén, megháborítottak titeket beszédeikkel, feldúlva a ti lelketeket.” (Ap. csel. 15, 24) És hozzátették, hogy erre ők „parancsot nem adtak.” Ezek a tanítók „hamis atyafiak” voltak, akiket az apostolok nem ismertek el tanítókként, és romlottságot beszéltek azért, hogy a tanítványokat maguk után vonják. Sokan voltak ilyen tanítók akkoriban. Olyan romboló munkát végeztek, hogy az apostol kimondta: „Legyenek átkozottak.” Határozottan aláásták Krisztus evangéliumát, ezzel rombolták le a hívők lelkét.

„A körülmetélkedés jegye”

Ezek a hamis tanítók azt állították, „Ha körül nem metélkedtek Mózes rendtartása szerint, nem üdvözülhettek.” Szó szerint: nincs erőtok az üdvösségre. A megváltást emberi tényezővé tették, amelyet csupán emberi erőfeszítéssel el lehet érni. Fogalmuk sem volt arról, mi is valójában a körülmetélkedés. „Mert nem az a zsidó, aki külsőképpen az, sem nem az a körülmetélés, ami a testen külsőképpen van: hanem az a zsidó, aki belsőképpen az, és a szívnek lélekben, nem betű szerinti való körülmetélése az igazi körülmetélkedés, amelynek dicsérete nem emberektől, hanem Istentől van.” (Róm. 2, 28-29) Ábrahám hitt Istennek, de volt, amikor Sárára hallgatott Isten helyett, és Isten ígéreteinek teljesülését saját emberi ereje által akarta megvalósítani. Lásd: Mózes első könyve 16. fejezet! Az eredmény kudarccal végződött: egy rabszolga született- örökös helyett. Aztán Isten ismét megjelent neki és figyelmeztette őt, hogy járjon előtte teljes szívvel és megerősítette vele a szövetséget. Emlékeztette hibájára és arra, hogy „a test nem használ semmit”, Ábrahám megkapta a „körülmetélkedés jegyét”- a test körülmetélését. Meg kellett látnia, hogy a testben „nem lakik semmi jó”, és Isten ígéretei csak akkor válhatnak valósággá, ha a Lélek által elerőtelenül a bűn teste. „Mert mi vagyunk a körülmetélkedés, akik Lélekben szolgálunk az Istennek, és a Krisztus Jézusban dicsekedünk, és nem a testben bizakodunk. (Fil. 3, 3) Ábrahám valóban körülmetélkedett, amint megkapta a Szentlelket Istenben való hit által.

„És a körülmetélkedés jegyét körülmetéletlenségében tanúsított hite igazságának pecsétjéül nyerte.” (Róm. 4, 11) A külső körülmetélkedés egyáltalán nem jelent többet, mint a szív valódi körülmetélése. Ha ez hiányzik, a külső jegy mit sem ér. De ha a körülmetélkedés igazi, akkor a külső jegy már nem szükséges. Ábrahám „atyja mindazoknak, akik körülmetéletlen létükre hisznek.” Az antiókiai gyülekezetet meglátogató „hamis atyafiak”, akik felkavarták a tanítványok és a többi zsidó lelkét és megrontották Krisztus evangéliumát, a valóságot egy üres jegggyel helyettesítették. Számukra a dióhéj dió nélkül többet ért, mint a dió héj nélkül.

„A test nem használ semmit”

Jézus azt mondta: „A Lélek az, ami megelevenít, a test nem használ semmit: a szavak, amelyeket szólok, Lélek és élet.” (Ján. 6, 63) A galáciai és antiókiai hívek Krisztusban bíztak üdvösségük elnyeréséért. Most arra készítetik őket, hogy higgyenek saját erejükben! Azt azonban nem mondták el nekik, hogy ezzel bűnt követnek el, csak azt, hogy meg kell tartaniuk a törvényt! Ezt egyedül kell megtenniük, Jézus Krisztus nélkül kell igazzá tenniük magukat, és a körülmetélkedés helyettesíti a törvény megtartását. A valódi körülmetélkedés azonban az, amikor a Szentlélek írja be Isten törvényét a szívbe. A „hamis atyafiak” viszont azt akarták, hogy a hívők a külső körülmetélkedésben higgyenek, mert az helyettesíti a Lélek munkáját. Így az a jegy, amely a hit általi megigazulás jeleként adatott, az öngigazultság jelévé vált. A hamis tanítók körülmetéltették volna őket a megigazulás és az üdvösség elnyeréséért. Péter azt mondta: „Az Úr Jézus Krisztus kegyelme által hisszük, hogy megtartatunk.” Pál ezt írta: „Mert szívvel hiszünk az igazságra, szájjal teszünk pedig vallást az üdvösségre.” (Róm. 10, 10) „Ami pedig hitből nincs, bűn az.” (Róm. 14, 23) Ezért, minden emberi erőfeszítés, amely arra irányul, hogy önerőből tartsuk meg Isten törvényét - nem számít, mennyire őszinte és komoly az erőfeszítés - soha nem eredményezhet semmit, csak tökéletlenséget, bűnt. „Minden mi igazságaink, mint megfertéztetett ruha.” (Ésa. 64, 5)

„A szolgaság igája”

Amikor ez a kérdés felmerült Jeruzsálemben, Péter azt kérdezte azoktól, akik saját cselekedeteik, és nem a Krisztusban való hit általi megigazulást hirdették, „Most azért mit kísértitek az Istent, hogy a tanítványok nyakába oly igát tegyetek, melyet sem a mi atyáink, sem mi el nem hordozhatunk?” (Ap. csel. 15, 10) Ez az iga a szolgaság igája volt, amint azt Pál szavai is leírják: a „hamis atyafiak” belopózkodtak, „hogy kikémléjék a mi szabadságunkat, mellyel bírnak, a Krisztus Jézusban, hogy minket szolgává tegyenek.” (Gal. 2, 4) Krisztus felszabadít a bűn rabsága alól. Az Ő élete a „szabadság tökéletes törvénye”. „A bűn ismerete a törvény által van.” (Róm. 3, 20), de a tőle való szabadulás már nem. „Azért ám a törvény szent, és a parancsolat, szent, igaz és jó”, (Róm. 7, 12) mert a bűnt azzal leplezi le, hogy megítéli. Olyan útjelző, amely mutatja az utat, de nem visz előre. Megmutathatja, hogy nem a jó úton járunk. A jó úton csak Jézus Krisztus által járhatunk, mert Ő az út. A bűn megkötözöttség. (Péld. 5, 22) Akik megtartják Isten parancsolatait, azok járnak szabadon. **(az angolban itt a szabad szó áll, jobbnak ítélem a tágas tér kifejezésnél)** (Zsolt. 119, 45) A parancsolatokat csak a Krisztusban való hit által tarthatjuk meg. (Róm. 8, 3-4) Ezért bárki, aki arra ösztönzi az embereket, hogy bízzanak az igazság törvényében Krisztus nélkül, az terhet helyez rájuk, és erősíti megkötözöttségüket. Amikor egy embert a törvény meggyőz bűnös és megkötözött állapotáról, a törvény által nem szabadulhat meg a bűn láncaitól. A törvényben nincs hiba: a törvény jó, nem állíthatja, hogy a bűnös ember ártatlan. A galáciai híveket a szolgaság igájába hajtották olyan emberek, akik ostobán és méltatlanul magasztalták fel Isten törvényét azáltal, hogy megtagadták Őt, aki azt adta, Akiben megtalálható a törvény igazsága.

Miért ment fel Pál Jeruzsálembe

Az Apostolok cselekedeteiben a feljegyzés elmondja, hogy Antiókiában határozták el, hogy Pál, Barnabás és még néhányan menjenek fel Jeruzsálembe az ügy érdekében. Pál azonban azt írja, hogy ő „kijelentés következtében” ment föl. (Gal. 2, 2) Ő nem egyszerűen a többiek, hanem a Lélek tanácsára ment fel, amely mind őt, mind a többieket készítette. Nem azért ment fel, hogy az evangélium igazságát megismerje, hanem hogy megtartsa. Felment, nem azért, hogy megismerje, mi is az evangélium valójában, hanem hogy hirdesse azt az evangéliumot, melyet a pogányok közt prédikált. A tanácskozás vezetői semmit nem közöltek vele. Már tizenhét éve nem prédikált arról, ami felől semmi kétsége nem volt. Tudta, kinek hitt. Az evangéliumot nem emberektől kapta, ezért nem volt szüksége emberi bizonyágtételre ahhoz, hogy tudja, az evangélium igaz. Amikor Isten szól, az emberi jóváhagyás nem helyénvaló. Az Úr tudta, hogy a jeruzsálemi híveknek szükségük van Pál bizonyágtételére, és az újonnan megtérteknek meg kellett tudniuk azt, hogy akiket Isten küldött, Isten beszédeit szólnak, ezért mindenki ugyanarról beszélt. Szükségük volt arra a bizonyosságra, hogy ha ők elfordultak isteneiktől az egy igaz Isten felé, akkor csak egy igazság létezik, és csak egy evangélium minden ember számára.

Az evangélium nem varázslat

Az értékes lecke, amit ezen tapasztalata által megtanult, és amire utalt a galáciaiaknak az, hogy a világon senki sem adhat kegyelmet és igazságot az embernek, és semmi olyat nem tehet, ami számára üdvösséget hozna. Az evangélium Isten hatalma az üdvösségre, nem az ember hatalma. Bármilyen tanítás, amely arra vezeti az embereket, hogy valami tárgyban higgyenek, legyen az szobor, arckép, vagy bármi más, illetve üdvösségük elnyeréséért saját munkájukban, erőfeszítéseikben bízzanak - még akkor is, ha az erőfeszítés a legdicséretesebb cél elérésére irányul – az az evangélium igazságának megrontása, hamis evangélium. Krisztus egyházában nincsenek „szakramentumok”, melyek különféle varázslatos munkálkodásuk által kegyelmet adnak azoknak, akik felveszik őket. De egy ember, aki hisz az Úr Jézus Krisztusban, Aki által megigazul és üdvösséget nyer, hite kifejezéséként megtesz majd bizonyos dolgokat. A megváltás felé vezető úton a megoldás egyedül az Istenben való élet Krisztus által. „Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez; nem cselekedetekből, hogy senki ne kérkedjék. Mert az Ő alkotása vagyunk, teremtetvén általa a Krisztus Jézusban jó cselekedetekre, amelyeket előre elkészített az Isten, hogy azokban járjunk. (Ef. 2, 8-10) Ez az „evangélium igazsága”, ezért állt ki Pál. Csakis ez az evangélium, mindörökké.

A Galáciaiak és az evangélium

Ebben a fejezetben az apostol azt írja, hogy ellene állt a félrevezető, hamis tanításnak, hogy az „evangélium igazsága” megmaradjon a hívők számára. Hasonlítsuk ezt össze az első fejezetben lévő bevezetéssel, a prédikált evangéliumra vonatkozó erőteljes állításaival, és megdöbbenésével- amikor elhagyták azt. Ezért a levél nem szólhat másról, mint az evangéliumról legerőteljesebb kifejezésformában. Sokan ezt félreértették, és semmi hasznuk nem származott belőle, mert úgy gondolták, ez csak „a törvény körüli igyekezet”, ami ellen Pál figyelmeztette a híveket.

Nincs kizárólagos igazság

„Bárminők voltak régen, azzal nem törődöm, Isten nem nézi az embernek személyét.” Nincs ember, vagy emberi testület a földön, amely kisajátíthatja az igazságot és bárki, aki ismerni akarja, hozzá kell fordulnia, hogy megismerje. Az igazság független az embertől. Az igazság Istentől van, mert Krisztus - aki az Ő dicsőségének visszatükröződése és az Ő valóságának képmása (Zsid. 1, 3) - az igazság. (Ján. 14, 6)

Aki elnyeri igazságot, Istentől kell elnyernie és nem emberektől, ahogyan Pál is kapta az evangéliumot. Isten használhatja és használja is az embereket eszközökként, vagy közvetítőkként, de egyedül csak Ő az adományozó. Sem emberek, sem közösségek nem határozzák meg, mi az igazság. Az igazság nem hatalmasabb és nem fogadják el készségesebben akkor, ha tízezer uralkodó hirdeti, mint amikor egy egyszerű, alázatos és munkálkodó ember. Semmi bizonyíték nincs arra, hogy a tízezernek van igaza és nem az egynek. A világon minden ember annyi igazságot birtokolhat, amennyit használni kíván, nem többet. Lásd: Ján. 7, 17; 12, 35-36! A pápa - aki azt gondolja, hogy csakis ővé a kizárólagos igazság, arra kényszeríti az embereket, hogy hozzá járuljanak érte, és kedve szerint kiszolgáltatathatja-visszatárhatalmazhatja – el fog veszíteni minden igazságot, amit valaha is birtokolt, ha egyáltalán birtokolt valaha is belőle. Igazság és pápaság együtt nem létezhet. Sem a pápának, vagy embernek pápai jogkörrel felruházva, nincs igazsága. Ha befogadná az igazságot, nem lenne pápa többé. Ha a római pápa megtérne, és Krisztus tanítványa lenne, lemondana a pápai trónusról.

A legnagyobb nem mindig a legjobb

Mivel nincs ember, aki kisajátíthatja az igazságot, ezért nincs olyan hely, ahová el kellene menni, hogy megtaláljuk. Az antiókiai híveknek nem kellett Jeruzsálembe menniük, hogy megismerjék az igazságot, vagy azt, hogy az általuk elfogadott igazság igazi, vagy sem. Ha az igazságot először egy bizonyos helyen hirdetik, az nem bizonyítja, hogy csak ott található, máshol nem. A világon ezek a városok – mint Jeruzsálem, Antiókia, Róma, Alexandria, stb. - a legutolsó helynek számítottak, ahová el lehetett menni az igazság megelégedésének és megismerésének szándékával, mégis ezen városokban hirdették először az evangéliumot a Krisztus utáni első évszázadokban. Pál nem ment fel Jeruzsálembe, mert már örelőtte ott jártak az apostolok, hanem azonnal elkezdett prédikálni.

A pápai hatalom részint ezen az úton emelkedett hatalomra: látták, hogy azok a helyeken - ahol az apostolok, vagy néhányan közülük az evangéliumot prédikálták - található az igazság, teljes tisztaságában és minden embernek oda kell mennie, ha hallani akarja. Az is láthatóvá vált, hogy a városban lakókhöz az igazság jobban eljutott, mint a vidéki vagy falusi emberekhez. Így azok a papok, akik kezdetben az egyenlőség elvét vallották, azt kezdték el hangoztatni, hogy „vidéki papok” (korepizkoposzok) csak másodlagos pozícióban vannak a városiakhoz képest. Amikor ez a lelkület begyűrűzött, az eredmény szükségszerűen az lett, hogy versengés alakult ki a városi papok között, ki a nagyobb. Ez a szentségtelen versengés addig folytatódott, amíg Róma elnyerte az óhajtott hatalmi pozíciót.

Jézus Betlehemben született, olyan helyen, amely ”kicsiny a Júda ezrei között.” (Mik. 5, 2) Majdnem egész életét Názáretben, egy olyan rossz hírű városban élte, hogy az az ember, akiben hamisság nincsen, megkérdezte ”Názáretből támadhat-e valami jó?” (Ján. 1, 45-47) Azután Jézus székhelyét áthelyezte a gazdag Kapernaumba, de Őt mindenki csak úgy ismerte, „a názáreti Jézus.” A mennyország nincs távolabb a legkisebb falutól, vagy a legeldugottabb magányos helytől, mint a legnagyobb várostól, vagy érseki palotától. Isten, „a magasságos és felséges, aki örökké lakozik, és kinek a neve Szent”, a szerény és alázatos szívűvel lakik. (Ésa. 57, 15)

A külsőségeknek nincs jelentőségük

Isten azt nézi, hogy mi az ember, nem pedig azt, aminek látszik. Az emberek a külső látszat után ítélnék és véleményüket ennek alapján alkotják meg. Az ember lényegét a benne lévő isteni erő és bölcsesség

megnyilvánulásának mértéke határozza meg. Isten nem tartja sokra a hivatalos pozíciókat. Nem a pozíció adja a hatalmat, hanem a hatalom adja az igaz pozíciót. Sok szerény és szegény ember a földön, - hivatali titulus nélkül - magasabb és nagyobb pozíciót foglal el, mint a föld királyai. Az a hatalom, ha Isten korlátlanul jelen lehet az emberi lélekben.

Isten az, aki munkálkodik

„Mert aki erős volt Péterben a körülmetélkedés apostolságára, bennem is erős volt a pogányok között.” Isten Igéje élő és ható. (Zsid. 4, 12) Bármit is végezzünk el az evangéliumért, bármilyen munkában is tevékenykedjünk, minden Isten által van. Jézus „széjjeljár, jót tévén”, „mert Isten volt Ővele”. (Ap. csel. 10, 38) Önmagáról azt állította: „Én semmit sem cselekedhetem magamtól.” (Ján. 5, 30) „Az Atya, aki én bennem lakik, Ő cselekszi e dolgokat.” (Ján. 14, 10) Péter úgy szólt Jézusról, mint „aki Istentől bizonytságot nyert”, „erők, csodatételek és jelek által, melyeket Ő általa cselekedett Isten.” (Ap. csel. 2, 22) A tanítvány nem nagyobb Uránál.

Pál és Barnabás ezért a jeruzsálemi gyűlésen elmesélte „mennyi jelt és csudát tett az Isten ő általuk a pogányok között.” (Ap. csel. 15, 12) Pál kijelentette: azért munkálkodik, hogy „minden embert tökéletesnek állasson elő a Krisztus Jézusban”, „tusakodván az Ő ereje szerint, mely én bennem hatalmasan munkálkodik.” (Kol. 1, 28-29) Ez az erőt a legalázatosabb hívő is birtokolhatja, „mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a munkálást az Ő jókedvéből.” (Fil. 2, 13) Jézus neve Immanuel, „Velünk az Isten.” Jézus Istennel együtt tudott széjjeljárni jót tévén. Jézus örökké ugyanaz. Ha Ő igazán bennünk él, akkor Isten van velünk, és hasonlóképpen mi is széjjeljárhatunk, jót tévén.

Felismerni az Ajándékot

A jeruzsálemi hívek bizonytságot tettek Istennel való kapcsolatukról azáltal, hogy felismerték Pál és Barnabás Istentől kapott kegyelmét. Amikor Barnabás először ment Antiókiába, és látta Isten kegyelmét, örvendezett „és intette mindnyájukat, hogy állhatatos szívvel maradjanak meg az Úrban. Mert jámbor és Szent Lélekkel és hittel teljes férfiú volt.” (Ap. csel. 11, 21-24) Akikben Isten Lelke munkálkodhat, azonnal észreveszik ezt a munkálkodást másokban is. Legélesebb bizonyítéka annak, hogy valaki nem ismeri személyesen a Szentlelket az, amikor nem ismeri fel munkálkodását sem. A többi apostol is, aki megkapta a Szentlélek ajándékát, látta, hogy Isten Pált különleges munkával bízta meg a pogányok között. Bár munkamódszere különbözött az övéktől, - mert Isten különleges ajándékokat adott neki a különleges munkához – ők mégis baráti jobbot nyújtottak neki és csak annyit kértek tőle, hogy ne feledkezzen el az országában lévő szegényekről és erre hajlandóságot mutatott. (Ap. csel. 11, 27-30) Így Pál és Barnabás visszatértek munkálkodásuk helyszínére, Antiókiába.

Tökéletes egység

Nem szabad szem elől téveszteni azt a célt, ami Pál szemei előtt lebegett a jeruzsálemi gyűléssel kapcsolatban. Meg kellett mutatnia, hogy nincs véleménykülönbség sem az apostolok, sem a gyülekezet között abban, mi az evangélium. Igaz, voltak „hamis atyafiak” de mivel hamisak voltak, nem voltak tagjai a gyülekezetnek, Krisztus testének, aki az igazság. Sok magát kereszténynek valló, őszinte ember azt gondolja, hogy szükséges különbségeknek lenni az egyházban. „Senki sem egyforma”, ez az általános nézet. Félreértelmezik az Ef. 4, 13-t, és azt olvassák ki belőle, hogy Isten ad nekünk ajándékokat „amíg mindnyájan eljutunk a hitnek egységére”. Az Ige azt tanítja, hogy „a hitnek teljességében és Isten Fiának megismerésében”, mindannyian „eljutunk az érett férfiúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére.” Csak „egy hit” van (Ef. 4, 5), „Jézus hite” és csak egy Úr. Akiknek nincs meg ez a hitük, Krisztustól messze vannak. Egyáltalán nem szükséges, hogy a legkisebb nézetkülönbség is felmerüljön az igazság kérdésében. Az igazság Isten Igéje és Isten Igéje a fény. Mindenki - kivéve a vak embert - képes meglátni a ragyogó fényt. Ha valaki még sosem látott más fényt az este meggyújtott faggyúgyertya fényén kívül, akkor is tudja az első pillanattól kezdve, hogy fényt lát, amikor az elektromos égőt szemléli. Természetesen a tudásnak több szintje létezik, de soha nem lehet vita a különböző szinteken. Az minden igazságnak egy igazságban kell végződnie.

„Mikor Péter Antiókiába jött, szemtől szembe ellene állottam, mivel panasz volt rá.” Nem szabad eltúlozni vagy emlegetni Péter, vagy bárki más nagy ember hibáit, mert nincs haszna számunkra. Meg kell jegyeznünk lesújtó bizonyítékát annak, hogy Pétert sosem tekintették az „apostolok fejének”, soha nem volt és nem is tekintette önmagát pápának. Képzeli csak el, amint egy pap, püspök, vagy bíboros szembeszegül XIII. Leo pápával egy audiencián. Nagyon szerencsésnek mondhatnánk akkor, ha a pápai őrség hagyná elmenekülni, mivel szembeszállt a sajátos stílusú „Isten Fia földi helytartójával.” Péter hibázott, méghozzá egy életbevágóan fontos tantételben, mert nem volt tévedhetetlen. Alázattal viselte Pál feddését, ahogyan egy őszinte és alázatos keresztényhez illik. Ha lenne is emberi feje az egyháznak, az tulajdonképpen Pál lehetne Péter helyett, ez kitűnik az egész leírásból. Pált küldte Isten a pogányok közé, Pétert pedig a zsidókhoz. A zsidók azonban csak egy kis részét alkották az egyháznak; a pogány megtérők száma jóval felülmúlta a zsidó megtérők számát, ezért jelenlétük alig észrevehető volt. Az újonnan megtérő keresztények Pál munkálkodásának gyümölcsei voltak és ők jobban felnéztek rá, mint másokra, ezért mondhatta azt Pál, hogy őt naponta elérte „az összes gyülekezetek gondja.” (2 Kor. 11, 28) A tévedhetetlenség egy embernél sem áll fenn, és Pál sem mondhatta ezt el magáról. Krisztus egyházában még a legnagyobb ember sem áll felette a leggyengébbnek. „Egy a ti Mesteretek, Krisztus, és ti mindannyian testvérek vagytok.” „Legyetek alattvalói egymásnak.”

Elkülönülni

Péter a jeruzsálemi gyűlésen elmondta, hogyan fogadták a pogányok az evangéliumot: „És a szíveket ismerő Isten bizonyítást tett mellettük, mert adta nekik a Szentlelket, miként minékünk is, és semmi különbséget sem tett közöttünk és azok között, a hit által tisztítván meg azoknak szívét.” (Ap. csel. 15, 7-8) Ha az emberi szív megtisztításáról van szó, Isten nem tesz különbséget zsidó és pogány között, mert ismeri az emberi szívet, és tudja, hogy „nincs különbség, mert mindnyájan vétkeztek, és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül.” Nincs más út, csak „megigazulván ingyen az Ő kegyelméből a Krisztus Jézusban való váltság által. (Róm. 3, 22-23) Ezt a tényt az Úr tárta eléjük, mielőtt prédikáltak a pogányoknak, és bizonyítást tettek a Szentlélek bennük lakozó ajándékáról- amit ők is megkaptak a zsidó hívekhez hasonlóan. Együtt ettek a pogány megtérőkkel, és hitben megvédték e cselekedetüket. Igaz bizonyítást tettek a gyűlésen arról, hogy Isten előtt nincs különbség zsidó és pogány között. Mindezek miután Péter, - mikor némelyek odajöttek hozzájuk, akikről úgy gondolta, hogy nem hagynak jóvá ilyen mértékű szabadságot – azonnal elkülönítette magát. „Félrevonult és elkülönítette magát, félvén a körülméltelkedésből valóktól.” Ezt Pál képmutatásnak mondta, ami nemcsak önmagában volt rossz, hanem összezavarta és félrevezette a tanítványokat. A nyilvánvaló képmutatás csak hangsúlyozza azt, hogy nincs igazi különbség a hívek között. Félelem, és nem hit irányította abban a pillanatban Pétert.

Ellenkezés az evangélium igazságával

Egy félelemhullám söpört végig a zsidó hívőkön, mivel „vele képmutatóskodtak a többi zsidók is, úgy hogy Barnabás szintén elcsábított az ő tettetésük által.” Ez önmagában természetesen nem „egyesen járás az evangélium igazságához képest”. De a képmutatás nem csak egy része volt az evangélium igazsága elleni támadásnak. A körülmények között ez Krisztus nyílt megtagadása volt - amit Péter tett egykor - és hirtelen támadt félelme miatt, bűnösnek érezte magát. Mindannyian gyakran követünk el hasonló bűnt: megengedjük magunknak az ítélezést. De észrevehetjük a bűnt és természetes következményeit, ami figyelmeztetés számunkra.

Lássuk meg, hogy Péter és a többiek cselekedete - bár nem szándékosan, de Krisztus megtagadása volt. Nagy vita kerekedett a körülméltelkedés kérdése körül. A megigazulás és üdvösség kérdése ez volt: az ember egyedül a Krisztusban való hit, vagy külsőségek által üdvözülni. Teljesen világos bizonyágtétel látott napvilágot: az üdvösség egyedül hit által lehetséges. Most azonban élénk vita folyik, a „hamis tanítók” hirdetik tanaikat, a hűséges hívők kezdenek elkülönülni a pogány hívőktől, mert őket nem metélték körül és azt mondják nekik: Ha nem metélték körül, nem üdvözülhettek. Cselekedeteik azt hirdették: Mi szintén kételkedünk abban, hogy egyedül a Krisztusban való hit ereje üdvözíthet. Abban hiszünk, hogy az üdvösség a körülméltelkedéstől és a törvény cselekedeteitől függ. A Krisztusban való hit nagyon szép, de ennél több kell, ez önmagában nem elég. Az evangélium igazságának ilyen megtagadását Pál nem tűrhette és azonnal a dolgok gyökeréig hatolt.

„Pogányok közül való bűnösök” és zsidók közül való bűnösök

Pál azt mondta Péternek: „Mi természet szerint zsidók és nem pogányok közül való bűnösök vagyunk.” Úgy értette, hogy ők, mivel zsidók, nem bűnösök? – Semmi esetre sem, mert azonnal hozzáteszi, hogy a Jézus Krisztusban való hit által igazulnak meg. Ők zsidók közül, nem pogányok közül való bűnösök. De zsidókként bármivel is büszkélkedhettek, mindent veszteségnek ítélték Krisztusért. Semmi nem ért nekik annyit, mint a Krisztusban való hit. Ez a hit tette nyilvánvalóvá számukra, hogy a pogány bűnösök csak közvetlenül a Krisztusban való hit által üdvözülhetnek, anélkül hogy az élettelen formaságokon keresztülmennének, melyeket a zsidó nép nagyrészt hitetlensége eredményeként kapott. „Igaz beszéd ez és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött a világra, hogy megtartsa a bűnösöket.” (1 Tim. 1, 15) „Mert mindenek vétkeztek” és bűnösökként állnak Isten előtt, de bárki, mindegy milyen társadalmi osztályból és emberi nemzetségből származik, elfogadhatja ezt, mondván: „Ez az ember elfogadja a bűnösöket és velük eszik.” Egy körülmetélt bűnös nem jobb, mint egy körülmetéletlen. Egy bűnös ember, aki egyházi tag, nem jobb, mint egy nem egyháztag. A bűnös, aki megkeresztelkedett, nem jobb, mint az, aki sosem vallotta hívőnek magát. A bűn az bűn, a bűnösök bűnösök, akár gyülekezeti tagok, akár nem. De hála az Istennek, Krisztus az engesztelő áldozat az emberiség és az egész világ bűneiért. Van remény a hitetlen és annak a bűnösnek számára is, aki soha nem ismerte Krisztust. A világban hirdetett evangéliumot kell hirdetni a gyülekezetekben is: az egy, igaz evangéliumot, ami megtérést munkál a bűnösök és a bűnös egyháztagok szívében, ugyanakkor megújítja azokat, akik igazán Krisztusban vannak.

„Megigazulva”

„Tudván, azt, hogy az ember nem igazul meg a törvény cselekedeteiből”, „mi is Krisztus Jézusban hittünk, hogy megigazuljunk”- mondja az apostol. A „megigazulni” szó jelentése „igazzá válni”. Ez a pontos kifejezés más nyelvekben. Az igazság szó latin megfelelője „justitia”. Majd hozzátesszük az -ul végződést a szóhoz, ami annyit jelent „valamivé válni” és így kapjuk az „igazzá válni” kifejezés azonos jelentésű, de egyszerűbb megfelelőjét. Hasonló értelemben használjuk a „megigazult” kifejezést egy olyan emberre, aki nem bűnös abban a dologban, amellyel vádolják. Senkinek nincs szüksége megigazulásra, ha már igaz, mert igaz cselekedetei megigazították. De mindenek vétkeztek, így nincs igaz ember Isten előtt. Ezért szükség van a megigazulásra, melyet Isten munkál. Isten törvénye igaz. Lásd: Róm. 7, 12; 9, 30-31; Zsolt. 119, 172! Ezért Pál nem becsmérelte le a törvényt, bár kijelentette, hogy egy ember sem igazul meg a törvény - a kőbe vésett törvény, vagy a törvénykönyv - cselekedeteiből. Nagyra értékelte a törvényt, és hitt a Krisztus általi megigazulásban, amit a törvény követel, de nem adhat meg. „Mert ami a törvénynek lehetetlen volt, mivelhogy erőtelen volt a test miatt, az Isten az Ő Fiát elbocsátván bűn testének hasonlatosságában és a bűnért, kárhoztatta a bűnt a testben. Hogy a törvénynek igazsága beteljesüljön bennünk, kik nem test szerint járunk, hanem Lélek szerint.” (Róm. 8, 3-4) A törvény, amely minden embert bűnösnek mond, nem igazíthat meg, kivéve akkor, ha kijelenti, hogy a bűn nem bűn. De ez nem megigazulás lenne, hanem önellentmondás a törvényben.

A törvény nem igazít meg

„A törvény cselekedeteiből nem igazul meg egy test sem.” Mondhatjuk akkor azt, hogy eltöröljük a törvényt? Így gondolkodik minden megrögzött bűnöző. Az állandó törvényszegők boldogan eltörölnék a törvényt, mert bűnösnek mondja őket, és a rosszat nem mondja jónak. De Isten törvényét nem lehet eltörölni, mert az Isten akaratát nyilvánítja ki. (Róm. 2, 18) Ebben áll Isten élete és jelleme. „Azért ám a törvény szent, és a parancsolat szent, igaz és jó.” (Róm. 7, 12) Ha olvassuk az írott törvényt, tisztán megtaláljuk benne kötelességeinket. De nem ezt tesszük, ezért vagyunk bűnösök. „Mert mindnyájan vétkeztek és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül.” „Nincs, aki jót cselekedjék, nincsen csak egy is.” (Róm. 3, 23; 12) Senkinek nincs ereje arra, hogy a törvényt megcselekedje, annyira nagyok kíváncsalmi. Ezért nyilvánvaló, hogy senki nem igazulhat meg a törvény cselekedeteiből, a hiba azonban nem a törvényben van, hanem az egyénben. Fogadjuk be Krisztust a szívbe hit által és akkor a törvény igazsága is szívünkben lesz, mert Krisztus azt mondja: „Hogy teljesítsem a Te akaratodat, ezt kedvelem, én Istenem, a Te törvényed keblem közepette van.” (Zsolt. 40, 9) Aki elvetné a törvényt azért, mert a rosszat nem nevezi jónak, az elvetné Istent is, mert Ő „nem hagyja a bűnöst büntetlenül.” (2 Móz. 34, 7) De Isten elveszi a bűnösséget, igazzá teszi a bűnösöket, összhangba hozza őket a törvénnyel, és a törvény, amelyet azelőtt elítélte őket, tanúságot tesz igazak voltukról.

„Krisztus hite”

Sokat veszíthetünk azzal, ha olvassuk a Szentírást, de nem tudjuk egészen pontosan, miről is beszél. Itt szó szerint azt olvassuk: „Krisztus hite”, amint olvashatjuk a Jel. 14, 12-ben. Ő a Szerzője és Bevezetője hitünknek. (Zsid. 12, 2) Isten „adta kinek-kinek a hit mértékét” (Róm. 12, 3) azzal, hogy odaadta Krisztust minden emberért. „Azért a hit hallásból van, a hallás pedig Isten Igéje által.” (Róm. 10, 17) Krisztus az Ige. Mindent Istentől kapunk: Ő az, aki bűnbánatot és bűnbocsánatot ad. Ezért nem élhet senki azzal a kifogással, hogy hite gyenge. Valószínű, hogy nem fogadta el az ajándékot és nem élt vele, mert nincs olyan, hogy „gyenge hit.” Egy ember lehet „hitben gyenge”, ami azt jelenti, hogy fél a hitre támaszkodni, de a hit önmagában olyan erős, mint Isten Igéje. Nincs más hit, csak a Krisztusban való hit. Minden más, amit hitnek mondanak, csak egy hamisítvány. Egyedül Krisztus igaz. Ő meggyőzte a világot és ezt egyedül Neki van hatalma megtenni. Benne élt Isten minden teljessége, mert a törvény - Isten Önmaga - volt a szívében. Csak Ő egyedül tartotta meg és tudja megtartani a tökéletességben a törvényt. Ezért, csak az Ő élő hite által igazulhatunk meg. Ez elegendő is. Krisztus a „Próbakő.” Saját megpróbált és megerősített hitét adja nekünk, ami egyetlen megpróbáltatásban sem vall kudarcot. Nekünk nem kell oly dolgokat cselekedni, amiket Ő tett, nem kell akkora hitet gyakorolni, amekkora hite neki volt, hanem csak egyszerűen ragadjuk meg Jézus hitét, és hagyjuk, hadd munkálkodjon bennünk szeretet által, hadd tisztítsa szívünket! Meg fogja ezt tenni, ragadjuk meg!

A hit befogadás

„Valakik pedig befogadták Őt, hatalmat adott azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik az Ő nevében hisznek.” (Ján. 1, 12) Akik hisznek Jézus nevében, befogadják Őt. Hinni az Ő nevében annyit jelent, mint hinni azt, hogy Ő Isten Fia, aki emberi testben - a mi megromlott testünkben - jött el a földre, mert az Ő neve „Velünk az Isten.” Tehát hinni az Ő nevében egyszerűen annyit jelent: hisszük, hogy személyesen ott lakozik minden emberben, minden testben. Akár hisszük, akár nem, ez tény, mert a természet kinyilatkoztatja nekünk. Tehát, ha hiszünk Krisztusban, a Benne való hit által meg is igazítottunk, mert személyesen Ő él bennünk, gyakorolva Saját hitét. Kezébe van minden hatalom mennyen és földön, és ha ezt elismerjük, felhatalmazzuk arra, hogy hatalmával úgy munkálkodjon bennünk, ahogyan azt jónak látja. Isten „túláradó szeretettel” tevékenykedik „a bennünk munkálkodó erő által.”

Krisztus nem a bűn szolgája

Jézus Krisztus „Szent és Igaz.” (Ap. csel. 3, 14) „Ő azért jelent meg, hogy a mi bűneinket elvegye, és Őbenne nincs bűn.” (1 Ján. 3, 5) Jézus nemcsak „bűnt nem cselekedett”, (1 Pét. 2, 22), hanem „bűnt nem ismert.” (2 Kor. 5, 21) Ezért lehetetlen, hogy bármi bűn jöjjön Tőle. Ő nem adhat bűnt. Krisztus szívéből, megsebesített oldalából kiáramló vízfolyamban nyoma sincs tisztátalanságnak. Ez „az élet folyóvize, tiszta, mint a kristály.” Nem szolgája a bűnnek, ezért nem bűnnel szolgál. Bárki, aki kereste - nemcsak kereste, hanem meg is találta - az igazságot Krisztus által, azután pedig rátalált a bűn, az azért van, mert gátat vetett az élő víz folyamainak, és a víz megrekedt. Nem adott szabad folyást az Igének, hogy megdicsőülhessen. Ahol nincs élet, ott halál van. Senki nem vádolhat mást, csak önmagát. A magát kereszténynek valló ne tanácskozzon saját tökéletlenségével, és ne mondja azt, hogy a keresztény számára lehetetlen büntetlenül élni. Az lehetetlen, hogy egy igaz keresztény, aki teljes hitben él, más életet éljen. „Akik meghaltunk a bűnnek, mimódon élénk még abban? (Róm. 6, 2) „Senki sem cselekszik bűnt, aki az Istentől született, mert benne marad annak a magva, és nem cselekszik bűnt, mivelhogy Istentől született.” (1 Ján. 3, 9) Ezért „maradjatok Őbenne.”

Mi volt elrontva?

„Mert, ha amiket elrontottam, ismét fölépítem, önmagam teszem bűnössé.” Ismét megkérdezzük: mi volt elrontva, mi az építmény, ami bizonyítja bűnösségünket? Emlékezzünk arra, az apostol azokhoz szól, akik hittek Jézus Krisztusban, és abban, hogy megigazulhatnak Krisztus hite által. A választ a Róm. 6, 6-ban: „Tudván azt, hogy a mi őemberünk Ővele megfeszítettett, hogy megerőtelenüljön a bűnnek teste, hogy ezután ne szolgáljunk a bűnnek”; és a Kol. 2, 10-11-ben találjuk: „És ti Őbenne vagytok beteljesedve, aki feje minden fejedelemségnek és hatalmasságnak, akiben körül is metéltettek kéz nélkül való körülmetéléssel, levetkezvén az érzéki bűnök testét a Krisztus körülmetélésében.” Ami le van rontva, az a bűn teste, és ezt életünkben csak Krisztus személyes jelenléte tudja megtenni. Azért van rontva, hogy megszabaduljunk hatalmától, és többé ne szolgáljunk neki. Krisztus minden emberért saját testében törölte el „az

ellenségeskedést”, az érzéki bűnök testét. Nem az Övét, mert Neki nem volt bűne, hanem a miénket. Bűneink, gyengeségeink Órá hárultak. Minden emberi lélekért kivívta a győzelmet és lefegyverezte az ellenséget. Nekünk csak el kell ezt fogadnunk. A bűnök feletti győzelem már valóság. Ha hiszünk benne, számunkra is valósággá lesz. A hit elvesztése azonban a valóságon kívül helyez minket és a bűn teste ismét megerősödik. Ami hit által le lett rontva, hitetlenség által ismét felépítetik. Mindazonáltal a bűn testének lerombolása - bár Krisztus mindenkiért megtette – mégis jelenvaló, személyes ügye minden embernek.

„Meghalni a törvénynek”

Sokaknak úgy képzeli, hogy „meghalni a törvénynek” ugyanazt jelenti, hogy a törvény halott. Semmi esetre sem. A törvénynek teljes hatalommal kell rendelkeznie, máskülönben senki nem lehetne halott a törvény által. Hogyan hal meg egy ember a törvénynek? – Azáltal, ha elfogadja a teljes büntetést, ami a halál. Az ember halott, de a törvény, ami őt halálra adta, bármikor kész egy másik bűnöst is halálra adni. Tétélezzük fel, hogy az az ember, akit kivégeztek tömeges gyilkosságért, valamilyen csoda folytán élre kel- nem lenne még mindig halott a törvénynek? - Dehogynem. Semmit, amit egykor tett, nem róhat fel neki a törvény. De ha ismét bünt követ el, a törvény ismét elítéli őt, de más emberként. Azt mondjuk tehát, hogy én a törvény által, meghaltam a törvénynek, hogy Istennek éljek. Krisztus teste feltámasztott a halálból, amit elszenvedtem a törvény által bűnöm miatt, és most egy „új életben” járok, Isten általi életben. Mint régen Saul, Isten Szentlelke által „másik emberré lettem.” Ez a keresztyén ember tapasztalata.

Megfeszítette Krisztussal együtt

„Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus.” Krisztus megfeszítettett, „a mi bűneinkért halálra adatott, és feltámasztatott a mi megigazulásunkért.” (Róm. 4, 25) Hacsak nem feszítettünk meg mi is Vele, akkor halála és feltámadása nem válik hasznunkra. Ha csak egy pillanatra is elhatárolódunk Krisztus kereszttől, az olyan, mintha nem lett volna megfeszítve. Senki sem menekült meg egyszerűen csak azáltal, hogy előre várta a keresztfeltemelését, és hogy egy Krisztus megfeszítettessék a jövő egy meghatározott időpontjában. Most sem menekül meg senki azáltal, hogy elhiszi, Krisztust valamikor a múltban megfeszítették. Ha az emberek szemlélnék a megfeszített Krisztust, sem előre - sem hátra nem tekintenének, hanem csak felfelé. A Kálvárián emelt keresztkarjai, elérnek az elvesztett Paradicsomtól az újjáteremtett Paradicsomig és körülölelik az egész világ bűneit. Krisztus megfeszítése nem egy dolog, hanem egy bizonyos nap. Ő a „Bárány, aki megöletett a világ alapítása óta.” (Jel. 13, 8) A kálváriai kínok nem szűnnek meg addig, amíg egyetlen egy bűn vagy bűnös létezik a világmindenségben. Krisztus még most is viseli a világ bűneit, mert „minden dolog Őbenne áll fenn.” Amikor végül a javíthatatlan bűnösök elpusztulnak a tűz tavában, a gyötrődés számukra csak az lesz, amit Krisztus, akit megtagadtak, a kereszten elszenvedett.

Ahol a keresztfán van

Krisztus a bűneinket maga vitte fel testében a fára. (1 Pét. 2, 24) „Átokká lett érettünk”, így függött a keresztfán. (Gal. 3, 13) A kereszten nemcsak az emberiség, hanem a föld gyengeségeit és bűneit is elhordozta. A tövis az átok - a föld legyengült, tökéletlen állapotának – jelei, (1Móz. 3, 17-18; 4, 11-12) és a töviskoronát Krisztus viselte a kereszten. Minden átkot, az átok minden nyomát, Ő hordozta- a megfeszített Krisztus. Ezért akármerre látjuk az átok jeleit, ott van Krisztus keresztfája.

Ez látható a következőkből is: Az átok halál és a halál öl. Átok van mindenben, bár mindenhol életet látunk. Ebben áll a keresztfák titka. Krisztus elszenvedte a halál átkát, mégis él. Ő az egyedüli, aki ezt meg tudta tenni. Az élet, amit látunk magunk körül, és magunkban, a mindenütt jelenlévő átok ellenére is, a bizonyítéka annak, hogy a Megfeszített Megváltó elhordozta az átkot a kereszten. Nemcsak minden fűszál, minden falevél, minden falat kenyér, amit megeszünk, hanem mindenekelőtt mi emberek is, magunkon viseljük Krisztus keresztfájának bélyegét. Ahol az elbukott, bűnös, szörnyű emberi faj van, ott van az érte és benne megfeszített Krisztus is. Krisztus mindent a kereszten hordozott el és az emberiség bűnei Órá hárultak. Hitetlenség és tudatlanság miatt az ember érezheti a terhek súlyát, de a teher Krisztusra hárul. Krisztusnak könnyű, de nehéz az embernek. Ha az embernek lenne hite, megszabadulna a tehertől.

Tehát röviden: Krisztus elhordozta a világ bűneit a kereszten. Ezért, amerre bünt találunk, biztosak lehetünk abban, hogy ott van Krisztus keresztfája.

Ahol a bűn van

A bűn egy személyes kérdés. Az ember csak saját vétkeiért bűnös, nem azokért, amelyeket más követett el. Ott nem követhetünk el bűnt, ahol nem vagyunk. A bűn az ember szívében van: „mert onnan belülről, az emberek szívéből származnak a gonosz gondolatok, házasságtörések, paráznaságok, gyilkosságok, lopások, telhetetlenségek, gonoszságok, álnokság, szemérmertlenség, gonosz szem, káromlás, kevélység, bolondság: mindezek a gonoszságok belülről jönnek ki és megfertőztetik az embert.” (Márk 7, 21-23) „Csalárdabb a szív mindennél, és gonosz az.” (Jer. 17, 9) A bűn ott van emberi természetünk minden szövetében. Bűnben születünk, egész életünk bűn, és a bűntől nem szabadulhatunk meg anélkül, hogy ne venné el életünket. Szükségünk van arra, hogy megszabaduljunk saját személyes bűneinktől – amelyeket elkövettünk, és amelyek szívében élnek – mert ezekből épül fel egész életünk.

Bűnben megkötözött

„A maga álnokságai fogják meg az istentelent, és saját bűneivel kötöztetik meg.” (Péld. 5, 22) „Még ha lúgban mosakodnál is, vagy szappanodat megsokasítanád is, feljegyezve marad a te álnokságod előtted, mondja az Úristen.” (Jer. 2, 22) A bűnt én követtem el, önmagamban, nem határolódhatok el tőle. Vesszem akkor azt az Úrra? Ő igen, de hogyan? Összegyűjthetem a kezeimben és elvethetem magamtól Őreá?- Nem. Ha a bűnt csak egy kicsit is el tudnám választani magamtól, akkor biztonságban lennék, nem számítana, mi lesz vele, mivel már nem található meg bennem. Ebben az esetben jól meglennék Krisztus nélkül is, mert ha bűn már nincs bennem, akkor nem fontos számomra az, hogy hol van. Ha összegyűjthetném, elvehetném magamtól a bűneimet és helyezhetném a rajtam kívül megfeszített Krisztusra, akkor nem kellene a bűnöket Őrá helyezni. A bűnök távol lennének tőlem, én pedig tiszta lennék. De semmilyen cselekedetem nem üdvözíthet, ezért minden erőfeszítés, ami arra irányul, hogy elválasszam magam a bűneimtől, hiábavaló.

Krisztus hordozza a bűnöket mibennünk

Nyilvánvaló az előbbiekből, hogy aki hordozza a bűneimet, oda kell jönnie, ahol én vagyok, belém kell költöznie. Krisztus pontosan ezt teszi. Krisztus az Ige, és minden bűnösnek, aki szabadkozik, hogy nem tudja, Isten mit kíván tőle, ezt mondja: „Sőt felette közel van hozzád ez Ige: a te szádban van és szívedben van, hogy teljesítsed azt.” (5 Móz. 30, 11-14) Azt mondja, „Mert ha a te száddal vallást teszel az Úr Jézusról és szívedben hiszed, hogy az Isten feltámasztotta Őt a halálból, megtartatol.” (Róm. 10, 9) Mit kell megvallanunk az Úr Jézusról?- Megvallani az igazságot: hogy Ő közel van hozzánk, a szánkban, a szívünkben van és hisszük, hogy feltámadt a halálból. „Az pedig, hogy felment, mit jelentene más, mint hogy előbb le is szállt a föld alsóbb részeire?” (Ef. 4, 9) A feltámadt Üdvözítő a megfeszített Üdvözítő. Mivel a feltámadt Krisztus ott él a bűnös ember szívében, ott is van megfeszítve. Ha ez nem így lenne, senki számára nem lenne remény. Az ember hiheti azt, hogy Jézust megfeszítették 1800 évvel ezelőtt és meghalt bűneiben, de aki hiszi, hogy Krisztus megfeszítettet és feltámadt benne, az üdvözülni. Minden, amit az embernek tennie kell azért, hogy üdvözüljön az, hogy hisz az igazságban. Ez azt jelenti, hogy felismeri és elismeri a tényeket, a dolgokat a maguk valóságában látja és megvallja őket. Aki hiszi, hogy Krisztus megfeszítettet benne - ami minden ember esetében így van - és vallja, hogy a megfeszített Megváltó feltámadt és benne lakik a feltámadás ereje által, az megmenekül a bűnből és megtartatik, ha erősen kapaszkodik hitvallásába. Csakis ez az igaz hitvallás. Micsoda gyönyörűséges gondolat az, hogy ahol bűn van, ott van Krisztus is, aki Megváltó a bűnből! Ő viselt minden bűnt, az egész világ bűneit. A bűn minden testben ott van és Krisztus pedig ilyen testben jött el a világra. Krisztus megfeszítettet minden emberben, aki csak a földön él. Ez az igazság igéje, a megváltás evangéliuma, amit hirdetni kell minden embernek, és ami megment mindenkit, aki elfogadja.

Hit által élni

A Római levél tizedik fejezetéből megtudjuk, hogy Krisztus minden emberben „egy nagyon jelenvaló segítség a bajban.” Ő él a bűnösben azért, hogy minden ösztönzést és lehetőséget megkapjon arra, hogy bűnéből az igazság felé forduljon. Ő „az út, az igazság, és az élet.” (Ján. 14, 6) Nincs más élet, csak az Övé. Ő az élet. Bár Krisztus él minden emberben, nem minden ember életében nyilvánul meg igazsága, mivel néhányan „az igazságot hamissággal feltartóztatják.” Pál ihletett imája az volt, hogy belső emberünk hatalmasan megerősödjön Isten Szentlelke által, „hogy lakozzék a Krisztus a hit által a ti szívetekben”, hogy „ekképpen beteljesedjete az Istennek egész teljességéig.” (Ef. 3,

16-19) A bűnös és a keresztény ember között ez a különbség: bár Krisztus megfeszített és feltámadt minden emberben, a bűnös emberben Krisztus felismerhetetlen és megvetett, a keresztény emberben viszont Ő lakik hit által. Krisztus megfeszített a bűnösben, mert ahol bűn és átok van, ott Krisztus hordozza azt. A bűnösnek szüksége van arra, hogy Krisztussal együtt megfeszítse magát, Krisztus halála legyen a saját halála, azért hogy az Ő élete nyilvánuljon meg halandó testében. A végtelen hatalomban és alkotásaiban megnyilvánuló Isteni erőben való hit által bárki megértheti ezt a titkot. A mag nem elevenedik meg „hanemha megrothad.” (1 Kor. 15, 36) „Ha a földre esett gabonamag el nem hal, csak egymaga marad, ha pedig elhal, sok gyümölcsöt terem.” (Ján. 12, 24) Aki Krisztussal megfeszített, más emberként kezd el élni. „Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus.”

Az Ige élete

„De Krisztust valójában 1800 évvel ezelőtt vagy még előbb feszítették meg, nem?” – De igen. „Akkor hogyan lehet az, hogy az én személyes bűneim Őrá hárultak? Hogyan lehet az, hogy én most megfeszítettem Vele? - Nos, lehet hogy mi ezt nem értjük, de ez nem változat a tényen. Ha arra gondolunk, hogy Krisztus az élet, sőt „örök élet, amely az Atyánál volt és megjelent nekünk” (1 Ján. 1, 2), akkor megérthetünk valamit ebből. „Öbenne volt az élet és az élet volt az emberek világossága”- „az igazi világosság eljött már a világba, amely megvilágosít minden embert.” (Ján. 1, 4; 9) Krisztus hatalmasabb, mint az ember Názáreti Jézus, akit emberi szemek valaha láttak. Test és vér - amit a szemek láthatnak - nem jelentheti ki „Krisztust, az élő Isten Fiát.” (Mát. 16, 16-17) „Amiket szem nem látott, fül nem hallott és embernek szíve meg se gondolt, amiket Isten készített az Őt szeretőknak. Nekünk azonban az Isten kijelentette az Ő Lelke által.” (1 Kor. 2, 9-10) Ezért egy ember sem – nem számít, mennyire közeli viszonyban volt a názáreti asztalossal - hívhatja Őt Urának, csak a Szentlélek által. (1 Kor. 12, 3) A Lélek személyes jelenléte által tud Krisztus élni minden emberben a földön és tudja betölteni a mennyet, amit testben nem tudott megtenni. Ezért jobb volt neki, hogy elmenjen és elküldje a Vigasztalót. „És Ő előbb volt mindennél és minden Öbenne áll fenn.” (Kol. 1, 16-17) A názáreti Jézus volt Krisztus megnyilvánulása a testben, de a test nem Krisztus volt, mert „a test nem használ semmit.” Az Ige, aki kezdetben volt, és akinek ereje fenntartja a mindenséget, az Isten, Krisztus. Krisztus földi áldozata a világ teremtésével kezdődött. Atyja kebelén nyugodott, míg széjjeljárt, jót cselekedvén Galileában és Júdeában, és megbékélést szerzett a világ bűneiért. A kálváriai jelenet annak a megnyilvánulása, ami zajlik addig, amíg a világon bűn létezik és addig tart, amíg minden ember üdvözülni, akit menteni lehet: addig Krisztus hordozza a világ bűneit. Most is hordozza őket. Egyetlen halál és feltámadás elegendő volt örökre, mert az örök élethez, amit kívánunk elérni, nem szükséges az áldozatot megismételni. Ez az élet áthat és fenntart mindent, és mindenki, aki hit által elfogadja, az Krisztus tökéletes áldozatának minden jutalmát megkapja. Önmaga által „megtisztított a bűntől.” Aki megtagadja az életet, vagy nem akarja elismerni, hogy az élete Krisztus élete, az elveszíti az áldozat jutalmát.

Az Isten Fiának hite

Krisztus az Atya által élt. (Ján. 6, 57) Hitt Isten szavában, amit folyton szívében tartott és állandóan felidézte, hogy halála után fel kell támadnia a harmadik napon. Ebben a hitben halt meg, mondván, „Atyám, a Te kezeidbe teszem le az én lelkemet.” (Luk. 23, 46) Azt a hitet - amellyel teljes győzelmet aratott a halál és bűn felett (Zsid. 5, 7) - gyakorolja bennünk is, amikor hit által bennünk él, mert Jézus „tegnap, ma és örökké ugyanaz.” Nem mi élünk, hanem Krisztus él bennünk és saját hitét használja ahhoz, hogy megszabadítson minket Sátán hatalmából. „Mit tegyünk mi akkor? – Hagyjuk, hogy Ő éljen bennünk, ahogyan azt jónak látja. „Ugyanaz az indulat legyen bennetek, mint Krisztusban.” Hogyan lehetséges ez? - Egyszerűen csak ismerjük fel és valljuk meg Őt. Nem érthetjük, el sem magyarázhatjuk, Krisztus bennünk lévő titkát, Aki a dicsőség reménysége; de a természetben minden, ami életünk fenntartására szolgál, ezt tanítja számunkra. A simogató napsugár, a belélegzett levegő, az elfogyasztott étel, az éltető víz, mind életünk fenntartására szolgálnak. Ez az élet számunkra nem más, mint az élet Krisztusban, mert Ő az élet, ezért állandóan szemünk előtt és velünk lehet annak bizonyítéka, hogy Krisztus él bennünk. Ha az Ige szabad folyást gyakorolhat életünkre, megdicsőül bennünk és megdicsőít bennünket.

Számomra ajándék

„Aki szeretett engem és önmagát adta értem.” Milyen személyes ez a kijelentés! Én vagyok az egyetlen, akit Jézus szeretett. A világon minden lélek elmondhatja, „szeretett engem és Önmagát adta értem.” Hagyjuk ki Pált, amikor ezt olvassuk. Pál halott, de a szavak, amiket leírt, élnek. Ez igaz Pálra, és mindenkire. Ezeket a szavakat a Szentlélek által

szólhatjuk, ha elfogadjuk Tőle. Krisztus ajándéka minden egyes emberé. Krisztus nem osztott részekre, mindenki teljességgel megkapja Őt, mintha rajta kívül más nem is lenne a földön. Mindenki ugyanakkora világosságban járhat. A nap mindenkire kibocsátja fénysugarait, de ettől még a reám áradó fény nem lesz kevesebb. A maga teljességében élvezhetem előnyeit, és nem kapnék akkor sem többet, ha csak én lennék az egyetlen ember a földön. Ugyanígy Krisztus is Önmagát adta értem, mintha csak én lennék az egyetlen bűnös a világon, és ez minden bűnösre igaz. Amikor elvetünk egy búzmagot, akkor a mag megsokszorozza magát, és az új magok mind olyan életet fognak élni, mint az eredeti mag. Így van ez Krisztussal, aki az igaz Mag. Meghalt értünk, hogy mi is igaz magvakká válhassunk. Mindenkiné az Ő saját élete teljességét adja. „Hála legyen Istennek kimondhatatlan ajándékáért.”

Krisztus nem hiába halt meg

„Nem törölöm el az Isten kegyelmét, mert ha törvény által van az igazság, tehát Krisztus ok nélkül halt meg.” Ez az egész összefoglalása, ez a lényeg. Ha az igazság a törvény által lenne, akkor Krisztus halálának semmi haszna nem lett volna. A törvény önmagában nem tehet semmit, csak megmutatja az egyes emberek kötelességeit. Ha az igazság törvény által van, akkor az azt jelenti, hogy cselekedeteink, saját erőfeszítéseink által. Ha mi meg tudjuk menteni magunkat, akkor Krisztus hiába halt meg. A megváltás az egyetlen dolog, amit el kell nyerni. Nos, mi nem üdvözíthetjük magunkat, és Krisztus nem hiába halt meg, ezért Őbenne van üdvösség. Meg tudja menteni mindazokat, akik Óáltala Istenhez járulnak. Meg kell, hogy meneküljenek emberek, máskülönben hiába halt meg. De nem halt meg hiába, ezért az ígéret biztos: „Magot lát és napjait meghosszabbítja és az Úr akarata az ő keze által jó szerencsés lesz. Mert lelke szenvedése folytán látni fog és megelégszik. (Ésa. 53, 10-11) „Aki akarja”, ott lehet a sokaságban. Mivel Jézus nem hiába halt meg, lásd meg, „hogyan nem hiába fogadod el Isten kegyelmét.”

MEGVÁLTVA AZ ÁTOKTÓL AZ ÁBRAHÁMI ÁLDÁSIG

Az előzőekben áttanulmányoztuk a levél első két fejezetét, amelyek az egész bibliai könyvről teljes képet adnak. Hagyjuk figyelmen kívül a galáciai híveket és olvassuk a könyvet úgy, mintha személyesen nekünk szólna. Az apostolnak a levelet azért kellett megírnia, mert a galáciaiak, miután befogadták az evangéliumot, a hamis tanítók által félre lettek vezetve. A tanítók „egy más evangéliumot” mutattak be nekik, ám ez hamis, mert csakis egy evangélium létezik mindenkor, minden ember számára. Így mutatták be nekik az evangéliumot: „Ha nem metélkedtek körül Mózes rendtartása szerint, nem üdvözülhettek.” A külső körülmetélkedés jegye az igazság pecsétjeként adatott, melyet Ábrahám hite által kapott. (Róm. 4, 11) Azt pecsételte meg, hogy a törvényt a szívbe a Szentlélek beírta, és képmutatással a törvényt megrontják. (Róm. 2, 25-29) A körülmetélkedést tették meg az üdvösség feltételének, és saját cselekedeteikben bíztak, nem Krisztusban. Manapság ez már nem kérdés, hogy az embernek el kell-e végeznie üdvössége elnyeréséért a körülmetélkedés rítusát; bár a Krisztus vagy emberi cselekedetek általi üdvösség kérdése ma is olyan fontossággal bír, mint egykor.

Az apostol azonban ahelyett, hogy tévedésüket támadná, vagy éles vitába bocsátkozna, saját tapasztalataival kezdi, amely kapcsolódik az itt bemutatott esethez. Az elbeszélésben bemutatja azt, hogy hit és nem bizonyos cselekedetek által lehetséges a megváltás minden ember számára. Mivel Krisztus mindenkiért megízlelte a halált, ezért akit megment, személyes tapasztalatot kell, hogy szerezzen életéről, haláláról és feltámadásáról. Krisztus a bűn testének hasonlatosságában végzi azt el, ami a törvénynek lehetetlen volt. (Gal. 2, 21; Róm. 8, 3-4) Ez tanúskodik a törvény igazságáról. Ha a törvény hibás lenne, Krisztus nem tölthetné be parancsait. A törvény igazságát azzal mutatja be, hogy betölti azt, parancsait megcselekszi, nem egyszerűen csak értünk, hanem bennünk. Isten kegyelme Krisztusban igazolja a törvény méltóságát és szentségét. Nem tartóztathatjuk fel Isten kegyelmét. Ha az igazság a törvény által lenne, akkor Krisztus ok nélkül halt volna meg. Ha a törvényt eltörölni, illetve előírásait enyhíteni, vagy figyelmen kívül akarjuk hagyni, akkor ezzel azt mondjuk, hogy Krisztus ok nélkül halt meg. Hadd ismételjük meg: az igazság nem lehet a törvény által, hanem kizárólag a Krisztusban való hit által. Az mutatja a törvény végtelen nagyságát és szentségét, hogy igazságát más úton nem lehet elnyerni, csak ha Krisztus keresztre feszítetik, feltámad és él bennünk.

„Óh balgatag Galáciabeliek, kicsoda ígezett meg titeket, hogy ne engedelmeskedjete az igazságnak, kiknek szemei előtt a Jézus Krisztus íratott le, mintha csak köztetek feszítettett volna meg? Csak azt akarom megtudni tőletek: a törvény cselekedeteiből kaptátok-e a Lelket, avagy a hit hallásából? Ennyire esztelenek vagytok? Amit Lélekben kezdtek el, most testben fejeznétek be? Annyit szenvedtetek hiába? Ha ugyan hiába. Annakokáért, aki a Lelket szolgáltatja néktek, és hatalmas dolgokat művel bennetek, a törvény cselekedeteiből, vagy a hit hallásából cselekszi-e? Miképpen Ábrahám hitt az Istennek és tulajdonított neki igazsággul. Értsétek meg tehát, hogy akik hitből vannak, azok Ábrahám fiai. Előre látván pedig az Írás, hogy Isten hitből fogja megigazítani a pogányokat, eleve hirdette Ábrahámnak, hogy: Tebenned fognak megáldatni minden népek. Ekként a hitből valók áldatnak meg a hívő Ábrahámmal. Mert akik törvény cselekedeteiből vannak, átok alatt vannak; mivelhogy meg van írva: Átkozott minden, aki meg nem marad mindazokban, amik megíratottak a törvény könyvében, hogy azokat cselekedje. Hogy pedig a törvény által senki sem igazul meg az Isten előtt, nyilvánvaló, mert igaz ember hitből él. A törvény pedig nincs hitből, hanem amely ember cselekszi azokat, élni fog azok által. Krisztus váltott meg minket a törvény átkától, átokká lévén érettünk, mert meg van írva: Átkozott minden, aki fán függ: hogy az Ábrahám áldása Krisztus Jézusban legyen a pogányokon, hogy a Lélek ígését elnyerjük hit által. Atyámfiai! Ember szerint szólok. Lám az embernek megerősített testámentomát senki erőtelenné nem teszi, sem ahhoz hozzá nem ad. Az ígéretek pedig Ábrahámnak adtak és az ő magvának. Nem mondja: És a magvaknak, mint sokról, hanem mint egyről. És a te magodnak, aki a Krisztus. Ezt mondom pedig, hogy a kötést, melyet Isten először megerősített a Krisztusra nézve, a négyszázharminc esztendő múltán keletkezett törvény nem teszi erőtelenné, hogy megsemmisítse az ígérést. Mert ha a törvényből van az örökség, akkor többé nem ígéretből, Ábrahámnak pedig ígélet által ajándékozta azt az Isten. Micsoda tehát a törvény? A bűn okáért adatott, amíg eljő a Mag, akinek tétetett az ígélet, rendeltetvén angyalok által, közbenjáró kezében. A közbenjáró pedig nem egyé, Isten ellenben egy. A törvény tehát az Isten ígéretei ellen van-e? Távol legyen! Mert ha olyan törvény adatott volna, amely képes megeleveníteni, valóban a törvényből volna az igazság. De az Írás mindent bűn alá rekesztett, hogy az ígélet Jézus Krisztusban való hitből adassék a hívőknek. Minekelőtte pedig eljött a hit, törvény alatt őriztettünk, egybezárva az eljövendő hit kinyilatkoztatásáig. Ekként a törvény Krisztusra vezérlő mesterünk lett, hogy hitből igazuljunk meg. De minekutána eljött a hit, nem vagyunk többé a vezérlő mester alatt. Mert mindnyájan Isten fiai vagytok a Krisztus Jézusban való hit által. Mert akik Krisztusba keresztelkedtetek meg, Krisztust öltöztetek fel. Nincs zsidó, sem görög, nincs szolga, sem szabad; nincs férfi, sem nő, mert ti mindnyájan egyek vagytok a Krisztus Jézusban. Ha pedig a Krisztuséi vagytok, tehát az Ábrahám magva vagytok és ígélet szerint örökösök.” (Gal. 3. fejezet)

A varázslásnak bűne

Az apostol megkérdezi azoktól, akik eltávolodtak Istentől és igazságától: „Kicsoda ígézett meg titeket? „Íme, jobb az engedelmisség a véres áldozatnál és a szófogadás a kosok kövérénél. Mert, mint a varázslásnak bűne, olyan az engedetlenség; és bálványozás és bálványimádás az ellenszegülés. (1 Sám. 15, 22-23) Ha megnézzük ezt a bibliai részt, a második mondatban a „mint a” kifejezést láthatjuk. A szó szerinti héber Írásban ez áll: „A varázslásnak bűne az engedetlenség, és bálványozás és bálványimádás az ellenszegülés.” Hogyan értsük ezt? Ez elég egyértelmű: az engedetlenség és ellenszegülés Isten megtagadása. Aki megtagadja Istent, az önmagát a gonosz lelkek irányítása alá helyezi. Minden bálványimádás az ördög imádata. „Amit a pogányok áldoznak, ördögöknek áldozzák.” (1 Kor. 10, 20) Nincs középút. Krisztus azt mondja: „Aki velem nincsen, ellenem van.” (Máté 12, 30) Az engedetlenség Isten megtagadása, az antikrisztus lelkülete. A galáciai hívek, mint láthattuk, eltávolodtak Istentől, ezért elkerülhetetlenül, bár talán nem tudatosan, de visszaestek a bálványimáadásba.

Védelem a spiritualizmus ellen

A spiritualizmus az ősi varázslás és jövendőmondás más elnevezési formája. Ez a megtévesztés nem olyan, amilyenek a legtöbb ember gondolja. Van benne valóság. Azt állítja, hogy a halottak lelkeivel beszélget, de ez csak ördögi lelkekkel folytatott párbeszéd, mert „a halottak nem tudnak semmiről.” Hogy valaki spiritiszta médium legyen, ördögi lelkek irányítása alá kell vetnie magát. Csakis egyetlen védelem létezik ez ellen: erősen Isten Igéjébe kell kapaszkodunk. Aki könnyedén veszi Isten Szavát, az meglazítja az Istennel való szoros kapcsolatot, és Sátán befolyása alá helyezi magát. Még akkor is, amikor egy ember keményen elítéli a spiritualizmust, ha nem ragadja meg erősen Isten Igéjét, előbb vagy utóbb magával ragadja az érzéki csalódás. Csakis Krisztus béketűrésre intő Beszédének megtartása óvja meg az embert attól a sok kísértéstől, ami a világban mindenkit ér. (Jel. 3, 10) „A lélek, mely most az engedetlenség fiaiban munkálkodik” (Ef. 2, 2) a Sátán lelke, az antikrisztus lelke. Krisztus evangéliuma, amelyből „Istennek igazsága jelentetik ki” (Róm. 1, 16-17) az egyedüli lehetséges menekülési út.

Krisztus köztünk feszített meg

„Kicsoda ígézett meg titeket, kiknek szemei előtt a Jézus Krisztus feszített meg?” Amikor Pál prédikált, úgy mutatta be Jézust a galáciaiaknak, mintha nyíltan szemeik előtt feszített meg volna. Oly élethűen mutatta be, hogy valóban láthatták a megfeszített Krisztust. Ez nem ügyes szavakkal való játszadozás volt Pál részéről, vagy a galáciaiak képzelgése, az csalás lett volna. Nem, ez valóság volt. Krisztus volt ott, szemük előtt látták Őt megfeszítve, a Lélek által. Tudjuk, hogy nem Pál mondott gyönyörű szövegeket, amelyek által azt képzelhették, hogy valóságos megfeszítést látnak, mert máshol azt írja: semmi másról nem akar tudni, csak Jézus Krisztusról, mint pedig megfeszítettéről. Szándékosan, óvatossággal visszatartotta magát a szólásban való bölcsességtől, mert félt attól, hogy Krisztus keresztye hiábavaló lesz. (1 Kor. 1, 17-18; 2, 1-4) A galáciaiak tapasztalata nem egyedülálló tapasztalat. Krisztus keresztye jelenvaló. Az a kifejezés, hogy „Jöjjetek a kereszthez” nem csak üres szófordulat, hanem egy hívás, melynek tökéletesen eleget lehet tenni. Krisztust köztünk van megfeszítve, minden fűszál, minden falevél erről tanúskodik. Testünk is ennek tanúbizonysága, mert bár megromlott és bűnnel teli, mégis élő. Amíg valaki szemeivel nem látta Krisztust megfeszítve, és nem látja meg mindenben Krisztus keresztyét, az még nem ismeri az evangélium valóságát. Gúnyolódjanak csak azok, akik akarnak! Ha egy vak nem látja a napot, és tagadja azt, hogy süt, aki viszont látja, e téves nézet nem gátolja meg abban, hogy áldásairól beszéljen. Sokan tanúsítják, hogy amikor az apostol a galáciaiak között megfeszített Krisztusról beszél, az több mint valamiféle szófordulat, mert ezt tapasztalatból mondhatják. Isten azt ígéri, hogy a galáciai levél tanulmányozása sokak szemét megnyitja arra, hogy önmaguk előtt lássák a megfeszített Krisztust és megismerjék Őt, aki bennük és értük lett megfeszítve.

Egy szép kezdet

Arra a kérdésre, hogy „A törvény cselekedeteiből kaptátok-e a Lelket, avagy a hit hallásából?” csak egy válasz lehetséges. A hit hallásából. „A Lélek annak adatik, aki hisz.” (Ján. 7, 39; Ef. 1, 13) A kérdésből látható, hogy a galáciaiak megkapták a Szentlelket. Nincs is más útja a keresztyén élet elkezdésének. „Senki sem mondhatja Úrnak

Jézust, hanem csak a Szentlélek által.” (1 Kor. 12, 3) Kezdetben Isten Szentlelke lebegett a vizek felett, életet és lelket lehelt a teremtet világba. A Lélek nélkül nincs mozgás, nincs élet. „Nem erővel, nem hatalommal, hanem az én Lelkemm! Azt mondja a Seregeknek Ura.” (Zak. 4, 6) Egyedül csak a Lélek tudja megvalósítani Isten tökéletes akaratát, aki nem emberi cselekedetek által él az ember lelkében. Mindenki – kivéve a halott ember – Őáltala tud lélegezni, élni és mozogni. Akiknek Pál ezt az apostoli levelet címezte, azok szemük előtt látták Krisztust megfeszítve és Lélek által fogadták el Őt. Te már láttad és befogadtad Őt?

Erős, szilárd kezdet

„Ennyire esztelenek vagytok? Amit lélekben kezdtetek el, most testben fejeznétek be?” Az esztelen erre elég gyenge kifejezés. Az ember, akinek nincs ereje elkezdni, most van ereje befejezni?! Akinek még arra sincs ereje, hogy egyik lépést a másik után megtegye, vagy egyedül megálljon, van elég ereje önmagában arra, hogy megnyerje a küzdelmet?! Ez lehetetlen! Kinek van hatalma arra, hogy életet adjon önmagának? Senkinek. Nem mi szültük önmagunkat. Erő nélkül születünk, és minden erő, ami bennünk megnyilvánul, valaki mástól van, nem tőlünk. Ez minden, ami adatott nekünk. Az újszülött gyermek az emberi nemzetség képviselője. „Ember született a világra.” Minden erő, amit egy csecsemőben láthatunk, az első sírás az első levegővétellel. És még ez a gyenge erő sem tőle van. Így van ez a lelki dolgoknál is. „Az Ő akarata szült minket az igazságnak Igéje által.” (Jak. 1, 18) Ahogy nem élhetünk igaz életet önerőnk által, úgy nem tudunk önerőből megszületni sem. A Szentlélek bennünk elkezdett munkáját Neki is kell kiteljesítenie. „Mert részeseivé lettünk Krisztusnak, ha ugyan az elkezdett bizodalmat mindvégig erősen megtartjuk.” (Zsid. 3, 14) „Aki elkezdette bennetek a jó dolgot, elvégzi a Krisztus Jézusnak napjái.” (Fil. 1, 6) Ezt csak Ő tudja megtenni.

Az evangéliumi tapasztalat

„Annyit szenvedtetek hiába? Ha ugyan hiába. Annakokáért, aki a Lelket szolgáltatja néktek, és hatalmas dolgokat művel bennetek, a törvény cselekedeteiből, vagy a hit hallásából cselekszi-é?” Ezek a kérdések azt mutatják, hogy a galáciai hívők tapasztalata olyan mély és igazi volt, ami csak elvárható azoktól, akik szemeikkel valóban látták a megfeszített Krisztust. Megkapták a Szentlelket, csodák történtek közöttük, és általuk, mert megkapták a Lélek ajándékait. Az élő evangéliumért üldözést szenvedtek, mert „mindazok, akik kegyesen akarnak élni Krisztus Jézusban, üldöztetni fognak.” (2 Tim. 3, 12) Ez teszi az ügyet fontossá. Osztottak Krisztus szenvedéseiben, azonban most eltávolodtak Tőle. A Krisztustól való eltávolodást a törvény igazságával szembeni engedetlenség jelezte. Alig észrevehetően, de elkerülhetetlenül megrontották a törvényt, amelyet megváltásukért elfogadtak.

Ábrahám hitt Istennek

A harmadik, negyedik és az ötödik versben található kérdések megválaszolják önmagukat. A galáciaiak megkapták a Szentlelket, csodák történtek közöttük, de nem a törvény cselekedetei által, hanem „a hit hallásából”, hitbeli engedelmesség által. A hit hallásból van, Isten Igéje által. (Róm. 10, 17) Pál munkálkodása és a galáciaiak első tapasztalatai pontosan megfelelnek Ábrahám tapasztalatainak, akinek hite tulajdonított igazságot. Emlékezzünk csak arra, hogy a „hamis tanítók”, akik „más evangéliumot” prédikáltak – a cselekedetek általi igazság hamis evangéliumát - zsidók voltak, és Ábrahámot atyjuknak mondták. Azzal dicsekedtek, hogy ők Ábrahám gyermekei és erre körülméltetésükkel hivatkoztak bizonyítékként. De amire hivatkoztak – hogy ők Ábrahám gyermekei - pont ennek ellenkezőjét bizonyította. „Ábrahám hitt az Istennek, és tulajdonított neki igazságot.” Ábrahámnak már körülméltetése előtt tulajdonított a hit általi igazság. (Róm. 4, 11) „Tudjátok meg ezért, hogy azok, akik hitből vannak, azok Ábrahám gyermekei.” Ábrahám nem cselekedetekből igazult meg, (Róm. 4, 2-3), hanem hite „tulajdonított neki igazságot.”

Ez a probléma ma is létezik. Emberek a külső jeleket tartják lényegesnek, és a végecél tekintik eszköznek. Úgy gondolják, hogy az igazság a jócselekedetekben mutatkozik meg, ezért azt feltételezik, hogy a jócselekedetek adják a megigazulást. Az olyan megigazulás, amelyet bizalom útján és fizikai munkavégzés nélküli jócselekedetekkel lehet elnyerni, számukra használhatatlan és különös. „Gyakorlatias embereknek” mondják magukat, és úgy gondolják, hogy egy dolog csak úgy van elvégezve, ha megvalósítják. De az igazság az, hogy az így gondolkodó emberek a nem gyakorlati emberek. A teljesen „erő nélküli” ember nem tud megtenni semmit, még azt sem, hogy felálljon és megragadja a bajára kínált gyógyírt. Minden tanács, ami arra irányul, hogy próbálkozzon meg vele, hasznavehetetlen.

Csak az Úrban van minden igazság és erő. (Ésa. 45, 24) „Hagyjad az Úrra a te utaidat és bizzál benne, majd Ő teljesíti. Felhossa a te igazságodat, mint a világosságot, és a te jogodat, miként a delet.” (Zsolt. 37, 5-6) Ábrahám csakis azoknak atyja, akik hisznek az igazságban. Az egyetlen jó gyakorlati megoldás a bizalom, amint azt láttuk példájából.

Evangélium a pogányoknak

„Előre látván pedig az Írás, hogy Isten hitből fogja megigazítani a pogányokat, eleve hirdette Ábrahámnak.” Ez a verset sokszor el kell olvasni. Ha megértjük, az sok tévedéstől megvéd. Nem nehéz megérteni, csak egyszerűen vegyük úgy, ahogy leiratott.

- (a) Az első dolog, amit a vers megmutat az, hogy az evangélium már Ábrahám napjaiban hirdettetett.
- (b) Isten volt az, aki hirdette, ezért ez volt az egyetlen, igaz evangélium.
- (c) Ezt az evangéliumot hirdette Pál is azért, hogy ne legyen más evangéliumunk, mint az ábrahámi.
- (d) Az evangélium nem más ma sem, mint volt Ábrahám napján. Az ő napja Krisztus napja volt. (Ján. 8, 56) Isten most is ugyanazt kéri, amit akkoriban, nem többet.

Mi több, az evangélium a pogányoknak hirdettetett, mert Ábrahám pogány volt, vagy más szóval, nem zsidó. Pogányként nőtt fel - „Tharé, Ábrahámnak atyja, idegen isteneknek szolgált” - és pogány volt mindaddig, amíg nem hirdettetett neki az evangélium. Ezért a pogányoknak való evangéliumhirdetés Péter és Pál napjaiban nem egy új dolog volt. A zsidó nemzetet Isten kihozta a pogányok közül és csak a pogányoknak való evangéliumhirdetés miatt épült fel és menekült meg Izrael. Lásd: Ap. csel. 15, 14-18; Róm. 11, 25-26. Izrael népének létezése mindig is annak volt, és most is annak fennálló bizonyítéka, hogy Istennek az a célja, hogy egy népet megmentsen a pogányságból. Ezen cél betöltése érdekében áll fenn Izrael. Láthatjuk, hogy az apostol visszavisz bennünket és a galáciaiakat a forráshoz- oda, ahol Isten Maga hirdeti az evangéliumot nekünk, pogányoknak. Egyetlen pogány sem remélhet üdvösséget más úton vagy más evangéliumtól, mint attól, amely Ábrahámot is megmentette.

Megáldatva Ábrahámmal

„Ekként a hitből valók áldatnak meg Ábrahámmal.” Fedezzük fel a szoros kapcsolatot ez és az előző vers között. Az evangéliumot Isten így hirdette Ábrahámnak: „Megáldatnak tebenned a föld minden nemzetségei.” (Emlékezzünk arra, hogy a „nem zsidók” vagy „pogányok” szó az új fordításban, és a „nemzetek” szó a nyolcadik versben, ugyanabból a görög szóból származik.) Ez az áldás a Krisztusi igazság áldása; ezt megtudjuk az Ap. csel. 3, 25-26-ból: „Ti vagytok a prófétáknak és a szövetségnek fiai, melyet Isten szerzett a mi atyáinkkal, mondván Ábrahámnak: És a te magodban megáldatnak a földnek nemzetségei mindnyájan. Az Isten az Ő Fiát, Jézust, elsősorban néktek támasztván, elküldé Őt, hogy megáldjon titeket, mindegyikötöket megtérítvén bűneitekből.” Isten prédikálta Ábrahámnak az evangéliumot, mondván: „Megáldatnak tebenned a föld minden nemzetségei”, ezért, akik hisznek, megáldatnak a hűséges Ábrahámmal együtt. Nincs más áldás, mint az, amelyet Ábrahám is kapott, és a neki prédikált evangélium az egyetlen evangélium minden ember számára. Jézus nevén kívül - akiben hitt Ábrahám - „nincs más név az ég alatt, ami adatott az embereknek, amely által megtartatnánk.” „Akiben van a mi váltságunk az Ő vére által, bűneinknek bocsánata.” (Kol. 1, 14) A bűnök bocsánata minden áldást magában hordoz.

Egy ellentét: Átok alatt lenni

Vegyük észre az éles ellentétet a 9. és 10. vers között. „A hitből valók áldatnak meg”, de „akik a törvény cselekedeteiből vannak, átok alatt vannak.” A hit áldást hoz, a cselekedetek átkot, vagy inkább átok alatt tartják az embert. Átok van mindenben. „Aki hisz Őbenne, el nem kárhozik; aki pedig nem hisz, immár elkárhozott, mivelhogy nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében.” (Ján. 3, 18) A hit elveszi az átkot.

Kik vannak átok alatt? „Akik a törvény cselekedeteiből vannak.” Figyeljük meg, nem azt mondja, hogy azok, akik megtartják a törvényt, átok alatt vannak, mert az ellentmondás lenne a Jel. 22, 14-gyel: „Boldogok, akik megtartják az Ő parancsolatait, hogy joguk legyen az élet fájához és bemehessenek a kapukon a városba.” „Boldogok, akiknek útjuk feddhetetlen, akik az Úr törvényében járnak.” (Zsolt. 119, 1) Akik hitből vannak, a törvényt megtartják. Áldottak akik hitből vannak, és akik megtartják a parancsolatokat. Hit által tartják meg őket. Az evangélium teljesen ellentétes az emberi természettel. A törvény megtartójává válni nem cselekedetek, hanem hit által lehet. Ha a megigazulásért

munkálkodnánk, akkor csak saját, bűnös emberi természetünk tevékenykedne, és az nem közelebb vinne az igazsághoz, hanem eltávolítana tőle. Ha hiszünk az „igen nagy és becses ígéretekben”, akkor „lehetünk isteni természet részesei” (2 Pét. 1, 4), és akkor végezzük minden cselekedetünket Istenben. „A pogányok, akik az igazságot nem követték, az igazságot elnyerték, mégpedig a hitből való igazságot. Izráel ellentétben, mely az igazság törvényét követte, nem jutott el az igazság törvényére. Miért? Azért, mert nem hitből keresték, hanem mintha a törvény cselekedeteiből volna. Mert beleütköztek a beleütközés kövébe, amint meg van írva: Íme Beleütközés követ és Megbotránkozás követ teszem Sionba; és aki hisz Benne, nem szégyenül meg. (Róm. 9, 30-33)

Mi az átok

Aki a Gal. 3, 10-t figyelmesen olvassa, megérti azt, hogy az átok a törvény megrontása. Isten törvényének való engedetlenség már önmagában is átok. „Egy ember által jött be a világra a bűn, és a bűn által a halál.” (Róm. 5, 12) A bűnbe a halál van becsomagolva. Bűn nélkül nem lenne halál. „A halál fullánkja pedig a bűn.” (1 Kor. 15, 56) „Akik a törvény cselekedeteiből vannak, átok alatt vannak.” Miért? Mert a törvény átok? Semmi esetre sem. „Azért ám a törvény szent és a parancsolat szent és igaz és jó.” (Róm. 7, 12) Akkor miért vannak átok alatt azok, akik a törvény cselekedeteiből vannak? Mert megíratott, „Átkozott minden, aki meg nem marad mindazokban, amik megíratottak a törvény könyvében, hogy azokat cselekedje.” Jegyezzük meg jól: Nem azért átkozottak, mert megcselekszik a törvényt, hanem azért, mert nem. Tehát a törvény cselekedeteiből lenni nem azt jelenti, hogy valaki megcselekszi a törvényt. „Mert a test gondolata ellenségeskedés Isten ellen, minthogy Isten törvényének nem engedelmeskedik, mert nem is teheti.” (Róm. 8, 7) Mindenki átok alatt van, és aki azt gondolja, hogy cselekedetei által megszabadulhat tőle, az átok alatt marad. Az átok megmarad, ha nem cselekedjük meg mindazt, amit a törvény előír. Az áldás azt jelenti, hogy tökéletes összhangban vagyunk a törvénnyel. Ez a tény félreérthetetlen.

Áldás és átok

„Lásd, én adok ma előtökbe áldást és átkot! Az áldást, ha engedelmeskedtek az Úrnak, a ti Istenetek parancsolatainak, amelyeket én e mai napon parancsolok néktek; az átkot pedig, ha nem engedelmeskedtek az Úrnak, a ti Istenetek parancsolatainak.” (5 Móz. 11, 26-28) Ez Isten élő igéje, mindenkire személyesen szól. „Mert a törvény haragot nemz” (Róm. 4, 15), de Isten haragja csak engedetlen fiakra jön. (Ef. 5, 6) Ha igazán hiszünk, nem ítéltetünk meg. Csak a hit hoz minket összhangba a törvénnyel- az Isten szerinti élettel. „De aki belenéz a szabadság tökéletes törvényébe és megmarad amellett, az nem feledékeny hallgató, sőt cselekedet követője lévén, az boldog lesz az ő cselekedetében.” (Jak. 1, 25)

Jó cselekedetek

A Biblia nem becsüli le a jó cselekedeteket. Ellenkezőleg, felmagasztalja őket. „Igaz ez a beszéd és akarom, hogy ezeket erősítsed, hogy igyekezzenek jó cselekedetekkel előljárni azok, akik Istenben hívőkké lettek. Ezek jók és hasznosak az embereknek.” (Tit. 3, 8) A vád az a hitetlenek ellen, hogy „minden jó cselekedetre méltatlanok.” (Tit. 1, 16) Timóteust így intette Pál: „Azoknak, akik gazdagok e világon, mondd meg”, „hogy jót tegyenek, legyenek gazdagok a jó cselekedetekben.” (1 Tim. 6, 17-18) Pál apostol mindnyájunkért így imádkozott: „Járjatok méltóan az Úrhoz teljes tetszésére, minden jó cselekedettel gyümölcsöt teremvén.” (Kol. 1, 10) Biztosak lehetünk abban, hogy Isten teremtett bennünket Jézus Krisztusban „jó cselekedetekre”, „hogy azokban járjunk.” (Ef. 2, 10) Isten Önmaga készítette a jó cselekedeteket számunkra, amelyet fenntart az Őt félőknek és megbizonyít a Benne bizókön az emberek előtt. (Zsolt. 31, 20) „Az az Isten dolga, hogy higgyetek abban, akit Ő küldött.” (Ján. 6, 29) Jó cselekedetekben kell járnunk, de önmagunktól nem, csakis a jóságos Isten által tudjuk megtenni őket. Ha van bármi jó is bennünk, azt Isten munkálja bennünk. Semmi sem lebecsülendő, bármit tesz. „A békesség Istene pedig, aki kihozta a halálból a juhoknak nagy pásztort, örök szövetség vére által, a mi Urunkat Jézust, tegyen készségesekké titeket minden jóra, hogy cselekedjétek az Ő akaratát, azt munkálván tibennetek, ami kedves Őelőtte a Jézus Krisztus által, akinek dicsőség örökkön örökké. Ámen.” (Zsid. 13, 20-21)

Kik az igazak?

Amikor olvassuk az ismétlődő kijelentést: „Az igaz ember hitből él”, tisztán kell látnunk, mit jelent az „igaz” szó. Ha elolvassuk ugyanezt a verset az új fordítású változatban, azonnal megértjük. Abban az áll, „Az igaz ember hitből él.” **(megj: az angol bibliában itt más szó áll, a magyar nyelv csak igaznak tudja fordítani)** „Minden igazságtalanság bűn.” (1 Ján. 5, 17), „A bűn pedig a törvény megszegése.” (1 Ján. 3, 4) **(megj: itt a Károlyi Bibliában törvénytelen van, de ez a szó nem adná vissza az igazi jelentést, ezért változtattam törvény megszegésére)** Minden igazságtalanság törvénszegés és minden igazság a törvénynek való engedelmisség. Az az ember igaz, aki engedelmeskedik a törvénynek, és megigazulásához a törvény megtartójává kell lennie.

Hogyan lehet igazzá válni

A végső dolog, amit el kell érni, a megigazulás, és Isten törvénye a mérce. „A törvény haragot szül”, mert „mindenek vétkeztek” és „Isten haragja engedetlen fiaira jön.” Hogyan válhatunk a törvény megcselekvőivé, ezáltal megmenekülve a haragtól és az átoktól? A válasz ez: „Az igaz ember hitből él.” Hitből és nem cselekedetkből válhatunk a törvény megtartóivá. „Mert szívvel hiszünk az igazságra, szájjal teszünk pedig vallást az üdvösségre.” (Róm. 10, 10) Az nyilvánvaló, hogy egy ember sem igazul meg a törvény cselekedeteiből Isten előtt. Miből látszik ez? Ebből: „Az igaz ember hitből él.” Ha a megigazulás cselekedetek által lenne, akkor nem hit által, „hogya pedig kegyelemből, akkor nem cselekedetkből: különben a kegyelem nem volna többé kegyelem. (Róm. 11, 6) „Annak pedig, aki munkálkodik, a jutalom nem tulajdoníttatik kegyelemből, hanem tartozás szerint; ellenben annak, aki nem munkálkodik, hanem hisz abban, aki az istentelent megigazítja, az ő hite tulajdoníttatik igazságul.” (Róm. 4, 4-5) Nincs kivétel, és nincs félmunka. Az Írás nem azt mondja, néhány igaz hitből él, vagy hitből és cselekedetkből, hanem csak egyszerűen, „az igaz ember hitből él”, és nem cselekedetei által. Minden igaz ember egyedül hit által lesz igazzá és marad meg az igazságban. Ez azért van, mert a törvény szent. Sokkal egyszerűbb annál, mint amit ember tudna alkotni. Ilyen törvény megalkotására csakis Isteni hatalom képes. Tehát hit által fogadjuk el az Úr Jézust és Ő él bennünk a tökéletes törvény szerint.

A törvény pedig nincs hitből

„A törvény pedig nincs hitből.” Ez természetesen az írott törvényre vonatkozik, - könyvbe írott vagy kőtáblába véselt törvényre. A törvény egyszerűen azt mondja, „Tedd ezt”, vagy „Ne tedd azt.” „Az ember, aki megcselekszi azokat, él azok által.” Ez az egyedüli feltétel, amely által az írott törvény életet ígér. Csakis a cselekedeteket dicsőíti. Hogy ezen cselekedeteket milyen módon végezzük, annak a jelenben nincs következménye. De eddig még senki nem töltötte be a törvény kívánalmait, ezért nincs törvénycselekvő ember, és senki életében nem jegyezhetek még fel tökéletes engedelmisséget.

Az élet cselekvés

„Az ember, aki cselekszi azokat, él azok által.” De életben kell lennünk ahhoz, hogy cselekedni tudjunk. Halott ember már nem tehet semmit, aki pedig „halott a törvénszegésekben és bűnökben”, annak nem igazak a cselekedetei. Krisztus az egyedüli, akiben élet van, mert Ő az élet. Egyedül Ő töltötte be a törvény igazságát, és csakis Ő tudja betölteni. Amikor Őt elismerjük és befogadjuk, nem pedig elutasítjuk és elnyomjuk, akkor élete teljességét éli meg bennünk. Ezután már többé nem mi, hanem Krisztus él bennünk és énünkben megnyilvánuló engedelmissége tesz igazzá bennünket. Hitünk tulajdoníttatik igazságul, mert hitünk az élő Krisztus hite. Teljes bizalommal szánjuk oda testünket Isten élő templomaként. Krisztust, az élő Kösziklát szenteljük meg szívünkben, amely Isten trónja lesz bennünk és ezáltal az élő törvény életünké válik. Mert a szívből indul ki minden élet.

A szóbanforgó igazi kérdés

Az olvasó szenteljen különös figyelmet annak, hogy az apostoli levélben nem afelett vitáznak, hogy a törvény előírásainak engedelmeskedjenek-e, vagy sem. Nem azt állították, hogy a törvényt eltörölték, vagy megváltozott, vagy érvényét veszítette. A levél erre semmi utalást nem tesz. A kérdés nem az, hogy a törvényt meg kell-e tartani, hanem az,

hogyan. Elismerték, hogy szükséges a megigazulás, a kérdés csupán az volt: hit vagy cselekedetek által? A hamis tanítók meggyőzték arról a galáciaiakat, hogy saját cselekedeteik által kell megigazulniuk. Pál azonban a Lélek által megmutatta, hogy mindenféle ilyen kísérletezés haszontalan és csak azt eredményezi, hogy a bűnöst megerősíti átok alatti állapotában. A Jézus Krisztusban való hit általi megigazulást kell bemutatni mindenkor minden embernek. A hamis tanítók dicsekedtek a törvénnyel, de Isten neve általuk káromoltatott a törvény megrontása miatt. Pál Krisztusban dicsekedett és a törvény igazsága által – amelynek engedelmeskedett - dicsőülhetett meg Isten neve őbenne.

A bűn fullánkja

A halál átok, ez kiderül a 13. vers második feléből: „Átkozott minden, aki fán függ.” Krisztus érettünk lett átokká, érettünk függött megfeszítve a fán átokként. A halál oka a bűn. „Egy ember által jött be a világra a bűn, és a bűn által a halál és akképpen a halál minden emberre elhatott, mivel mindenek vétkeztek.” (Róm. 5, 12) „A halál fullánkja pedig a bűn.” (1 Kor. 15, 56) A 10. vers lényege ez: azok, akik nem cselekszik meg a törvény előírásait, halottak. Tehát az engedetlenség halál. Az Írás ezt mondja: „Amikor az érzéki vágy megfog, bűnt hoz elő, és a bűn teljességre jutva halált nemz.” A bűn magában hordozza a halált. Az ember Krisztus nélkül „halott a törvényszegésekben és a bűnökben.” Az nem jelent semmit, hogy látszólag teljes életet él. Krisztus azonban ezt mondja: „Ha nem eszitek az ember Fiának testét, és nem isszátok az Ő véré, nincs élet bennetek.” (Ján. 6, 53) „A bujálkodó pedig élve meghalt.” (1 Tim. 5, 6) Ez egy élő halál – a halál teste az, amiben élünk. (Róm. 7, 24) A bűn a törvényszegés, a bűn zsoldja a halál. Tehát az átok halál, amit még a legvonzóbb bűn is magában hordoz. „Átkozott minden, aki meg nem marad mindazokban, a mik megíratk a törvény könyvében, hogy azokat cselekedje.”

Megváltás a törvény átkától

„Krisztus váltott meg minket a törvény átkától.” Itt álljunk meg és gondolkodjunk el erről, hagyjuk a megváltás módját későbbre. Ezt az állítást alaposan meg kell vizsgálni, mert vannak néhányan, akik ezt olvasva azonnal felkiáltanak: „Nem kell megtartani a törvényt, mert Krisztus megváltott minket a törvény átkától!”- bár a szöveg ezt mondja, de Krisztus az engedelmség átkától váltott meg bennünket. Ilyesfajta Szentírás olvasás nem vezet semmilyen eredményre. Az átok, amint láttuk, engedetlenség. „Átkozott minden, aki meg nem marad mindazokban, amik megíratk a törvény könyvében, hogy azokat cselekedje.” Krisztus megváltott minket a törvénynek való engedetlenségtől. Isten elküldte Fiát bűn testének hasonlatosságában, „hogy a törvénynek igazsága beteljesüljön bennünk.” (Róm. 8, 4)

Valaki könnyelműen azt mondhatja: „Akkor rendben van, ami a törvényt illeti, bármit is teszünk, az helyes, mert Krisztus megváltott minket.” Igaz, hogy mindenkit megváltott, de nem mindenki fogadta el a megváltást. Sokan azt mondják Krisztusról, „Nem kell nekünk ez az ember azért, hogy uralkodjon rajtunk” és elvetik Isten áldásait maguktól. De a megváltás mindenkié, Krisztus mindenkit megvásárolt drága vére – élete - árán és mindenki, aki csak akar, megszabadulhat a halál és bűn köteleitől. Ezen a véren váltattunk meg a mi „hiábavaló életünkben.” (1 Pét. 1, 18)

Álljunk meg és gondolkodjunk el arról, mit is jelent ez. Ez a kijelentés töltse be teljes erővel lelkünket. „Krisztus megváltott minket a törvény átkától”- és nem attól, hogy folytassuk igaz előírásainak megcselekvését. Nem kell többé bűnt elkövetnünk. Krisztus szétszakította a minket fogva tartó bűn köteleit, és el kell fogadnunk áldozatát azért, hogy megszabaduljunk visszatérő bűneinktől. Ezután már nem kell időnket egy jobb élet utáni sóvárgással, vagy hiábavaló, ki nem mondott vágyakon való bánkódással töltöni. Krisztus nem táplál hamis reményeket, hanem a bűn foglyaihoz jön, és azt kiáltja nekik: „Szabadság! A börtönajtók nyitva állnak. Lépjetek ki!” Ennél többet mit mondhatna? Krisztus teljes győzelmet aratott a „jelenvaló gonosz világ” felett, „a test kívánságai, a szemek kívánságai és az élet büszkesége felett”, és ha hiszünk Benne, győzelme a miénk is lehet, csak el kell fogadnunk.

Krisztus átokká lett érettünk

Hogy „Krisztus meghalt az istentelenekért” ez nyilvánvaló mindenki számára, aki olvassa a Bibliát. Ő volt az, „aki a mi bűneinkért adatott.” **(megj: a halálra szó nem szerepel az angol szövegben)** (Róm. 4, 25) Az Ártatlan szenvedett a bűnösért; az Igaz a nem igazért. „És Ő megsebesített bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért, békességünknek büntetése rajta van, és az Ő sebeivel gyógyulánk meg. Mindnyájan, mint juhok eltévelyedtünk, kiki az ő útjára tértünk, de az Úr mindnyájunk vétékét Őreá vetette.” (Ésa. 53, 5-6) A halál a bűn által jött be a világba. A halál átok, amely

minden emberre elhatott, „mert mindenek vétkeztek.” Mivel Krisztus „átokká lett értünk”, ebből következik, hogy „bűnné lett értünk.” (2 Kor. 5, 21) Ő viselte „a mi bűneinket testében” fenn a fán. (1 Pét. 2, 24) A mi bűneink voltak „testében.” Nem felszínes munka volt, amit vállalt. A bűnöket nem csak jelképesen, hanem valóban Önmagában hordozta el. Átokká, bűnné lett értünk, és értünk elszenvedte a halált.

Sokaknak ez az igazság taszító. A görögöknek ez bolondság, a zsidóknak botránkozás, „de nekünk, akik megtartatunk, Istennek ereje.” Gondoljuk csak meg: a mi bűneinket viselte saját testében- nem saját bűneit. Az a vers, amely leírja, hogy Krisztus bűnné lett értünk, biztosít minket arról is, hogy „nem ismert bűnt.” Ahol a szöveg pedig azt mondja, hogy Krisztus viselte bűneinket „saját testében”, tudatja velünk azt, hogy Ő „nem cselekedett bűnt.” Magára vette bűneinket, bűnné lett értünk, de bűnt nem cselekedett, ezért Ővé az örök dicsőség és a mi örök büntől való megváltásunk. Minden emberi bűnt Ő hordozott, bár ember soha nem fedezhette fel Benne a bűn legkisebb nyomát sem. Semmiféle bűn nem nyilvánult meg életében, bár minden bűnt Magára vett. Magára vette, és eltörölte a bűnt az örök élet hatalma által. El tudja hordozni a bűnt és nem szennyeződik be vele. Győzedelmes élete által nyerhetünk megváltást. Életet ad nekünk, hogy szabadokká váljunk a testünkben lévő bűn szennytől.

Krisztus „az Ő testének napjaiban könyörgésekkel és esedezésekkel, erős kiáltás és könnyhullatás közben járult Ahhoz, aki képes megszabadítani Őt a halálból és meghallgattatott az Ő istenfélelméért. (Zsid. 5, 7) Krisztus meghalt, de senki nem vette el Tőle az életet, Ő tette le azt Magától, hogy újra felvegye. (Ján. 10, 17-18) A halál kötelékei megoldódtak, „mivelhogy lehetetlen volt néki attól fogva tartatnia.” (Ap. csel. 2, 24) Miért volt lehetetlen a halálnak, hogy fogva tartsa Őt, még akkor is, ha önkénesen tette le életét a halál kezébe?- Mert „nem ismert bűnt.” A bűnöket magára vette, de megmenekült a bűn hatalmából. „Mindenestől fogva hasonlatosnak kellett lennie az atyafiakhoz”, „megkísértett hozzánk hasonlóan mindenekben.” (Zsid. 2, 17; 4, 15) Mivel semmit sem cselekedhetett Magától (Ján. 5, 30), imádkozott az Atyához, hogy ne győzhesse le és ne tartsa fogva Őt a halál hatalma. Imádsága meghallgattatott. Beteljesedett az Ige: „És az Úr Isten megsegít engemet, azért nem szégyenülök meg, ezért olyanná tettem képemet, mint a kova és tudtam, hogy szegényt nem vallok. Közel van, aki engem megigazít, ki perel énvelem? (Ésa. 50, 7-8) Kinek a bűnei sújtották Őt, melyektől megszabadult?- Nem Saját bűnei, mert Neki nem volt bűne, hanem a te bűnöd és az enyém! A mi bűneinket győzte le. Nekünk már csak egy legyőzött ellenséggel kell harcolnunk. Amikor Isten elé járulsz „Jézus nevében”, akkor add át magad életébe és halálába. Nevét ne vedd fel hiába, mert Ő él benned. Emlékezz arra, hogy minden bűn Őreá hárult és még mindig Ő hordozza azokat. Ő a győztes, ezért bátran mondhatod: „Hála pedig az Istennek, aki mindenkor diadalra vezet minket a Krisztusban, és az Ő ismeretének illatját minden helyen megjelenti miáltalunk.” (2 Kor. 2, 14)

A kereszt kinyilatkoztatása

A Gal. 3, 13 visszaüt arra, amit a Gal. 2, 20 és 3, 1 ír le,- a mindig jelenvaló keresztre. Ez a téma kimeríthetetlen, és a következő néhány megjegyzésen érdemes elgondolkodni:

1. A büntől és haláltól való megváltás a kereszt által lehetséges. (Gal. 3, 13)
2. A kereszt magában foglalja a teljes evangéliumot, mert az evangélium „Istennek hatalma minden hívőnek üdvösségére” (Róm. 1, 16) és „nekünk, akik megtartatunk, Istennek ereje.” (1 Kor. 1, 18)
3. Krisztus úgy nyilvánult meg az elbukott embernek, mint Megfeszített és Feltámadt Üdvözítő. Nem is adatott emberek között az ég alatt más név, mely által meg kellene tartatnunk. (Ap. csel. 4, 12) Ezért ez minden, amit Isten az embereknek kijelentett, mert nem akarja, hogy összezavarodjanak. „Krisztusról, mint megfeszítettől” akart csak tudni Pál, és ez minden, amit az embernek tudnia kell. Csakis egy dologra van szükségünk, ez a megváltás. Ha ezt megkapjuk, akkor mindent megkaptunk. A megváltást azonban csak Krisztus keresztségében találjuk, ezért Isten az emberek elé semmi más dolgot nem helyez: azt adja meg nekik, amire szükségük van. Jézus Krisztus Isten által nyilvánulhat meg nyíltan megfeszítve minden ember előtt, hogy ne éljen senki azzal a kifogással, hogy elveszett és így folytathatja a bűnök elkövetését.
4. Krisztus megfeszített Megváltóként jelenik meg az emberek előtt. Mivel az embert megváltani az átokból kell, ezért Krisztus úgy jelenik meg, mint aki az átok hordozója. Akármerre van átok, ott van Krisztus is, aki hordozza azt. Hordozta és a mai napig hordozza bűneink átkát. De Krisztus hordozza e világ átkát is, hiszen Ő viselte a töviskoronát. Az átok, amit a földre kimondtak ez volt: „Tövist és bogáncskórót teremjen tenéked” (1 Móz. 3, 18) Az egész teremtett világ, amely nyög az átok alatt, megváltatott Krisztus keresztye által. (Róm. 8, 19-23)
5. Krisztus a kereszten hordozza el az átkot. Keresztre feszítése mutatja, hogy átokká lett értünk. A kereszt az átok, de az átoktól való szabadulás jelképe is, mert ez a kereszt a Győztes és Szabadító Krisztus keresztye. Önmagában az átok a keresztet jelenti, de szabadításunkat hirdeti.
6. Hol van az átok? De hol nincs? Még a vak is elismeri létezését érzékei bizonyítékaként. A tökéletlenség átok, és minden tökéletlen, ami csak itt a földön megtalálható. Az ember tökéletlen, és még a föld leggyönyörűbb növénye sem olyan tökéletes itt a földön, amilyen lehetne. Minden, amit itt a földön láthatunk, fejlődésre

szorul, még akkor is, ha korlátozott látásunk nem látja ennek szükségességét. Amikor Isten megalkotta a földet, minden „nagyon jó” volt, vagy ahogy a héber kifejezés mondja „igen jó.” Isten nem látta a lehetőségét a változásnak, a lehetséges fejlődésnek. De már más a helyzet. A kertész tudását és munkálkodását abba fekteti, hogy gondoskodásával gyümölcs teremjen és virág nyíljon. Ha a föld legjava átkot hordoz magán, akkor mit mondjunk az elsatnyult, eldeformálódott növényekről, a fonnyadó rügyekről, levelekről és gyümölcsökről és a mérgező, ártalmas gyomokról? Mindenütt „átok emésztje meg a földet.” (Ésa. 24, 6)

7. Mi akkor a következtetés ebből az egészből? Kiábrándultság? Nem! „Mert nem haragra rendelt minket az Isten, hanem arra, hogy üdvösséget szerezzünk a mi Urunk Jézus Krisztus által.” (1 Thessz. 5, 9) Bár az átok mindenütt látható, „változást és romlást látok körülöttem mindenfelé”, de a dolgok élnek, és az ember is él. Bár az átok halál, egy teremtett dolog és ember sem lehet halott és élő egyszerre. A halál öl. De Krisztus él, pedig halott volt, és él örökkön örökké. (Jel. 1, 18) Csak Ő egyedül hordozhatja el az átkot - a halált – de Ő él. Hogy az átok ellenére élet van a földön és az emberekben, azt bizonyítja, hogy Krisztus keresztye mindenütt ott van. Minden fűszál, minden falevél, minden bokor és fa, minden virág és gyümölcs, minden falat kenyér, amit megeszünk, magán viseli Krisztus keresztyének lenyomatát. A testünkben feszített meg Krisztus. A kereszty mindenütt ott van. A keresztről való prédikáció - az evangélium - Isten hatalma és ez az örökkévaló hatalom minden alkotásában megnyilvánul. Ez a „bennünk munkálkodó erő.” (Ef. 3, 20) A Róm. 1, 16-20 összevetve az 1 Kor. 1, 17-18-cal világos leírást ad arról, hogy Krisztus keresztye meglátható Isten minden alkotásában - még a mi testünkben is.

Bátorítás a kétségbeesésben

„Mert bajok vettek engem körül, amelyeknek számuk sincsen; utolértek bűneim, amelyeket végig sem nézhetek, számosabbak fejem hajszálainál és a szívem is elhagyott engem.” (Zsolt. 40, 13) De nemcsak bizalommal kiálthatunk az Istenhez a mélységből, hanem Isten az Ő végtelen kegyelmével úgy rendelkezett, hogy a mélységek maguk legyenek a bizalom forrásai. Mélyen benne vagyunk bűnökben, mégis élünk, mert Isten Önmaga - a keresztyen függő Krisztus személyében – szabadítóként jelen van életünkben. Ezért minden, még az átok is, és minden, ami átok alatt van, az evangéliumot hirdeti. Saját gyengeségünk és bűnösségünk - ahelyett hogy okot adna az elkeseredésre - a megváltás ígérete, ha hiszünk Istenben. Gyengeségünk által lehetünk erősekké. „De mindezekben felettébb diadalmaskodunk, Az által, aki minket szeretett.” (Róm. 8, 37) Isten nem hagyta magát tanúbizonyság nélkül az embereknek. „Aki hisz az Isten Fiában, bizonyágtétele van önmagában.” (1 Ján. 5, 10)

Áldás az átokból

Krisztus hordozta el az átkot, hogy az áldást megkaphassuk. Most is hordozza az átkot, előttünk és bennünk megfeszítve. Nekünk is meg kell feszíteni önmagunkat Övele együtt, hogy folyamatosan megtapasztaljuk az áldást. Halála számunkra élet. Ha mindenkor testünkben hordozzuk az Úr Jézus halálát, akkor Jézusnak élete is látható lesz a mi testünkben. (2 Kor. 4, 10-11) Bűnné lett érettünk, hogy mi Isten igazsága legyünk Őbenne. (2 Kor. 5, 21) Mi az áldás, amit nyerhetünk azáltal, hogy Ő hordozza az átkot? Ez a bűntől való szabadulás áldása. Az átok a törvényszegés, (Gal. 3, 10) az áldás pedig az, ha elfordulunk bűneinktől. (Ap. csel. 3, 26) Krisztus elszenvette az átkot, a halált és a bűnt, „hogy az Ábrahám áldása Krisztus Jézusban legyen a pogányokon.” És mi az ábrahámi áldás? A levél írója - az állítva, hogy Ábrahám hit által igazult meg - hozzáteszi: „Amint Dávid is boldognak mondja azt az embert, akinek Isten az Isten igazságot tulajdonít cselekedetek nélkül. Boldogok, akiknek megbocsáttattak az ő hamisságaik és akiknek elfedeztetek az ő bűneik.” (Róm. 4, 6-8) Ezután azt írja, hogy az áldást megkapják a hívő pogányok és zsidók is, mert Ábrahám is akkor kapta, mikor még nem volt körülmetélkedve, hogy „atyja legyen mindazoknak, akik hisznek.” Az áldás a bűntől való szabadulás, az átok pedig a bűn elkövetése. Az átok a keresztyet nyilvánítja ki, és az átok az Úr által nyilvánított áldásnak. Bár bűnösök vagyunk, mégis élünk: ez a bizonyítéka annak, hogy a bűnökből történő megváltás a miénk. „Amíg élet van, remény is van”, mondja a közmondás. Igen, mert ez az Élet a mi reménységünk. Hála legyen Istennek ezért az áldott reménységért! Az áldás minden emberre elhatott, mert „miképpen egynek bűnesete által minden emberre elhatott a kárhozat, azonképpen egynek igazsága által minden emberre elhatott az életnek megigazulása.” (Róm. 5, 18) Isten, aki „nem veszi figyelembe a rangot”, „megáldott minket minden lelki áldással a mennyekben a Krisztusban.” (Ef. 1, 3) Ez a miénk, meg kell tartanunk. Ha valaki nem kapta meg ezt az áldást, ez azért van, mert nem ismerte fel az ajándékot vagy szándékosan félrehajította.

Befejezett munka

„Krisztus váltott meg minket a törvény átkától”- a haláltól és a bűntől, oly módon, hogy „átokká lett érettünk”, így szabadított meg bennünket a bűnelkövetés kényszerétől. A bűnnek nincs hatalma felettünk, ha fenntartás nélkül elfogadjuk Krisztus igazságát. Ez egy jelenvaló igazság volt Ábrahám, Mózes, Dávid és Ésaías napjaiban, és az ma is. Több, mint hétszáz évvel azelőtt, hogy a kereszt felemeltetett a Kálvárián, Ésaías, bizonyosságot tett azon dolgokról, amiket megértett. Saját bűnéből megtisztult az Isten oltáráról vett eleven szénnel. Ezt írta: „Pedig betegségeinket ő viselte, és fájdalmainkat hordozta,...És Ő megsebesítettett bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért, békességünknek büntetése rajta van, és az Ő sebeivel gyógyultunk meg... Az Úr mindnyájunk vétkeit Őreá vetette.” (Ésa. 53, 4-6) „Eltöröltem álnokságaidat, mint a felleget, és mint felhőt bűneidet; térj meg énhozzám, mert megváltottalak. (Ésa. 44, 22) Hosszú idővel Ésaías előtt, Dávid így írt: „Nem bűneink szerint cselekszik velünk és nem fizet nekünk a mi álnokságaink szerint.” „Amilyen távol van a napkelet napnyugattól, olyan messze veti el tőlünk a mi vétkeinket.” (Zsolt. 103, 10, 12) „Mert mi, hívők bemegyünk a nyugalomba”, mert „munkáit a világ megalapításától kezdve bevégezte.” (Zsid. 4, 3) Az áldás, amit elnyertünk „az ábrahámi áldás.” Nem más az alapkö, mint az apostoloknál és a prófétáknál. (Ef. 2, 20) Isten teljes és tökéletes megváltást adott, ez vár reánk, amikor megszületünk a világra. Nem szabadítjuk meg Isten a terhektől azzal, ha a megváltást megtagadjuk, és nem járulunk hozzá munkálkodásához, ha elfogadjuk.

„A Lélek ígérete”

Krisztus megváltott minket, „hogy a Lélek ígéretét elnyerjük hit által.” Ne kövessük el azt a hibát, hogy ezt úgy olvassuk, mintha így lenne írva: „a Lélek ajándékának ígéretét elnyerjük.” A kifejezés nem ezt mondja, és nem ezt jelenti, ahogy azt látni fogjuk. Krisztus megváltott minket, ezért adhatja a Lélek ajándékát, mert „az örökkévaló Lélek által” áldozta fel Önmagát ártatlanul Istennek. (Zsid. 9, 4) De a Lélek nélkül nem tudnánk, hogy bűnösök vagyunk, és nem tudnánk a megváltásról sem. A Lélek megfedd bűn és igazság tekintetében. (Ján. 16, 8) „A Lélek az, amely bizonyosságot tesz, mert a Lélek az igazság.” (1 Ján. 5, 6) „Az, aki hisz, bizonyosságot tesz önmagában.” Krisztus megfeszítettett minden emberben. Ezt az mutatja, hogy mindannyian átok alatt vagyunk, és egyedül Krisztus hordozza az átkot a kereszten. A Lélek által élhet Krisztus itt a földön minden emberben. Hit által fogadjuk el ennek tanúbizonyosságát és örvendünk annak, amit számunkra a Lélek birtoklása biztosít. Továbbá jegyezzük meg: Ábrahám áldását azért kapjuk meg, hogy megkaphassuk a Lélek ígéretét. De csakis a Lélek által kaphatunk áldást. Az áldás nem adhatja nekünk azt az ígéretet, hogy megkapjuk a Lelket. A Lelket az áldással együtt kapjuk. De ha elnyertük a Lélek áldását - az igazságot -, biztosak lehetünk abban, hogy megkapjuk azt, amit a Lélek ígér az igazságnak - az örökkévaló örökséget. Az áldásban Isten örökséget ígért Ábrahámnak. „A Lélek ígérete” kifejezést ugyanabban az értelemben használja az apostol, mint „az Isten ígérete”, „az Isten ajándéka” kifejezést. Ez az ígéret vagy ajándék, amit Isten adományoz. A Lélek minden jószág ígérete.

A Lélek az örökség ígérete

Isten minden ajándéka önmagában egy még többre szóló ígéret. Mindig van valami több, amit követhetünk. Isten célja az evangéliummal az, hogy egybeszerkesszen mindeneket Jézus Krisztusban, „akiben vettük is az örökséget, eleve elrendeltetvén annak eleve elvégezése szerint, aki mindent az Ő akaratjának tanácsából cselekszik. Hogy legyünk mi magasztalására az Ő dicsőségének, akik előre reménykedtünk a Krisztusban. Akiben ti is, minekutána hallottátok az igazságnak beszédét, üdvösségetek evangéliumát, amelyben hittetek is, megpecsételtettek az ígéretnek ama Szent Lelkével, aki záloga a mi örökségünknek Isten tulajdon népének megváltására, az Ő dicsőségének magasztalására. (Ef. 1, 10-14) Erről az örökségről majd később ejtünk szót. Legyen elég most annyi, hogy ezt az örökséget ígérte meg Isten Ábrahámnak, akinek mi gyermekei vagyunk hit által. Az örökségbe mindenki beletartozik, aki Isten gyermeke a Jézus Krisztusban való hit által. A Lélek - aki bizonyítja azt, hogy Isten gyermekei vagyunk-e - az ígéret, az örökség első gyümölcstermése. Akik elfogadják Krisztus dicsőséges szabadítását a törvény átkától – nem a törvénynek való engedelmességtől, hanem engedetlenségtől való megváltást, mert az engedelmesség nem átok - azok ízelhetnek meg a Lélek által Isten hatalmát és az eljövendő világ áldásait.

Ábrahámnak ígéret adatott

Láthatjuk, hogy ebben a fejezetben Ábrahám áll a középpontban. Neki hirdettetett a világra kiterjedő megváltás evangéliuma. Hitt, és megkapta az áldást, az igazság áldását. Mindenki, aki hisz, megáldatik a hívő Ábráhámmal együtt. Akik hitből vannak, azok Ábrahám gyermekei. Krisztus azért váltott meg minket az átokból, hogy Ábrahám áldását mi is megkaphassuk. „Az ígéretek pedig Ábrahámnak adattak és az ő magvának.” „Mert ha törvényből van az örökség, akkor többé nem ígéretből; Ábrahámnak pedig ígéret által ajándékozta azt az Isten.” Így lehet világos számunkra az, hogy a nekünk tett ígéret, ugyanaz amit Isten Ábrahámnak tett - az örökség ígérete - és amelyben osztozunk az ő gyermekeként. Krisztus azért váltott meg bennünket az átokból, hogy elnyerhessük a megigazulás örökségét. Krisztus az örökkévaló Lélek által áldozta fel Magát ártatlanul Istennek, hogy megtisztítsa lelkünket a halott cselekedetektől, és hogy az élő Istent szolgáljuk. Mert „az Újszövetségnek a közbenjárója Ő, hogy meghalván...a meghívottak elnyerjék az örökkévaló örökségnek ígértét. (Zsid. 9, 14-15)

„És az Ő magva”

„Az ígéretek pedig Ábrahámnak adattak és az ő magvának.” Nem mondja: És a magvaknak, mint sokról, hanem az egyről. És a te magodnak, aki a Krisztus.” Ez itt nem játék a szavakkal, a kérdés életbevágóan fontos. A vita a megváltás útjáról folyik: egyedül Krisztus, vagy valami más által; esetleg Krisztus és valami/valaki más együttműködése által lehetséges-e. Sok ember úgy képzei, hogy a megváltás önmaguk által lehetséges- azzal menekülnek meg, ha jó emberekké válnak. Sokan mások úgy gondolják, hogy Krisztus egy értékes kiegészítő kellék, hasznos segítség erőfeszítéseikhez. Mások hajlandók Krisztust az első helyre tenni, de nem adják meg Neki a kizárólagosságot. Jó másodiknak tekintik magukat. Az Úr és ők végzik a munkát. De ez az ige nem engedi meg az elbizakodottságot és önérvényesítést. Nem magvak, hanem mag. Nem sok, hanem csak egy. „És a te magodnak, aki a Krisztus”, az egyetlen mag.

Nincs két vérvonal

Sokat hallhatunk Ábrahám „lelki magváról” és „valódi magváról.” Ha ez az ellentét bármit is jelent, akkor az az, hogy egy képzeletbeli és egy valódi mag áll egymással szemben. A lelki ellentéte a testi, és a testi mag, amint később látni fogjuk, nem a valódi mag, hanem csak egy szolga, akit ki kell vetni, nincs része az örökségben. Ábrahámnak ezért nincs testi magva. A lelki mag azonban egy valódi, igaz mag, és mivel Krisztus „megelevenítő Lélek”, ezért a lelki mag az igaz mag. Az ember testben jár ezen a világon, de teljesen lelkivé kell válnia, máskülönben nem lehet Ábrahám gyermeke. „Azok, akik testben vannak, nem kedvesek Isten előtt.” „Test és vér nem örökölheti Isten országát.” Csak egy leszármazotti vonal indul Ábrahámtól, amely igaz gyermekeket adott és ők azok, akik hitből vannak- akik Krisztust hit által elfogadva, hatalmat kapnak arra, hogy Isten fiaivá legyenek.

Számos ígéret az Egyetlenben

Bár a Mag egyedüli, az ígéret számos. Nem csak egy meghatározott ígérést kapott Ábrahám és az ő Magva, hanem ígéreteket. Isten nem ígér olyat az embernek, amit már ne ígért volna meg Ábrahámnak. Isten minden ígérete Krisztusban fejeződött ki, akiben hitt Ábrahám. „Mert Istennek valamennyi ígérete Őbenne lett igenné, és Őbenne lett Ámenné az Isten dicsőségére miáltalunk. (2 Kor. 1, 20)

A megígért örökség

Hogy az ígérést megkapta és az ígéretek összessége az örökség, ez tisztán látható a Gal. 3, 15-18-ból. A tizenhatodik verset már említettük, a tizenhetedik vers elmondja, hogy a törvény, amely 430 esztendővel az ígéret és a szövetség megerősítése után keletkezett, nem teszi semmissé az ígérést. „Mert ha törvényből van az örökség, akkor többé nem ígéretből, Ábrahámnak pedig ígéret által ajándékozta azt az Isten.” (18. vers) Hogy ez a megígért örökség mi, az láthatóvá válik, ha összehasonlítjuk a Róm. 4, 13-mal: „Mert nem a törvény által adatott az ígéret Ábrahámnak, vagy az ő magvának, hogy e világnak örököse lesz, hanem a hitnek igazsága által.” És bár az egek és a föld „tűznek tartatván

fenn az ítéletnek és az istentelen emberek romlásának napjára, „amikor az egek ropogva elmúlnak, az elemek pedig megégve felbomlanak”, akkor mi „új eget és új földet várunk, az Ő ígérete szerint, amelyekben igazság lakozik.” (2 Pét. 3, 7, 12-13) Ez az a mennyei ország, amelyet Ábrahám, Izsák és Jákob is várt.

Örökség, átok nélkül

„Krisztus váltott meg minket a törvény átkától,...hogya Lélek ígéretét elnyerjük hit által.” A „Lélek ígéretét” kell, hogy birtokolja az átoktól megváltott, újjáteremtett föld. Mert „a teremtet dolgok maguk is megszabadulnak a romlottság kötelékéből Isten gyermekei dicsőségére.” Az Isten keze által teremtet föld, amely tökéletes volt minden tekintetben, az embernek adatott birtokbavételre. (1 Móz. 1, 27-31) Az ember azonban vétkezett és az átkot vonta magára. Krisztus mind az emberek, mind a teremtet világ átkát magára vette. Megváltotta a földet az átoktól, hogy az ember örök tulajdona legyen, ahogyan azt Isten eredetileg tervezte. De az embert is megváltja az átoktól, hogy alkalmas legyen ilyen örökség birtoklására. Ez az evangélium lényege. „Az Isten kegyelmi ajándéka pedig örök élet a mi Urunk Jézus Krisztusban.” (Róm. 6, 23) Az örökség ígérete magában foglalja az örök élet ajándékát, mert Isten megígérte a földet Ábrahámnak és az ő magvának „örök birtokul.” (1 Móz. 17, 7-8) Ez az igazság öröksége, mert Ábrahám azt az ígéretet, hogy ő öröklí a világot, hitbeli igazsága szerint kapta. Igazság, örök élet, és egy örök életre alkalmas hely: ezek mind befoglaltattak egy ígéretbe. Ez minden, amire valaha is vágyhatunk, és ami csak adható. Az ember megváltása akkor, ha nincs számára hely ahol éljen, nem befejezett munka. Ez a két dolog része az egésznek. A hatalom, amely megváltott bennünket, teremtő hatalom- mely a földet és az eget újjáteremti. Amikor mindez meglesz, akkor „semmi elátkozott nem lesz többé.” (Jel. 22, 3)

Az ígéret szövetsége

A szövetség és Isten ígérete egy és ugyanaz, ez látható a Gal. 3, 17-ből. Ebből kitűnik, hogy a szövetség megszegése érvénytelenné tenné az ígéretet. Mózes első könyve 17. fejezetében azt olvassuk, Isten szövetséget kötött Ábrahámmal, hogy neki adja Kánaán földjét- és azzal együtt az egész földet-, örök birtokul. A Gal. 3, 18 azonban azt mondja, hogy Isten ígéret által ajándékozta neki. Isten szövetsége az emberrel nem lehet más, mint az, hogy ígéreteket ad neki. „Kicsoda adott előbb neki, hogy visszafizesse azt? Mert Őtőle, Őáltala és Őreá nézve vannak mindennek. (Róm. 11, 35-36) Nagyon ritka az, hogy az ember úgy tegyen meg valamit, hogy nem vár viszonzást. A teológusok úgy gondolják, hogy ez Istennél is így van. Ezért azzal az állítással kezdik értekezéseiket Isten szövetségekötésének bemutatásánál, hogy a szövetség „egy kölcsönös egyezés, ami létrejön két vagy több személy között arra, hogy megtegyenek bizonyos dolgokat, vagy tartózkodjanak bizonyos dolgok megtételétől.” De Isten nem ajánl előnyös üzletet az embereknek, mert tudja, hogy nem teljesítik részüket. A vízözön után Isten minden földön élő állattal és minden szárnyassal szövetséget kötött. Az állatok és a madarak azonban semmit nem ígértek Neki viszonzásul (1 Móz. 9, 9-16), egyszerűen csak elfogadták kegyelmét. Ezt kell tennünk nekünk is. Isten mindent megígér, amire csak szükségünk van, de még annál is többet, mint amennyit kérünk, vagy gondolunk, pusztán ajándékként. Ha önmagunkat Neki adjuk, az semmit nem jelent. De ha Ő adja nekünk Önmagát, az a minden. A problémát az jelenti, hogy amikor az emberek egyáltalán hajlandóak Istent elismerni, akkor előnyös üzletet kívánnak kötni Vele. „Kölcsönösen előnyös” üzletet akarnak kötni, amelyben Istent üzlettársnak tekintik. De aki Istennel „üzletet kíván kötni” annak az Ő feltételeivel kell azt megkötnie, aminek ez az alapja: mi semmik vagyunk, és semmink sincs; Neki mindene van és Ő minden; és csak Ő adhat meg nekünk mindent.

A megerősített szövetség

A szövetség - amelyben Isten azt ígérte, hogy az egész újjáteremtett földet az embernek adja, miután megszabadította az átoktól - „megerősített Isten előtt Krisztusban.” Ő az új és örök szövetség biztosítója. „Mert Istennek valamennyi ígérete Őbenne lett igenné és Őbenne lett Ámenné az Isten dicsőségére miáltalunk.” (2 Kor. 1, 20) „Őbenne vettük az örökséget.” (Ef. 1, 11) A Szentlélek az örökség első gyümölcstermése, és ha a Szentlélek bennünk lakozik, akkor Krisztus él hit által a szívünkben. Isten megáldotta Ábrahámot, mondván: „A te magodban megáldatnak a földnek nemzetségei mindnyájan” és ez beteljesedett Krisztusban, akit Isten elküldött azért, hogy megáldjon bennünket, mindegyikünket megtérítvén bűneinkből. (Ap. csel. 3, 25-26)

„Mert az Isten, mikor ígéretet tett Ábrahámnak, mivelhogy nem esküdhetett nagyobbra, önmagára esküdött...Mert az emberek nagyobbra esküsznek, és náluk minden versengésnek vége megerősítésül az eskü. Miért is az Isten, kiválóbban meg akarván mutatni az ígéret örökösének az Ő végzése változhatatlan voltát, esküvővel lépett közbe, hogy két változhatatlan tény által, melyekre nézve lehetetlen, hogy az Isten hazudjon, erős vigasztalásunk legyen minékünk, mint akik oda menekültünk, hogy megragadjuk az előttünk lévő reménységet. Mely lelkünknek mintegy bátorságos és erős horgonya és beljebb hatol a kárpitnál, ahová útnyitóul bement érettségünk Jézus, aki örökkévaló főpap lett Melkisédek rendje szerint.” (Zsid. 6, 13-20) Hasonlítsuk össze 1 Móz. 22, 15-18-cal!

Isten esküje erősítette meg az Ábrahámval kötött szövetséget. Ez az Ábrahámval tett ígéret és eskü reménységünk alapja, a mi erős vigaszunk. „Bátorságos és erős”, mert az eskü Krisztust ígéri, aki a bizonyosság és „Aki örökké él.” Hatalma szavával tartja fenn a mindenséget. (Zsid. 1, 3) „Minden Őbenne áll fenn.” (Kol. 1, 17) Ezért amikor Isten „eskü által kötelezte Önmagát” – amely vigasztalásunk és reményünk, amikor menekülünk a bűn elől menedéket keresve - akkor megváltásunkért Önmagát ígérte és azzal együtt a mindenséget. Tökéletes Igéjében reménységünk szilárd alapjai vannak lefektetve.

A törvény nem semmisíti meg az ígéretet

Amint továbbhaladunk, ne feledjük, hogy a szövetség és az ígéret egy és ugyanaz, és a kánaáni földet, sőt az újjáteremtett földet is megígéri Ábrahámval és magvának. Emlékezzünk arra is, hogy csak igazság él majd az új égen és új földön, amelyet Ábrahámval és magvának ígért Isten. Az ígéret magában foglalja azt, hogy aki hisz, megigazul. Ez Krisztusban megvalósul meg, akiben az ígéret megerősített. „Az embernek megerősített testámentumát senki erőtelenné nem teszi, sem ahhoz hozzá nem ad.” (Gal. 3, 15) Mennyivel inkább így kell ennek lenni az Isten szövetségével! Mivel az Ábrahámval kötött szövetség tökéletes és örök igazságot ígért, amely Krisztusban is megerősített Isten esküje által, lehetetlen, hogy a törvény, amely 430 évvel később hirdettetett, bármilyen új dolgot mondjon. Az örökség Ábrahámval ígért által adatott, de ha 430 után kiderülne, hogy az örökséget valamilyen más úton kell elnyerni, akkor az ígéret hitelét veszítené, és a szövetség semmissé lenne. Ez pedig Isten kormányzásának és létezésének végét jelentené, mert Önmagára nézve ígérte Ábrahámval és magvának az örökséget és az ahhoz szükséges megigazulást. „Mert nem a törvény által adatott az ígéret Ábrahámval, vagy az ő magvának, hogy e világnak örököse lesz, hanem hitnek igazsága által.” (Róm. 4, 13) Az evangélium oly teljes és tökéletes volt Ábrahám napjaiban, amilyen mindig is volt és amilyen örökké lesz. Azután sem kellett semmit hozzátenni, vagy feltételeiből és ígéreteiből megváltoztatni, miután Isten Ábrahámval megtette esküjét. Semmit sem kell elvenni belőle, és semmi más egyéb dolgot Isten nem kér az embertől, mint amit akkor Ábrahámval kért.

Micsoda tehát a törvény haszna?

Ezt kérdezi Pál apostol a 19. versben, abból a célból, hogy elejét vegye az anti-nomisták ellenvetéseinek, és hogy még hatékonyabban mutathassa meg a törvény evangéliumban betöltött szerepét. A kérdés teljesen érthető. Ha a megígért örökséget és a megerősített szövetséget nem lehet megváltoztatni - nem lehet elvenni belőle, sem hozzátenni – akkor miért csak 430 évvel az ígéret után keletkezett a törvény? „Mire szolgál akkor a törvény?” Micsoda tehát a törvény? Mi a dolga itt? Mit akar mondani? Mire használjuk?

A kérdésre adott válasz

„A bűnök okáért adatott.” Értsük meg, hogy a Sínai hegyi „törvényátadás” nem a törvény létezésének kezdetét jelentette. Isten törvénye már Ábrahám korában létezett, és Ábrahám megtartotta azt. (1 Móz. 26, 5) Isten már megmutatta Izrael gyermekeinek egy hónappal a törvény átadása előtt, hogy mikor tartják meg a törvényt, és mikor nem. (2 Móz. 16, 1-4, 27-28)

„Adatott”

Itt az „adatott” szó ugyanaz, mint az „intéztessék” szó a Zsid. 12, 19-ben. „A mondásoknak szavához, melyet hallottak, kérték, hogy ne intéztessék hozzájuk szó.” Ez ugyanaz a szó, amely a Septuagintában előfordul az 5 Móz. 5, 22-ben, ahol azt olvassuk, hogy Isten a Tízparancsot nagy felszóval szólta, és „nem többet.” Tehát a válasz arra a kérdésre, hogy „Mire szolgál akkor a törvény?”, azt válaszolhatjuk: „A bűnök miatt hirdettetett.” A törvény a bűn megfeddője.

A bűnök miatt

„A törvény pedig bejött, hogy a bűn megnövekedjék.” (Róm. 5, 20) Másként kifejezve, „hogy felette igen bűnös legyen a bűn parancsolat által.” (Róm. 7, 13) Legméltóságteljesebb körülmények között kapták a törvényt Izráel fiai figyelmeztetésként, mert hitelenségük miatt az a veszély leselkedett rájuk, hogy elveszítik a megígért örökséget. Nem hittek Istennek, nem úgy, mint Ábrahám. „Ami nincs hitből, bűn az.” Az örökséget Isten „a hit igazsága által” ígérte meg, ezért a hitetlen zsidók nem részesülhettek benne. A törvény azért hirdettetett nekik, hogy meggyőzze őket arról, nincs bennük az örökség birtoklásához szükséges igazság. Bár az igazság törvény nélkül jelent meg, arról tanúbizonyságot viszont a törvény tesz. (Róm. 3, 21) Tehát röviden: a törvényt azért kapták, hogy megmutassa hitelenségüket, azt, hogy nem igaz gyermekei Ábrahámnak és jó úton haladnak ahhoz, hogy elveszítsék az örökséget. Ha hittek volna, Isten az ő szívébe is beírta volna a törvényét, ahogyan Ábrahám szívébe beírta. Bár az ígért örököseinek vallották magukat, hitetlenek voltak, ezért volt szükséges megmutatni nekik a legnyomatékosabb módon azt, hogy hitelenségük bűn. A törvény a bűnök miatt hirdettetett, vagy ami ugyanazt jelenti: a nép hitelensége miatt.

A magabízás bűn

„Íme felfuvalkodott, nem igaz öbenne az ő lelke, az igaz pedig az ő hite által él.” (Hab. 2, 4) Izráel népe telve volt magabízással és hitelenséggel, ez abból látszik, hogy zúgolódtak Isten vezetése ellen és képességeiket nem arra használták, hogy Isten kívánalmainak megfeleljenek, vagy betöltsék ígéreteit. Ugyanaz a lelkületünk volt, mint leszármazottaiknak, akik azt kérdezték: „Mit csináljunk, hogy az Isten dolgait cselekedjük?” (Ján. 6, 28) Annyira tudatlanok voltak Isten igazságát illetően, hogy azt gondolták, az ő tulajdon igazságukat érvényesíthetik Isten igazságaként. (Róm. 10, 3) Amíg nem látták bűnüket, addig nem tudtak élni az ígérettel. Ezért volt szükséges a törvény kihirdetése.

Az angyalok szolgálata

„Avagy nem szolgáló lelkek-e mindazok, elküldve szolgálatra azokért, akik örökölni fogják az üdvösséget?” (Zsid. 1, 14) Hogy „angyalok ezreinek” milyen szolgálatot kellett teljesíteniük a Sínai hegyen, azt nem tudhatjuk, de azt igen, hogy nagyon élénk és mély érdeklődést mutatnak mindenben, ami az embereket érinti, bár az evangéliumhirdetés számukra nem szükséges. Amikor Isten a föld alapjait megvetette, „Isten fiai örvendeztek.” Mennyei seregek sokasága énekelt dicséretet, amikor a világ Megváltójának születését bejelentették. Az angyalok a királyok Királyának segítői, arra várnak, hogy „az Ő kedvében járjanak, figyelve szavaira.” Másképpen nem is lehetett, mint hogy ők járjanak közben királyi testőrökként, amikor a törvény kihirdettetett, és természetesen nem csak a pompa és parádé kedvéért voltak ott. István nyilatkozott így a gyilkos Szanhedrin előtt: „Kemény nyakú és körülmetéletlen szívű és fülű emberek, ti mindenkor a Szentléleknek ellene igyekeztetek, mint atyáitok, ti azonképpen. A próféták közül kit nem üldöztek a ti atyáitok? És megölték azokat, akik eleve hirdették amaz Igaznak eljövételét: kinek ti most árulóivá és gyilkosaivá lettetek, kik a törvényt angyalok rendelkezésére vették és nem tartottátok meg.” (Ap. csel. 7, 51-53) Aki most az ellenség, az ördög, arról ez íratott meg: „Te voltál az arányosság pecsétgyűjűje” mértéke, mintája. (Ez. 28, 12) A francia Segond ezt írja: „Te pecsételted meg a tökéletességet”, a dán fordítás pedig: „Te pecsételted meg a tökéletes rendet.” Ezek a leírások azt mutatják, hogy bukása előtt ő volt a pecsét őrzője és az volt a kötelessége, hogy mindent tökéletes rend alá

helyezzen. A „hatalmas erejű” angyalok ott voltak a törvény átadásánál; ez is azt mutatja, hogy az esemény a legnagyobb fontossággal bírt.

A Közbenjáró kezéből

Most ebben a kifejezésben: „amíg eljő a Mag, akinek tétetett az ígélet” nem az idő kérdésével foglalkozunk, hanem a törvény ígérethez kapcsolódó viszonyát vizsgáljuk. A Sínai hegyi törvényt a „Közbenjáró kezéből” kapták. Ki volt ez a Közbenjáró? - Csak egy válasz lehetséges: „Mert egy az Isten, egy a közbenjáró Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus.” (1 Tim. 2, 5) „A Közbenjáró pedig nem egyé, Isten ellenben egy.” Az egy Isten és emberek között Jézus Krisztus a Közbenjáró. Mivel teljesen biztos, hogy Isten az egyik része az egyezségnek, ezért Krisztusnak kell lenni a Közbenjárónak, mert nincs más közbenjáró Isten és ember között. „És nincsen senki másban üdvösség: mert nem is adatott emberek között az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk. (Ap. csel. 4, 12)

Krisztus Közbenjárói munkája

Az ember eltávolodott Istentől és fellázadt ellene. „Mindannyian, mint bárányok, eltévelyedtünk.” Vétkeink választanak el minket Istentől. (Ésa. 59, 1-2) „Mert a test gondolata ellenségeskedés Isten ellen, minthogy az Isten törvényének nem engedelmeskedik, mert nem is teheti.” (Róm. 8, 7) Krisztus azért jött, hogy lerombolja az ellenségeskedést és minket megbékéltessen Istennel. Ő a mi békességünk. (Ef. 2, 14-16) Krisztus „szenvedett a bűnökért, mint Igaz a nem igazakért, hogy minket Istenhez vezéreljen.” (1 Pét. 3, 18) Ő általa van menetelünk Istenhez. (Róm. 5, 1-2; Ef. 2, 18) Ő rombolja le az érzéki, lázadó testet és a Lélek testét adja helyette, hogy „a törvény igazsága beteljesüljön bennünk, kik nem test szerint járunk, hanem Lélek szerint.” (Róm. 8, 3-4) Krisztus munkája az, hogy megmentse ami elveszett, helyreállítsa azt, ami kettétört, egyesítse azt, ami távol kerül egymástól. Az Ő neve „Velünk az Isten” és azzal, hogy bennünk él, „Isteni természet részeseivé” tesz minket. (2 Pét. 1, 4)

Krisztus Közbenjárói munkája nem korlátozódik időre vagy határok közé. Közbenjárónak lenni többet jelent, mint közvetítőnek lenni. Krisztus már azelőtt Közbenjáró volt, mielőtt a világba bejött a bűn, és akkor is Közbenjáró lesz, amikor már nem lesz bűn a világegyetemben és nem lesz szükség engesztelésre. „Minden dolog Őbenne áll fenn.” Ő az Atya megnyilvánulása. Ő az élet. Csakis Őbenne és Ő általa élhet minden teremtmény. Ő az eszköz, a médium, a közbenjáró, az út, aki által az élet világossága átjárja a világegyetemet. Nem akkor lett Közvetítővé, amikor az ember elbukott, hanem örökké az volt. Senki, nemcsak ember, hanem egy teremtetett lény sem mehet az Atyához, csakis Krisztus által. Egy angyal sem állhat meg Isten jelenlétben, csak Általa. A világba bekerülő bűn új erőt nem fejlesztett ki, sem új gépezetet nem állított mozgásba. A mindeneket megteremtő erő Isten végtelen kegyelmében folytatta munkáját, hogy helyreállítsa azt, ami a bűn miatt elveszett. Krisztusban teremtetett minden, akiben van a mi váltságunk az Ő vére által. (Kol. 1, 14-17) Az erő - amely áthatja és fenntartja a világmindenséget - ment meg bennünket is. „Aki képes bőszesen megadni mindent, még afelett is, amit kérnénk vagy gondolnánk, a bennünk munkálkodó erő által, Őnéki legyen dicsőség az egyházban Krisztus Jézus által mindenkor, a világ végezetéig. Ámen!”

A törvény nem az ígéletek ellen van

„A törvény tehát az Isten ígéretei ellen van-e? Semmi esetre sem. Távol áll ettől. Ha ellene lenne, akkor azt nem a Közbenjáró Krisztus kezeiből került volna ki. Istennek valamennyi ígérete Őbenne van. (2 Kor. 1, 20) A törvény az ígérettel Krisztusban egyesül. A törvény nincs és nem is volt Isten ígéretei ellen, mert Ő adta mindkettőt. A törvény átadása új elemet nem hozott a szövetségbe, hanem megerősítette azt, hogy abból semmit sem lehet elvenni vagy hozzátenni. A törvény azonban nem hiábavaló, máskülönben Isten nem adta volna. Nem lehet közömbös számunkra, megtartjuk-e vagy sem, mert a törvény Isten parancsa. Ennek ellenére a törvény nincs az ígélet ellen, és nem hoz új elemet az ígéletbe. Miért? - Egyszerűen azért, mert a törvény benne van az ígéletben. A Lélek ígérete ez: „Adom az én törvényemet az ő elméjükbé, és az ő szívükbé írom azokat.” (Zsid. 8, 10) Erről tette Isten Ábrahámval, amikor „adta neki a körülmetélkedés szövetségét.” Olvassuk el a Róm. 4, 11; 2, 25-29 és a Fil. 3, 3 verseket!

A törvény dicsőíti az ígéletet

A törvény, amint láthattuk, nem az ígélet ellen, hanem az ígéletben van. Az ígélet, hogy Ábrahám és az ő magva öröklí a földet, „a hit igazsága által” adatott. De a törvény az igazság, amint ezt Isten is így mondja: „Hallgassatok reám, kik tudjátok az igazságot, te nép, kinek szívében van törvényem! (Ésa. 51, 7) A törvény által megkövetelt igazság az egyetlen igazság, ami örökölheli az ígélet földjét, de azt elnyerni nem a törvény cselekedetei, hanem hit által lehet. A törvény igazságát a törvény megcselekvésével, emberi erőfeszítés által elnyerni nem lehet, csakis hit által. Lásd: Róm. 9, 30-32. Ezért minél nagyobb igazságot követel a törvény, annál jobban láthatóvá lesz Isten ígéréte. Ő azt ígerte, hogy az örökséget mindenki megkapja, aki hisz. Erre megesküdütt. A törvényt a Sínai hegyen „tűz és felhő és sűrű sötétség között, nagy fennhangon” hirdette, kürtzégés kíséretében; és az egész föld rengett az Úr és szent angyalai jelenlététől. Így jelezte Isten az Ő törvényének megfoghatatlan nagyságát és fenségét. Ez mindenki számára, aki csak emlékezett Isten esküjére, az Ő hatalmas ígéletének kinyilatkoztatása volt. Isten megesküdütt, hogy mindenki, aki Benne bízí, megkapja azt az igazságot, amit a törvény követel. A „hangos szó”, amely kihirdette a törvényt, hirdette a hegycsúcsokról is Isten megváltó kegyelmének örömhírét. Lásd: Ésa. 40, 9! Isten előírásai ígérek. Szükség van előírásaira, mert tudja, hogy az embernek önmagában nincs ereje semmire. Azt kéri tőlünk számon, amit megad. Amikor azt mondja: „Ne tedd”, biztosra vehetjük, hogy ha bízunk Benne, megőriz bennünket attól a bűntől, amelyre figyelmeztetett. Megment minket az elbukástól.

Fedés bűn és igazság tekintetében

Jézus azt mondta a Vigasztalóról: „Amikor eljő, megfeddi a világot bűn, igazság és ítélet tekintetében.” (Ján. 16, 8) Önmagáról ezt mondta: „Nem azért jöttem, hogy igazakat, hanem hogy bűnösöket hívjak megtérésre.” (Márk 2, 17) „Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek.” Az embernek éreznie kell a szükségét, mielőtt elfogadja a segítséget, tudnia kell betegségéről, mielőtt a gyógyszer beveszi. Ugyanígy az igazság ígéletét is teljesen mellőzi az, aki nem ismeri fel, hogy bűnös. A Szentlélek vigasztaló munkájának első része ezért az, hogy meggyőzi az embert a bűnről. „De az Írás mindent bűn alá rekesztett, hogy az ígélet a Jézus Krisztusban való hitből adassék a hívőknek.” „A bűn ismerete a törvény által vagyon.” (Róm. 3, 20) Aki tudja, hogy bűnös, az már jó úton van ahhoz, hogy ezt elismerje, és „ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól.” (1 Ján. 1, 9) A törvény jó eszköz a Szentlélek kezében arra, hogy az embert meggyőzze arról, fogadja el az ígélet teljességét. Senki sem gyűlöli azt az embert, aki megmenti a másik életét azzal, hogy rámutat a számára ismeretlen veszélyre. Ellenkezőleg: az ilyen embert barátoknak mondják és mindig hálával emlegetik. Ugyanígy gondolkodnak majd a törvényről is, mert figyelmeztető hangja arra sürget, hogy meneküljünk az bekövetkezendő isteni haragtól. Ezt mondjuk majd a zsoltárossal: „Gyűlölöm a hiábavaló gondolatokat, mert a Te törvényedet kedvelem.”

Igazság és élet

„Mert ha olyan törvény adatott volna, amely képes megeleveníteni, valóban a törvényből volna az igazság.” Ez azt mondja számunkra, hogy az igazság az életet jelenti. Nem csupán egy formula, halott teória vagy dogma, hanem életerő. Krisztus az élet, ezért Ő a mi igazságunk. „A Lélek élet az igazság szerint.” A két kőbe véselt kő tábla nem adhatott életet, és semmi mást nem adhat. Minden elve tökéletes, de a megkeményedett jellemet nem alakítja élővé. Aki a törvényt csak írott formában fogadja el, annak a „elítéltetés szolgálata” és halál jut. De „az Ige testté lett.” Krisztusban, az Élő Kőben a törvény élet és békeség. Ha befogadjuk Őt a „Lélek szolgálata” által, akkor olyan igaz élet lehet a miénk, amit a törvény jóváhagy.

A huszonegyedik vers azt mutatja, hogy a törvény kihirdetésének az ígélet fontosságát kellett hangsúlyoznia. Minden körülmény, ami a törvény átadását kísérte - a kürtszó, a mennydörgő hang, a földrengés, a „tűz, sötétség és szélvihar”, a villámlások, a hegy környéke, amely mellett, aki elment halállal lakozott - mindezek azt hirdették, hogy „a törvény haragot szül” „az engedetlenség fiainak.” De ez a harag csak az engedetlenség fiaira száll, ez pedig azt bizonyítja, hogy a törvény jó, és „az ember, ha megcselekszi azokat, él azok által.” Isten el kívánta kedvetleníteni a népet? - Semmi esetre sem. A törvényt meg kell tartani és a Sínai hegyi rémisztő jelenségek arra szolgáltak, hogy a népet visszavezessék Isten esküjéhez, amely négyszáz harminc évvel azelőtt adatott azért, hogy az igazság bizonyosságként álljon minden ember előtt mindörökké, a megfeszített és örökké élő Üdvözítő által.

Minden börtönbe zárt

Figyeljük meg a hasonlóságot a 8. és 22. vers között. „Az Írás mindent bűn alá rekesztett (bezárt), hogy az ígéret Jézus Krisztusban való hitből adassék a hívőknek.” „Előre látván pedig az Írás, hogy Isten hitből fogja megigazítani a pogányokat, eleve hirdette Ábrahámnak, mondván: Tebenned fognak megáldani minden népek.” Láthatjuk, hogy az evangéliumot is ugyanaz hirdette - az Írás - amely bűn alá rekeszt minden embert. A „rekeszt” kifejezés szó szerint azt jelenti „bezár”, amint látjuk a 23. versben. Természetesen akit a törvény bezár, az börtönben van. A világi törvényhozásban a bűnözőt azonnal börtönbe vetik, mielőtt a törvény kimondta bűnösségét. Isten törvénye mindenütt jelen van és mindig érvényes, ezért mielőtt egy ember vétkezik, azonnal bezárja. Ez az egész világra igaz, mert „mindenek vétkeztek”, és „nincsen, csak egy igaz is.”

Az engedetlenek, akiknek Noé Krisztust hirdette, „börtönben voltak.” (1 Pét. 3, 19-20) De ők, mint minden más bűnös, a „reménység foglyai” voltak. (Zak. 9, 12) Isten „alátekintett az Ő szentségének magaslatáról, a mennyekből a földre nézett le az Úr, hogy meghallja a fogolynak nyögését és hogy feloldozza a halálnak fiait.” (Zsolt. 102, 20-21) Krisztus adatott „a népek szövetségévé, pogányoknak világosságává. Hogy megnyissa a vakoknak szemeit, hogy a foglyot a tömlöcből kihozza, és a fogolyházból a sötétben ülőket.” (Ésa. 42, 6-7)

Hadd beszéljek személyes tapasztalatból a bűnösökhöz, akik még nem ismerik az Úrban lévő örömet és szabadítást. Egy napon, ha még nem történt meg, Isten Lelke határozottan meggyőz bűnödről. Telve lehetsz kétségekkel, kifogásokkal, kész válaszokkal és önvédelemmel, de akkor semmit nem fogsz tudni mondani. Akkor már semmi kétséged nem lesz Isten és a Szentlélek valóságáról és nem kell már téged meggyőzni erről. Tudni fogod, hogy Isten hangja szól a lelkedhez, és azt fogod érezni, amit az ősi Izráel érzett: „Az Isten ne beszéljen velünk, hogy meg ne haljunk.” Akkor tudni fogod, mit kell börtönbe zárni- olyan börtönbe, amelynek falai látszólag körülvettek, és nem csak menekülési utakat zárják el, hanem úgy érzed, hogy megfojtanak. Olyan történetek, amelyekben embereket temettek el élve nagy kővel a hátukon, most nagyon is valódinak tűnnek, mert érzed a törvénytáblák nyomasztó súlyát, és egy márványkéz mintha megtörné szívedet. De boldog leszel, amikor emlékezni fogsz arra, hogy azért vagy bezárva, hogy „az ígéretet a Jézus Krisztusban való hitből” fogadd el. Mielőtt megragadod az ígéretet - a kulcsot, amely a kétségek várában bármely ajtót kinyit - a börtönajtók megnyílnak és azt mondhatod, „Lelkünk megszabadult, mint madár a madarásznak töréből. A tör elszakadt, mi pedig megszabadultunk.” (Zsolt. 124, 7)

Törvénynek, bűnnek alávétve

Azt olvashattuk, hogy az Írás mindent bűn alá rekesztett, hogy az ígéret a Jézus Krisztusban való hitből adassék a hívőknek. De mielőtt eljött a hit, a törvény alatt őriztettünk, egybezárva az eljövendő hit kinyilatkoztatásáig. Tudjuk, hogy ami nincsen hitből, bűn az, (Róm. 14, 23), ezért törvény alattinak lenni annyi, mint bűn alatt lenni. Azért vagyunk a törvény alatt, mert bűnösök vagyunk. Isten kegyelme adhat csak megváltást bűneinkből, és amikor elfogadjuk Isten kegyelmét, többé már nem vagyunk törvény alatt, mert megszabadultunk a bűntől. Akik törvény alatt vannak, azok a törvény megrontói. Az igazak nincsenek törvény alatt, mert abban járnak.

A törvény egy börtönőr, felügyelő

„Ekként a törvény Krisztusra vezérlő mesterünkké lett, hogy hitből igazuljunk meg.” A „vezérlő” kifejezést mind az új mind a régi fordításban hozzátették a szöveghez, ezért kihagyjuk. **(megj: az angolban kihagyta a szót, de szerintem így a magyar fordítás nem lenne értelmes)** Igazából nem ad semmi különbséget a jelentésben, akkor sem, ha bennhagyjuk és akkor sem, ha kihagyjuk. Az új fordításban a „mester” szó szerepel, a régi fordítású „tanítómester” szó helyett. Ez jobb szó, de a valódihoz legközelebb álló jelentést még inkább a skandináv és német fordítások hordozzák, amelyek „a javítóintézet mestere” kifejezést használják. A mi nyelvünkben (angol) erre a megfelelő szó a börtönőr lenne. Az eredeti görög szó az, ami az angolban a „pedagógus” szó. A pedagógus szolga volt, aki a fiúkat kísérte az iskolába, és arra ügyelt, hogy a gyerekek ne lógjanak meg. Ha próbáltak elfutni, visszahozta őket, és fegyelmezőként meg is üthette őket. A „tanítómester”- nek fordított szó a görögben egyáltalán nem a „tanítómester” értelemben áll. A „felügyelő” jobb szó. A jelentés itt inkább egy olyan őrt mutat be, aki egy börtönlakó felett őrködik, de a börtönlakó szabadon kiléphet a börtön falain kívül. A börtönlakó, bár jelképesen szabad, igazából meg van fosztva szabadságától, és mintha valóban börtöncellában lenne. Minden ember, akinek nincs hite, „bűn alatt van”, „bezártan”, „a törvény alatt”, és a törvény az ő börtönőrük: bezárja őket és nem hagy számunkra menekülést; a bűnös nem menekülhet bűnössége elől. Isten kegyelmes és irgalmas, de nem hagyja a bűnöst büntetlenül. (2 Móz. 34, 6-7) Nem hazudik, nem mondja a gonoszt jónak, hanem utat mutat arra, hogyan vészítheti el a bűnös a bűnösségét. Akkor a törvény többé már nem lesz ellene, többé már nem zárja be, szabad lehet.

Csak egy ajtó

Krisztus azt mondja: „Én vagyok az ajtó.” (Ján. 10, 7-9) De Ő az akol és a Pásztor is. Az emberek úgy képzelik, ha nem tartoznak a nyájhoz, akkor szabadok lehetnek, de ha tagjaivá válnak, az korlátozni fogja szabadságukat. Ennek azonban pont az ellenkezője az igaz. Krisztus akla „nagy terület”, míg a hitetlenség egy szűk börtön. A bűnös ember csak szűk keretek közé tudja rendezni gondolatait, az igazi „szabadon gondolkodó” azonban szabadon beszél arról minden szentekkel együtt, hogy mi a hosszúsága, szélessége, mélysége és magassága Krisztus szeretetének, amely meghalad minden értelmet. Krisztuson kívül csak megkötöttség van, csak Őbenne van szabadság. Krisztus nélkül az ember börtönben van, „saját bűnének köteleivel kötöztetik meg.” (Péld. 5, 22) „A bűn ereje a törvény.” A törvény nyilvánít bűnössé és tudatosítja a bűnös helyzetet. „A bűn ismerete a törvény által vagyon” és „a bűn azonban nem számíttatik be, ha nincsen törvény.” (Róm. 3, 20; 5, 13) A törvény emeli fel a bűnös ember börtönének falait. A falak maguk köré zárják, kellemetlen érzést idéznek elő, az ember látja bűnösségét, és ez életére nyomást gyakorol. Kétségbeesett erőfeszítést tesz a menekülésre. De a parancsolatok azonban olyan szilárdan állnak, mint az örökkévaló hegyek. Bármire fordul, a törvénybe ütközik, amely azt mondja neki: „Nem lehetsz szabadulást általam, mert vétkeztél.” Ha az ember kiegyezni kíván a törvénnyel, és megígéri, hogy megtartja, ez sem jó, mert bűne még mindig ott van. De a törvény megmutatja a menekülés egyetlen útját és odavezet- a „Jézus Krisztusban való hit ígéretéhez.” Krisztusban valóban „szabaddá lesz”, mert Krisztusban Isten igazzá teszi. Krisztusban van „a szabadság tökéletes törvénye.”

A törvény az evangéliumot hirdeti

„De”, mondhatja valaki „a törvény semmit nem mond Krisztusról.” Ez igaz, de minden teremtmény Krisztust hirdeti, az Ő megváltó hatalmát. Láthattuk, hogy Krisztus keresztre, és „Krisztus, mint Megfeszített” látható minden falevélben, és mindenben, ami csak létezik. Az emberi lét minden eleme Krisztusért kiált. Az emberek nem ismerik el, de Krisztus „minden nemzet Reménysége.” Egyedül csakis Ő az, aki „kielégíti minden élő teremtmény kívánságát.” Csak Őbenne találhatunk segítséget a világi békétlenségre és vágyakra. Krisztusban található meg a békesség, „mert Ő a mi békességünk.” Ő keresi a megfáradtakat, megterhelteket és Magához hívja Őket. Minden embernek vannak olyan vágyai, amelyeket a világban semmi nem elégíthet ki. Ha az ember a törvény által pontosan tudatára ébredt saját állapotának és a törvény még folyamatosan ösztönzi, nem hagyja nyugodni és bezár előle minden más menekülési utat, akkor az embernek végül meg kell találnia a Biztonság Ajtaját, mert az mindig nyitva áll. Ő a Menedékváros, ahová mindenki, aki a vérbosszú elől menekül, biztos menedékre és befogadásra talál. Egyedül Krisztusban fog a bűnös a törvény ostorcsapásai elől menedéket találni, mert Krisztusban teljesült a törvénynek igazsága, és Őáltala teljesül bennünk. (Róm. 8, 4) A törvény messze áll attól, hogy azt követelje az embertől, tartsa meg üdvössége érdekében és nem fog senkit sem üdvözíteni, hacsak nincs benne az „Isten igazsága hit által”- Jézus Krisztus hite.

Amikor eljött a hit

Egészen különös, de sokan úgy gondolják, hogy a hit egy meghatározott időpontban jön. Az ige ezen kijelentését úgy „tolmácsolják”, hogy az emberek a törvény alatt voltak egy bizonyos ideig a világtörténelemben, aztán eljött a hit és megszabadultak a törvénytől. A hit megjelenését hasonlóvá teszik Krisztus földi megjelenésével. Nem mondjuk azt, hogy erről mindenki így vélekedik, mivel egy ilyesféle „igetolmácsolás” a teljes ismeret hiányát mutatja. Ez azt jelenti, hogy az embereket tömegével lehet megmenteni, és nem kellene figyelembe venni beleegyezésüket; vagy egy bizonyos ideig mindenki a törvény általi megkötöttségben élt, és attól az időtől kezdve megszabadult a bűntől. Az ember megváltása akkor ezért egyszerűen az ember véletlenszerű születésétől függne. Ha egy bizonyos idő előtt élne, elveszne, ha azután, megmenekülne. Ezzel az abszurditással nem is kell hosszabb időt foglalkoznunk, ahogy az ilyesféle kijelentésekkel sem. Senki sem gondolhatja azt komolyan, hogy az apostol itt a világtörténelem egy meghatározott időpontjáról beszél, ami felosztja azt két korszakra.

Akkor mikor jön el a hit? „Azért a hit hallásból van, a hallás pedig Isten Igéje által.” (Róm. 10, 17) Amikor az ember befogadja Isten Igéjét - az ígéret szavát, mely a törvény teljességét hozza magával - és többé már nem küzd ellene, hanem átadja magát neki, akkor a hit eljön hozzá. Olvassuk el a Zsidókhoz írt levél 11. fejezetét és látni fogjuk, hogy hit már a kezdetektől fogva eljött. Ábel napjai óta az emberek hit által találtak rá a szabadságra. Az egyedüli meghatározott időpont a „most”, a „ma.” „Most van az idő, íme most van a megváltás napja.” „Ma ha az Ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a szíveteket.”

Krisztust felöltözni keresztség által

„Mert akik Krisztusba keresztkelkdtetek meg, Krisztust 6lt6zt6tek fel.” „Avagy nem tudj6tok-6, hogy akik megkeresztkelkdt6nk Krisztus J6zusba, az 6 hal6l6ba keresztkelkdt6nk meg?” (R6m. 6, 3) Hal6l6val v6ltott meg minket a t6rv6ny 6tk6t6l, 6s nek6nk Vele egy6tt kell meghalnunk. A kereszts6g „az 6 hal6l6hoz val6 hasonl6s6g.” Most m6r „egy 6j 6letben”, Krisztus 6let6ben j6runk. L6sd: Gal. 2, 20! Ha magunka 6lt6tt6k Krisztust, egyek vagyunk, teljesen azonosulunk Vele. Egy6nis6g6nk elveszik az 6v6ben. Gyakran halljuk, hogy azokr6l, akik megt6rtek ezt mondj6k, „Annyira megv6ltozott, hogy nem ismern6l r6, nem ugyanaz az ember m6r.” Ez 6gy igaz. Isten „egy m6s emberr6” tette. Ez6rt most m6r, mivel egy Krisztussal, van joga arra, ami Krisztus6, 6s joga van a „mennyei tr6nra”, ahol Krisztus 6l. A b6n b6rt6n6b6l Isten lak6hely6re emeltetett. Term6szetesen el6felt6tel, hogy a kereszts6g Krisztusban val6di legyen, ne csak egy puszt6n k6ls6 formas6g. Nem egyszer6en a l6that6 v6z keresztkel meg, hanem megkeresztkelkdt6nk „Krisztusba”, az 6 6let6be.

A kereszts6g megment benn6nket

A „kereszts6g” sz6nak – amelyet a g6r6gb6l vett6nk 6t - egy jelent6se van csak, nevezetesen: belemer6lni, b6mer6teni, elmer6lni. A g6r6g kov6cs belemer6ti a vasat a t6zbe, hogy leh6tse. A h6ziasszony belemer6ti az ed6nyeket a v6zbe, hogy elmosogassa azokat; 6s mindenki belem6rtja a kez6t a v6zbe az6rt, hogy megmossa. Minden ember, amikor f6r6dni megy, belemer6l erre a c6lra szolg6l6 medenc6be. (A „keresztkel6medence” sz6ra is ugyanezt a sz6t vett6k 6t.) Ez volt 6s ez az a hely, ahol az emberek teljesen b6mer6lhettek a v6zbe. Ez nem „Krisztusban val6 kereszts6g”, de megmutatja, hogy milyennek kell lennie a Vele val6 kapcsolatnak, amikor megkeresztkelkdt6nk 6benne. Teljesen el kell, hogy mer6lj6nk az 6 6let6ben 6s 6nmagunkat szem el6l kell t6veszteni6nk. Ez6ltal csakis Krisztus lesz l6that6 majd, 6s „t6bb6 m6r nem 6n, hanem Krisztus”, mert „eltemettett6nk 6vele egy6tt a kereszts6g 6ltal a hal6lba.” (R6m. 6, 4) A kereszts6g megment benn6nket „J6zus Krisztus felt6mad6sa 6ltal” (1 P6t. 3, 21) a hal6lt6l, mert mi „az 6 hal6l6ba keresztkelkdt6nk meg”, hogy „6gy, amint Krisztus felt6masztatott a hal6lb6l az Atya dics6s6ge 6ltal, mi is akk6ppen j6rj6nk 6j 6letben.” Megb6k6lve Istennel, Krisztus hal6la 6ltal, „megtartatunk az 6 6lete 6ltal.” (R6m. 5, 10) Teh6t a Krisztusban val6 kereszts6g nem csup6n egy formas6g, hanem egy val6s6g, ami megtart benn6nket.

A kereszts6g „j6 lelkiismeret keres6se Isten 6r6nt.” Ha nem j6 lelkiismerettel vagyunk Isten fel6, az nem kereszt6ny megkeresztkelk6d6s. Ez6rt a megkeresztkel6nd6nek, el6g id6snek kell lennie ahhoz, hogy tudatosan cselekedjen. Tudat6ban kell lennie b6n6ss6g6nek 6s a Krisztus 6ltali b6nbocs6natnak. Ismernie kell jelenval6 6let6t, 6s hajland6nak kell lennie arra, hogy feladja r6gi b6n6s 6let6t az igazs6gban val6 6j 6let6rt.

A kereszts6g „nem a test szenny6nek lemos6sa” (1 P6t. 3, 21), nem a test k6ls6 megtiszt6t6sa, hanem a l6lek 6s az 6rtelem megtiszt6t6sa. Van k6t6f6 a b6n 6s tiszt6talans6g ellen (Zak. 13, 1), 6s ez a k6t6f6 Krisztus 6lete 6s v6re. Ugyanaz az 6let, amely folyamk6nt 6rad Isten tr6nj6r6l - ahol 6ll a meg6letett B6r6ny (Jel. 5, 6) - az 6radt Krisztus oldal6b6l is a keresztken. Az „6r6kk6val6 L6lek” 6ltal Istennek 6j6nlotta Mag6t, az oldal6b6l pedig v6r 6s v6z folyt. (J6n. 19, 34) „6s h6rman vannak, akik biz6ny6s6got tesznek a f6ld6n, a L6lek, a v6z 6s a v6r, 6s ez a h6rman is egy.” (1 J6n. 5, 8) Ezek egyek az Ig6vel, amely L6lek 6s 6let. (J6n. 6, 63) Krisztus „szerette az egyh6zat 6s 6nmag6t adta az6rt, hogy azt megszentelje 6s megtiszt6tv6n a v6znek f6rd6j6vel az Ige 6ltal.” (Ef. 5, 25-26) Sz6 szerint „a v6znek f6rd6j6vel az Ig6ben.” Eltemett6tv6n a v6zben, az Atya, a Fi6 6s a Szentl6lek nevez6ben, a lelkiismeretes h6v6 kifejezi, hogy elfogadja az 6let v6z6t, Krisztus v6r6t, amely megtiszt6t minden b6nt6l, 6s 6tadja mag6t egy m6s 6letnek: ezut6n m6r csak Isten szava lesz sz6m6ra fontos, ami az 6 sz6j6b6l sz6rmazik. Ett6l kezdve az 6n elt6nik, 6s csak Krisztus 6lete nyilv6nul meg haland6 test6ben.

Egyek lenni Krisztusban, a Magban

„Nincs zsid6, sem g6r6g, nincs szolg6, sem szabad, nincs f6rfi, sem n6; mert ti mindny6jan egyek vagytok a Krisztus J6zusban.” „Mert nincs k6l6nbs6g.” Ez az evang6lium alapja. Mindannyian egyform6n b6n6s6k vagyunk, 6s mindenkit ugyanazon az 6ton lehet megmenteni. Akik k6l6nbs6get akarnak tenni a nemzeti hovatartoz6s alapj6n, azt 6ll6tva, hogy a zsid6 k6l6nb, mint a pog6ny, azok k6l6nbs6get tenn6nek nemek szerint is, mondv6n, hogy a n6ket nem lehet ugyanazon az 6ton megmenteni, mint a f6rfiakat, vagy a szolg6t nem lehet ugyan6gy megmenteni, mint ur6t. Nem, a megv6lt6snek csak egy 6tja l6tezik, 6s minden emberi l6ny, mindegy, hogy melyik emberi nemzets6gbe tarozik, mindegy milyen t6rsadalmi helyzetben van, egyenl6 Isten el6tt. „Ti mindny6jan egyek vagytok a Krisztus J6zusban.” „Nem mondja: 6s a magvaknak, mint sokr6l; hanem mint egyr6l. 6s a te Magodnak, aki a Krisztus.” „Mert ti mindny6jan egyek vagytok Krisztusban. Ha pedig Krisztus6i vagytok, teh6t az 6brah6m magva vagytok, 6s 6g6ret szerint 6r6k6s6k.” Csak egy mag van, de ebbe mindenki beletartozik, aki Krisztus6.

Ha felöltözzük Krisztust, „felöltözzük amaz új embert, mely Isten szerint teremtetett igazságban és valóságos szentségben.” (Ef. 4, 24) Az ellenségeskedést – az érzéki testet -testében rontotta le, „hogy ama kettőt egy új emberré teremtsen Önmagában.” (Ef. 2, 15) Ő egyedül az igaz ember - „az Ember Krisztus Jézus.” Nélküle nincs igazi emberi lét. Akkor érjük el az „érett férfiúság”-ot, ha eljutunk „a Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére.” (Ef. 4, 13) Amikor az idők teljessége eljön, Isten mindenkit egybegyűjt Krisztusban. Csak egy Ember, egy Emberi igazság és egy mag lesz majd. „Ha pedig Krisztuséi vagytok, tehát az Ábrahám magva vagytok, és ígéret szerint örökösök.”

„Amíg a Mag eljön”

Nem kell sok szó ahhoz, hogy meghatározzuk, mit jelent az, „amíg a mag eljön, akinek az ígéret tétetett.” Tudjuk, hogy mi a mag - mindenki, aki Krisztusé - és tudjuk, hogy még nem jött el az idők teljessége. Krisztus már egyszer eljött testben a földre, de nem kapta meg az ígért örökséget, ahogy Ábrahám sem. Ábrahámnak nem adott Isten csak egy lábnyomnyit sem (Ap. csel. 7, 5) és Krisztusnak sem volt hova lehajtsa a fejét. Mi több, Krisztus addig nem mehet be az örökségbe, amíg Ábrahám sem, mert az ígéret „Ábrahámnak és az ő magvának” adatott. Az Úr Ezékiel próféta által akkor beszélt az örökségről, amikor Dávidnak már nem volt utódja a földi trónon. A próféta előre jelezte Babilon, Perzsia, Görögország és Róma bukását: „El a süveggel, le a koronával! Ez nem lesz ez: az alacsony legyen magas és a magas alacsony! Rommá, rommá teszem azt, ez sem lesz állandó, míg el nem jő az, akié az uralkodás és néki adom azt! (Ez. 21, 26-27)

Krisztus Atyja trónján ül, „várva, míg ellenségei zsámolyul lába alá vettetnek.” Addig nem jön el, ameddig van bármilyen lehetősége annak, hogy egy lélek is elfogadja Őt és a megváltást. Akiket Isten Szentlelke vezet, azok Istennek fiai és örökösársai Krisztusnak. Krisztus nem kaphatja meg öelöttük az örökséget. A mag egy, nem osztott részekre. Eljön majd, megítél mindent és elpusztítja azokat, akik azt mondták, „nem hagyjuk, hogy ez az Ember uralkodjék felettünk.” Eljön majd „sok ezer szentjével.” (Júd. 14)

Akkor a mag teljessé lesz, és az ígéret beteljesedik. Addig pedig a törvény hűen betölti feladatát: felkavarja és mardossa a bűnösök lelkiismeretét, nem hagy nekik nyugalmat addig, amíg nem azonosulnak Krisztussal, vagy nem vetik el Őt teljesen. Elfogadod a feltételeket? Abbahagyod a törvény elleni panaszkodást, mely megmenthet attól, hogy végzetes álomba süllyedj? Elfogadod Krisztusban a törvény igazságát? Akkor az ígéret szerint, mint Ábrahám magva és mint örökös, örvendhetsz a bűn kötelékétől való szabadulásban és énekelheted:

„A Király gyermeke vagyok
A Király gyermeke
Jézussal, az én Megváltómmal
A Király gyermeke vagyok.”

A FIÚSÁG ELNYERÉSE

A Szentírás egésze kimeríthetetlen. Minél többet tanulmányozza valaki, minél több mindent megért belőle, egyre jobban tudatában lesz annak, hogy sokkal több foglaltatik benne, mint amennyi első látásra kitűnik. Isten Igéje, mint Ő Maga, teljességgel kikutathatatlan. A Szentírás minden egyes részének megértése az előzőleg megszerzett tudás mélységén alapul. Ezért, most fordítsunk egy kis figyelmet az apostoli levél harmadik fejezetében arra a részre, amelyik a Maggal foglalkozik.

A Mag

Először is azt kell tudatosítani, hogy Krisztus a Mag. Ez teljesen egyértelmű. Krisztus nem Önmagáért élt, és nem egyszerűen Önmagának örökölt. Az örökséget nem Önmagának, híveinek nyerte el. Isten célja az, hogy „Krisztusban egybegyűjtsön mindent.” Végül majd mindent egybeszerkeszt; de már most is ezt teszi azokban, akik elfogadják Őt. Krisztusban nincs nemzetiségbeli különbség, nincsenek rangok, társadalmi osztályok. A keresztény nem úgy gondolkodik a másik emberről, hogy ő angol, ő német, ő francia, ő orosz, ő török, ő kínai, vagy afrikai, hanem egyszerűen embernek, Krisztus által Isten lehetséges örökösenek tekinti. Ha a másik ember is - leszámítva azt, milyen fajba vagy nemzetiségbe tartozik - kereszténnyé lesz, akkor azonos és még szorosabb kötelék fűzi majd őket össze. „Nincs zsidó, sem görög; nincs szolga, sem szabad; nincs férfi, sem nő; mert ti mindnyájan egyek vagytok a Krisztus Jézusban.” Emiatt lehetetlen az, hogy egy keresztény háborút indítson valaki ellen. Nem tesz különbséget a nemzetiségek között, minden embertársát testvérének tekinti. De a fő ok, amiért nem kezd háborút az, hogy már Krisztus életét éli, eggyé vált Vele. Olyan lehetetlen számára az, hogy harcoljon, mint amilyen lehetetlen Krisztusnak kardot ragadni és önvédelemre használni. Két keresztény már nem harcolhat egymás ellen, mivel Krisztus sem harcol Önmaga ellen.

Nem bocsátkozunk vitába sem, hanem Krisztusban a hívők közti teljes egységet mutatjuk be. Egyek vagyunk. Egy Mag létezik csak, aki Krisztus. Sok millió igaz hívő élhet, de ők egyek Krisztusban. Minden embernek megvan a maga egyénisége, de ez minden esetben Krisztus egyéniségének különböző megnyilvánulása. Az emberi test különböző részekből áll és minden résznek külön funkciója van, de tökéletes egység és harmónia uralkodik minden egészséges testben. Akik felöltözték ama új embert, melynek megújulása van Annak ábrázatja szerint való ismeretre, aki teremtette azt: „ahol nincs többé görög és zsidó: körülmetélkedés és körülmetélkedetlenség, idegen, scythiai, szolga, szabad, hanem minden és mindenekben Krisztus.” (Kol. 3, 11)

Az aratás

A búza és konkoly példázatában Krisztus azt mondja nekünk, hogy „a jó mag az Isten országának fiai.” (Mát. 13, 38) A gazda nem engedi, hogy kitepjék a konkolyt a búza közül, mert a fejlődés legkorábbi szakaszában nehéz lenne különbséget tenni közöttük, és kitephetik a konkollyal együtt a búzát is. Ezért így szól: „Hagyjátok, hogy együtt nőjjen mind a kettő az aratásig és az aratás idején azt mondom majd az aratóknak: Szedjétek össze először a konkolyt, és kössétek kévékbe, hogy megégessétek, a búzát pedig takarítsátok az én csűrömbbe.” Mindenki tudja, hogy aratáskor gyűjtik össze termést. De a példázat bemutatja azt, hogy aratáskor a termés már teljesen láthatóvá válik, vagyis megérett az aratásra. Aratáskor csak arra várnak, hogy a termés láthatóvá legyen és teljesen megérjen. „Az aratás a világ vége.” Tehát az idő, amikor „a Mag eljő ahhoz, akinek tétetett az ígért”, az a világ vége lesz, amikor az új föld ígértének ideje elérkezik a beteljesüléshez. A mag nem jöhet el ezen idő előtt. A világ vége akkor jön el, amikor a legutolsó személy is, aki hajlik arra, hogy elfogadja Krisztust, ezt megteszi. A termés nem teljes addig, amíg egyetlen szem is hiányzik belőle.

Azt olvassuk a harmadik fejezet tizenkilencedik versében, hogy a törvény a bűnök okáért adatott, „amíg eljő a Mag, akinek tétetett az ígért.” Mit tudhatunk meg ebből? - Egyszerűen azt, hogy a Sínai hegyen kihirdetett törvény, anélkül, hogy abban egy betű is változott volna, nélkülözhetetlen része az evangéliumnak, és a törvénynek az evangéliumot kell bemutatnia Krisztus második eljövételéig, a világ végéig. „Míg az ég és a föld elmúlik, a törvényből egy jóta vagy egyetlen pontocská el nem múlik.” És mi van akkor, amikor az ég és a föld elmúlik, és új ég és új föld létrejön? - Akkor már a törvényt már nem kell könyvbe írni, mert az emberek prédikálni fognak a bűnösöknek, rámutatva nekik bűneikre, és a törvény szívükbe lesz írva. (Zsid. 8, 10-11) Tehát el lesz törölve? - Semmi esetre sem, hanem kitörölhetetlenül bele lesz írva mindenki szívébe, nem tintával, hanem az élő Isten Lelkével.

A magra vonatkozó igazságokkal és gondolatainkban a búza és konkoly példázatával, haladjunk tovább a tanulmányunkban.

„Mondom pedig, hogy ameddig az örökös kiskorú, semmiben sem különbözik a szolgától, jóllehet ura mindennek. Hanem gyámok és gondviselők alatt van az atyjától rendelt ideig. Azonképpen mi is, mikor kiskorúak voltunk, a világ elemei alá voltunk vettelve szolgaként: Mikor pedig eljött az időnek teljessége, kibocsátotta Isten az Ő Fiát, aki asszonytól lett, aki törvény alatt lett, hogy a törvény alatt levőket megváltsa, hogy elnyerjük a fiúságot. Minthogy pedig fiak vagytok, kibocsátotta az Isten az Ő Fiának Lelkét a ti szíveitekbe, ki ezt kiáltja: Abba, Atya! Azért nem vagy többé szolga, hanem fiú; ha pedig fiú, Istennek örököse is Krisztus által. Ámde akkor, mikor még nem ismertétek az Istent, azoknak szolgáltatok, amik természet szerint nem istenek. Most azonban, hogy megismertétek az Istent, sőt, hogy megismert titeket az Isten, miként tértek vissza ismét az erőtelen és gyarló elemekhez, amelyeknek megint újból szolgálni akartok? Megtartjátok a napokat és hónapokat és időket, meg az esztendőket. Féltetek titeket, hogy hiába fáradoztam körültek. Legyetek olyanok, mint én; mert én is olyanná lettem, mint ti: atyámfi, kérlek titeket, semmivel sem bántottatok meg engem. Tudjátok pedig, hogy testem erőtelensége miatt hirdettem néktek az evangéliumot először. És megkísértetven testemben, nem vetettetek, sem nem utáltatok meg engem, hanem úgy fogadtatok, mint Istennek angyalát, mint Jézus Krisztust. Hová lett tehát a ti boldogságotok? Mert bizonyosságot teszek néktek, hogy ti, ha lehetséges lett volna, szemeiteket kivájván, nekem adtátok volna. Tehát ellenségeitek lettem-é, megmondván néktek az igazat? Nem szépen buzgólkodnak érettetek, sőt minket ki akarnak rekeszteni, hogy mellettük buzgólkodjatok. Szép dolog pedig fáradozni a jóban mindenkor, és nem csupán akkor, ha köztetek vagyok. Gyermekeim! Kiket ismét fájdalommal szülök, mígnen kiabázolódik bennetek Krisztus. Szeretnék pedig most köztetek lenni és változtatni a hangomon; mert bizonytalanságban vagyok felőletek. Mondjátok meg nekem, akik a törvény alatt akartok lenni: nem halljátok-é a törvényt? Mert meg van írva, hogy Ábrahámnak két fia volt, egyik a szolgától, a másik a szabadostól. De a szolgától való test szerint született; a szabadostól való pedig ígéret által. Ezek mást példáznak: mert azok az asszonyok két szövetség, az egyik a Sínai hegyről való, szolgaságra szülő, ez Hágár. Mert Hágár a Sínai hegy Arábiában, hasonlatos pedig a mostani Jeruzsálemhez, nevezetesen fiaival együtt szolgál. De a magasságos Jeruzsálem szabad, ez mindnyájunknak anyja, mert meg van írva: Ujjongj te meddő, aki nem szülsz; vígaddozzál és kiálts, ki nem vajúdol; mert sokkal több az elhagyottnak magzatja, mint akinek férje vagyon. Mi pedig, atyámfi, Izsák szerint, ígéretnek gyermekei vagyunk. De valamint akkor a test szerint született üldözte a Lélek szerint valót, úgy most is. De mit mond az Írás? Űzd ki a szolgát és az ő fiát, mert a szolgáló fia nem örököl a szabad nő fiával. Annakokáért, atyámfi, nem vagyunk a szolgáló fiai, hanem a szabadoséi.” (Gal. 4. fejezet)

Egy ténymegállapítás

Nyilvánvalóvá kell válnia mindenki számára, hogy a fejeztfelosztások nem különböző témát jelölnek. A harmadik fejezet azzal a kijelentéssel zárult, hogy kik az örökösök, a negyedik tovább foglalkozik az öröklés kérdésének tanulmányozásával. Az első két vers önmagát értelmezi; ezek csak egyszerű ténymegállapítások. Bár egy gyermek is örökölhét hatalmas vagyont, addig többet nem tud vele mit kezdeni, mint egy szolga, amíg el nem éri a rendelt időt. Ha soha nem érné meg ezt az időt, akkor valójában soha nem léphetne be örökségébe. Az örökség szempontjából egész életét szolgaként élheti le.

A kérelem

„Azonképpen mi is, mikor kiskorúak **(megj: az angolban itt a gyermekek szó áll)** voltunk, a világ elemei alá voltunk vettelve szolgaként.” Ha elolvassuk az ötödik verset, látni fogjuk, hogy itt az szereplő „gyermekek” szó arra az állapotra utal, mielőtt még „elnyerjük a fiúságot.” Leírja a törvény átkától való megváltás előtti állapotunkat, amely a megtérésünk előtti állapot. Itt nem Isten világiaktól megkülönböztetett gyermekeiről beszél, hanem olyan „gyermekekről”, akikről az apostol az Ef. 4, 14-ben ír: „akiket ide, s tova hány a hab és hajt a tanításnak akármí szele, az emberek álnoksága által, a tévelygés ravaszságához való csalárdság által.” Röviden: ez megtéretlen állapotunkra vonatkozik, amikor „természetünk által a harag fiai voltunk, mint egyebek is.”

A világ elemei

„Mikor kiskorúak voltunk,” a világ elemei alá voltunk vettelve. Senkinek nem kell mondani, aki csak egy kicsit is ismeri az Urat, hogy Benne és a világ elemeiben semmi közös nincs, és Tőle világi elem nem származik. „Mert mindaz, ami a világban van, a test kívánsága, és a szemek kívánsága, és az élet kérdése nem az Atyától van, hanem a világból. És a világ elmúlik, és annak kívánsága is.” (1 Ján. 2, 16-17) A világ barátsága ellenségeskedés Istennel. „Aki azért a világ barátja akar lenni, az Isten ellenségévé lesz.” (Jak. 4, 4) Krisztus azért jött, hogy ebből a „jelenvaló gonosz világból” megszabadítson minket. Arra figyelmeztet minket: „Meglássátok, hogy senki ne legyen, aki bennetek zsákmányt vet a bölcsekedés és üres csalás által, mely emberek rendelése szerint, a világ elemi tanításai szerint, és nem a Krisztus szerint való.” (Kol. 2, 8) A világ elemeihez való kötődés az, amikor „a világ folyása szerint” járunk „a mi testünk kívánságaiban, cselekedvén a testnek és a gondolatoknak akaratját”; és „természet szerint a haragnak fiai vagyunk.” (Ef. 2, 1-3) Ez ugyanaz a megkötözöttség, amit a Gal. 3, 22-24 ír le: törvény alatt voltunk, a „bűn alatt”, minekelőtte a hit eljött. Ilyen állapotban az emberek „Krisztus nélkül valók, Izráel társaságától idegenek, és az ígéret szövetségétől távolvalók, reménységük nincs, és Isten nélkül valók e világon.” (Ef. 2, 12)

Minden ember egy lehetséges örökös

Feltehetjük a kérdést: „Ha ilyen helyzetben vannak azok, akiket „gyermek”-nek mondunk, akkor miért beszélhetünk róluk örökösökként?” A válasz egyszerű: elvileg az aratásig nem lesz nyilvánvaló, ki alkotja a magot. Isten nem vetette el az emberi fajt. Már az első teremtetett embert „Isten gyermekének” hívták, ebből következik, hogy mindenki örökös, kiskorúként is. De mindannyian eltévelyedtünk Istentől. Láthattuk, hogy „minekelőtte pedig eljött a hit” törvény alatt voltunk, egy szigorú börtönőr „bezárt bennünket” azért, hogy az ígéret elfogadására vezessen. Isten kegyelme nyilvánul meg abban is, hogy még az istentelenekről is – akik a bűn kötelékeiben vannak - gyermekeiként gondoskodik: eltévelyedő, tékozló fiak, mégis az Ő gyermekei. Isten minden embert „elfogad a szeretett Fiában.” Ez a földi próbaidő adatott számunkra, hogy legyen időnk megismerni Istent, mint Atyánkat, és hogy valóban fiaivá válhassunk. De ha nem térünk vissza Hozzá, a bűn szolgátságában fogunk meghalni.

„Az idők teljessége”

Krisztus az idők teljességekor jött el. Ezzel párhuzamos kijelentés olvasható a Róm. 5, 6-ban. „Mikor még erőtelenekek voltunk, a maga idejében meghalt a gonoszokért.” Krisztus halála életet jelent azok számára, akik most élnek, azoknak, akik azelőtt éltek, hogy testben megjelent Júdeában és azok számára is, akik megjelenésének idejében éltek. Halála nem hozott több változást 1800 évvel ezelőtt, mint 4000 évvel ezelőtt, és nem gyakorol nagyobb hatást az akkor élt emberekre, mint más generációkra. Halála egyszer történt meg mindenkiért, és minden korszakban ugyanakkora jelentőségű. „Az idők teljességét” előre megjövendölte a prófécia: mikor kell a Messiásnak megjelenni. A megváltás minden korban élt emberért megtörtént. Krisztus már eleve elrendeltetett a világ megalapítása előtt, de „csak az idők végén jelent meg.” (1 Pét. 1, 20) Ha az lett volna Isten terve, hogy Krisztus ebben a században jelenjen meg, vagy a világ vége előtti utolsó évben, az az evangéliumra nézve semmi különbséget nem jelentett volna. „Ő örökké él” és örökké élt, „tegnap, ma és mindörökké ugyanaz.” „Az örökkévaló Lélek által” Önmagát áldozta fel érettünk (Zsid 9, 14), hogy áldozata mindenkor jelenvaló legyen és ugyanakkora erővel hasson.

„Asszonytól lett”

Isten elküldte Fiát, aki asszonytól lett, valóságos, hús-vér ember volt. Átlagos élethosszúságú időt élt itt a földön testben, és mindazokat a betegségeket, bajokat elszenvedte, amelyek a földön élő embereket érik, akik „asszonytól születtek.” „Az Ige testté lett.” Krisztus mindig azt mondta magáról, hogy Ő „Emberfia”, mindig azonosította Magát az emberi nemzetséggel, és ez az egység soha nem törhető meg.

„Törvény alatt lett”

Mivel asszonytól született, Krisztus törvény alatt született, mert minden ember így születik. „Mindenestől fogva hasonlatosnak kellett lennie az atyafiakhoz, hogy könyörülő legyen és hű főpap az Isten előtt való dolgokban, hogy engesztelést szerezzen a nép bűneiért.” (Zsid. 2, 17) Mindent Magára vett. „Betegségeinket Ő viselte és fájdalmainkat hordozta.” „Ő vette el a mi erőtelenségünket, és Ő hordozta a mi betegségeinket.” (Máté 8, 17) „Mindnyájan, mint juhok eltévelyedtünk, kiki az ő útára tértünk, de az Úr mindnyájunk vétkét Őreá vetette.” Azzal vált meg minket, hogy - szó szerint - helyünkbe lép és leveszi vállunkról a terheket. „Mert azt, aki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk Őbenne.” (2 Kor. 5, 21) Ő lett az ember helyettese a szó legteljesebb értelmében, olyan mértékben, amelyre ritkán gondolunk, amikor használjuk ezt a kifejezést. Azt jelenti, hogy Lénye átjárja lényünket, olyannyira azonosul velünk, hogy minden, ami megérinti lelkünket, vagy hatással van ránk, Őt is megérinti és Rá is hatással van. Nem olyan értelemben helyettesünk, mint ahogy egyik ember helyettesíti a másikat, mint például a hadseregben, ahol valaki helyettesít egy másik embert, és amíg az máshol van, elvégzi a szolgálatát. Krisztus helyettes volta egészen mást jelent: énünket Önmagával helyettesíti, és ekkor saját énünk nem tűnik fel többé. Teljeséggel eltűnik, és most már „nem én vagyok, hanem Krisztus.” Így ezután már csak Reá hárítjuk gondjainkat, de nem úgy, hogy felszedegetjük őket és reá vetjük, hanem megalázzuk magunkat semmiségünk tudatában, és a terheket egyedül csak Reá hagyjuk. Így láthatjuk meg azt, hogy azért jött, hogy

„A törvény alatt levőket megváltsa”

Ezt a leggyakorlatiasabb és legigazabb úton teszi. Kit váltott meg?- „A törvény alatt levőket.” Egy pillanatra el kell időznünk annál a gondolatnál, hogy néhány embernek ez a kifejezés - „a törvény alatt levőket megváltsa” - csak egy bizonyos időpontra vonatkozik. Úgy értelmezik, hogy Krisztus a zsidókat felszabadította az áldozati rendszer alól, vagy attól a köteleességtől, hogy továbbra is megtartsák a törvényt. Tételezzük fel, hogy csak a zsidókra vonatkoztatjuk ezt, főként azokra, akik az első advent idején éltek. És mi van azután? - Egyszerűen az, hogy kizárjuk magunkat a megváltási tervből. Ha csak a zsidók vannak a törvény alatt, akkor Krisztus csak a zsidókat váltotta meg. Ő, de mi nem akarunk kimaradni, amikor a megváltás ügye forog szóban! Akkor viszont el kell ismerünk, hogy mi vagyunk - vagy voltunk, mielőtt hívökké lettünk - „a törvény alatt.” Krisztus azért jött, hogy azokat váltsa meg, akik a törvény alatt vannak. „A törvény alatti” állapot, amint láttuk, azt jelenti, hogy a törvény elítél bennünket, mint bűnösöket. Krisztus „nem azért jött, hogy az igazakat hívja, hanem a bűnösöket megtérésre.” De a törvény azokat ítéli el, akik meghajolnak előtte, és akik meg akarják tartani. Mivel Krisztus megváltott bennünket a törvénytől, a törvény ítéletétől, ebből következik, hogy megment bennünket attól, hogy egész életünket a törvénynek való engedelmisség töltse ki.

„Hogy elnyerjük a fiúságot”

„Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk.” (1 Ján. 3, 2) „Valakik pedig befogadták Őt, hatalmat adott azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik az Ő nevében hisznek.” (Ján. 1, 12) Ez a kijelentés egészen eltérő a harmadik versben „gyermekek”-ként leírt kifejezéstől. Abban az állapotunkban „pártutó nép, apát megtagadó fiak” voltunk, „akik nem akarják hallani az Úr törvényét.” (Ésa. 30, 9) Ha a Jézusban való hit által elnyertük a fiúságot, akkor már olyanok vagyunk, mint „engedelmes gyermekek, nem szabván magunkat a mi előbbi kívánságainkhoz, amelyek tudatlanság miatt volt bennünk.” (1 Pét. 1, 14) Krisztus azt mondta: „Hogy teljesítem a Te akaratodat, ezt kedvelem, én Istenem, a te törvényed keblem közepette van.” (Zsolt. 40, 8) Mivel Ő a helyettesünk - amint az előző részben írtuk - szó szerint elfoglalja helyünket, nem helyettünk, hanem bennünk, és éli életünket bennünk és értünk. Ebből szükségszerűen következik az, hogy ugyanannak a törvénynek kell szívünkben lennie amikor elnyerjük a fiúságot.

A Lélek bizonyágtétele

„A Lélek az, aki bizonyágot tesz, mert a Lélek az igazság.” (1 Ján. 5, 6) „Minthogy pedig fiak vagytok, kibocsátotta az Isten az Ő Fiának Lelkét a ti szíveitekbe, ki ezt kiáltja: Abba, Atya!”, vagy Atya, Atya. Ő, micsoda öröm és békesség költözik az ember szívébe, ha a Szentlélek ott állandó lakó, nemcsak vendég, hanem a szív egyedüli tulajdonosa! Megigazulván azért hit által, békességünk van Istennel, a mi Urunk, Jézus Krisztus által, „örvendünk Istenben”, dicsekedünk a háborúságokban is, és a mi reménységünk nem szégyenít meg, mert „az Istennek szerelme kitöltetett a mi szívünkbe a Szentlélek által, ki adatott nekünk.” (Róm. 5, 1-5) Ekkor úgy fogunk szeretni, ahogy Isten szeret, ugyanaz a szeretet van bennünk az isteni természet által. „A Lélek Önmaga tesz bizonyágot lelkünkben arról, hogy Isten gyermekei vagyunk.” „Az, aki hisz, tanúbizonyságot tesz önmagáról.”

„Többé nem szolga, hanem fiú”

„Azért nem vagy többé szolga, hanem fiú.” Láthatjuk, hogy kétféle gyermekség létezik, ezért kétféle szolgatípus is van. Ezen fejezet első részében a „gyermekek” szó azokat jellemezte, akik nem „az idők teljességéből valók” és akiknek az érzelmeik nem gyakorlottak a jó és rossz között való különbségtételre. (Zsid. 5, 14) Az ígéret nekik adatott, még akkor is, ha „mindenkitől messze van”, de mindig látható marad számukra, ha akarják, és ha elfogadják, Isteni természet részeseivé és igazából Isten fiaivá válhatnak. Amíg a harag gyermekei, az emberek nem Isten szolgái, hanem a bűné. Az Isten Fia egy szolga, de teljesen más értelemben, mint amilyen szolgáról itt szó van. A szolga jelleme függ attól a mestertől, akit szolgál. Ebben a fejezetben a „szolga” szó változatlanul nem Isten szolgáira vonatkozik, akik igazából fiak, hanem a bűntől megkötözött szolgákra. Ilyen szolga és a fiú között óriási a különbség. A szolgának nincs semmije, nem ura önmagának, ez teszi őt mássá. A szabadon született fiúnak azonban hatalma van minden teremtetett dolog felett, mint kezdetekkor, mert ő önmaga felett győzelmet aratott. Mert „jobb a hosszútűrő az erősnél, és aki uralkodik a maga indulatján, annál, aki várost vesz meg.”

„Ha pedig fiú, akkor örökös”

Amikor a tékozló fiú elvándorolt az atyai háztól, semmiben sem különbözött egy szolgától, mert az volt, a legalantasabb munkát végezve. Ilyen állapotban jött vissza a családi birtokra, azt érezve, hogy nem érdemel jobb helyet a szolgáknál. De atya már látta őt, amikor még mesze járt, eléje futott és megölelte őt, visszafogadta fiává és örökösévé, bár eljátszotta jogát az örökségre. Ugyanígy játszottuk el mi is azt a jogot, hogy fiaknak hívassunk, és elherdáltuk az örökséget. De Isten Krisztusban valódi fiakként kapott vissza bennünket, és megadja ugyanazokat a jogokat és kiváltságokat, amit Krisztusnak. Bár Krisztus most a mennyekben ül az Atya jobbán „felül minden fejedelemségen és hatalmasságon és erőn és uraságon és minden néven, mely neveztetik nemcsak e világon, hanem a következőkben is. (Ef. 1, 20-21) Nincs semmi olyan dolog, amit ne osztana meg velünk, mert „az Isten gazdag lévén irgalmasságban, az Ő nagy szerelméből, mellyel minket szeretett, minket, kik meg voltunk halva a vétkek miatt, megelevenített együtt a Krisztussal, és együtt feltámasztott és együtt ültetett a mennyekben, Krisztus Jézusban.” (Ef. 2, 4-6) Krisztus az egyedüli, aki velünk van szenvedéseinkben, hogy egyek legyünk Vele az Ő dicsőségében is. „Felmagasztalta őket a mélységekből.” Most is „felemeli a porból a szegényt, és a sárból a szűkölködőt, hogy ültesse hatalmasok mellé, és a dicsőségnek székét adja nekik.” (1 Sám. 2, 8) Egy földi királynak sincsenek olyan javai, sem olyan ereje, mint annak a szegény szolgának, akinek az Úr az Atyja.

Nem hívó megkötözöttség

Pál apostol a korintusiaknak így ír: „Tudjátok, hogy pogányok voltatok, vitetvén, amint vitettetek a néma bálványokhoz.” (1 Kor. 12, 2) Ugyanez volt a helyzet a galáciaiakkal is. Nekik ezt írta: „Ámde akkor, mikor még nem ismertétek az Istent, azoknak szolgáltatok, amik természet szerint nem istenek.” Ha ezen elgondolkodunk, az megóv bennünket attól a fejezetre vonatkozó hibás véleményalkotástól, amelybe némely olvasó beleesik. A galáciaiak pogányok voltak, bálványimádók, és a leglealacsonyítottabb babonák megkötözöttségében éltek. Ez a megkötözöttség ugyanaz, mint amiről a következő fejezet beszél, amikor azt állítja, hogy- „bezárva” voltak a törvény alatt. Ugyanebben a megkötözöttségben van minden megtéretlen ember is. A római levél második és harmadik fejezetében azt olvassuk, hogy „nincs különbség, mert mindenek vétkeztek.” Azok a zsidók, akik nem ismerték meg Istent személyes tapasztalatukból, ugyanebben a megkötözöttségben voltak- a bűn kötelékében. „Mindenki, aki a bűnt cselekszi, szolgálja a bűnnek.” (Ján. 8, 34) És „aki a bűnt cselekszi, az ördögből van” (1 Ján. 3, 8) „Amit a pogányok áldoznak, az ördögnek áldozzák.” (1 Kor. 10, 20) Ha egy ember nem keresztény, akkor pogány, nincs köztes állapot. Ha a keresztény hiteagyó lesz, azonnal pogánnyá válik. Mi egykor jártunk „e világ folyása szerint, a levegőbeli hatalmasság fedelme szerint, ama lélek szerint, mely most az engedetlenség fiaiban munkálkodik.” (Ef. 2, 2) Mert „régente mi is esztelenek, engedetlenek, tévelygők, különböző kívánságoknak és gyönyöröknek szolgái, gonoszságban és irigységben élők, gyűlöletesek, egymást gyűlölők voltunk.” (Tit. 3, 3) Ezért „mi is azoknak szolgáltunk, akik természet szerint nem istenek.” Minél aljasabb a mester, annál szörnyűbb a megkötözöttség. Milyen szavakkal írhatnánk le annak szörnyűségét, amikor a romlottság tart fogva bennünket?

„Most azonban, hogy megismertétek az Istent, sőt, hogy megismert titeket az Isten, miként tértetek vissza ismét az erőtelens és gyarló elemekhez, amelyeknek megint újból szolgálni akartok?” Nem különös az, ha az emberek szeretik a megkötözöttség láncait? Krisztus hirdetett „a foglyoknak szabadulást, és a megkötözötteknek megoldást.” (Ésa. 61, 1) Így szól a foglyoknak: „Jöjjetek ki!” és azoknak, akik sötétségben ülnek: „Lépjetek elő!” (Ésa. 49, 9) Emberek, akik meghallották ezen szavakat, előjöttek, meglátták az „Igazság Napsugarának” fényét, megízlelték a szabadság ízét, mégis megfordultak és visszatértek a börtönükbe, ismét a bűn láncai alá vetették magukat, elszenvedvén a bűn kemény taposómalmát. Kinek nem volt az életében ilyen tapasztalata? Az nem csak a képzelet szüleménye, hanem tény, hogy az ember a legundorítóbb dolgokat is meg tudja szereti, még a halált is. A Bölcsesség azt állítja: „Mindenki, valaki engem gyűlöl, szereti a halált.” (Péld. 8, 36) A Galáciai levélben valós képet látunk ezen emberi tapasztalatról.

Pogány szokások megtartása

„Megtartjátok a napokat és hónapokat és időket, meg az esztendőket.” Ez a megkötözöttségük bizonyítéka volt. „Ó igen”, mondhatná valaki, „visszatértek az ősi zsidó szombathoz, ez volt az a megkötözöttség, ami ellen Pál figyelmeztet bennünket!” Milyen különös, hogy az emberek ilyen örült módon gyűlölik a szombatnapot - amit Maga Isten adott a zsidóknak, és velük együtt minden embernek a földön - hogy minden szót megragadnak, amiről úgy gondolják, hogy a szombat ellen fordítható. De ahhoz, hogy ezt megtegyék, vakoknak kell lenniük mindazokra az ígéretekre, amelyek leírták a szombat felől! Mindenki, aki csak olvassa ezt az apostoli levelet és olvasás közben átgondolja a dolgokat, tudnia kell, hogy a galáciaiak nem zsidók voltak. Ők a pogányságból tértek meg. Megtérésük előtt soha nem követtek semmiféle olyan vallási szokást, amit a zsidók gyakoroltak. Semmijük nem volt, ami közös lehetett volna a zsidókkal. Következésképp, amikor ismét visszatértek a „erőtelens és gyarló elemekhez”, és újra felvették igájukat, nyilvánvaló, hogy nem a zsidó szokásokhoz tértek vissza, hanem régi pogány szokásaikhoz. „De azok az emberek, akik megrontották őket, nem zsidók voltak?” -Dehogynem. De amikor keresünk egy embert arra, hogy Krisztustól el és egy valamiféle „Krisztust helyettesítőhöz” odavonzzuk, akkor nem tudjuk megmondani, hogy ennek mi lesz a vége. Nem állíthatjuk meg ott, ahol akarjuk. Ha egy megtért részeges elveszíti hitét Krisztusban, újra fel fogja venni ivási szokásait, akkor is, ha Isten már elvette tőle az italra való éhségét. Ezen „hamis tanítók” – a Krisztusban lévő „evangélium igazságát” támadó zsidók – sikeresen eltérítették a galáciaiakat Krisztustól, nem hagyták abba velük a zsidó ceremóniákat, ezáltal elkerülhetetlenül visszasodródtak régi pogány babonáikba.

Tiltott praktikák

Olvassuk el a tizedik verset, utána pedig olvassuk el az 5 Móz. 18, 10-t! „Ne találtassék teközötted, aki az ő fiát vagy leányát átvigye a tűzön, se jövendőmondó, se igéző, se jegymagyarázó, se varázsló.” Most olvassuk el, mit mond az Úr azoknak a pogányoknak, akik védekezni fognak abban az igazságos ítéletben, ami rájuk következik: „Tanácsaid sokaságában megfáradtál. No álljanak elő és tartsanak meg az égnek vizsgálói, akik a csillagokat nézik, akik megjelentik az újhordak napján, hogy mi jövendő reád.” (Ésa. 47, 13) Azt látjuk, hogy a galáciaiak azokhoz a dolgokhoz tértek vissza, amelyeket Isten tiltott meg Izráelnek, amikor kihozta őket Egyiptomból. Azt is mondhatjuk, hogy amikor Isten megtiltotta ezen dolgokat, arra figyelmeztette az izraelitákat, hogy ne tartsák meg a szombatot, és Pál azért fedte meg a galáciaiakat, mert ők meg megtartották. Isten tiltotta meg ezen dolgokat, amikor adta a szombat megtartására vonatkozó parancsolatot. A galáciaiak annyira visszaestek a régi dolgok ismételt gyakorlásába, hogy Pál attól félt, minden értük történt fáradozása hiábavaló volt. Elhagyták Istent, visszatértek „a világ erőtelens és gyarló elemeihez”, amely különös volt azért, mert Istennel kapcsolatba kerültek. Felcserélték a dicsőséget a „tehetetlenségre”, (Jer. 2, 11) mivel „a pogányok szokásai hiábavalók.”

Számunkra is ugyanakkora a veszélye az ilyen szokások tiszteletének, mint egykor. Aki önmagában bíz, az saját keze munkáját imádja Isten helyett: ez olyan, mintha készítené egy faragott szobrot és meghajolna előtte. Könnyű az embernek bízni saját vélt okosságában, abban a képességében, hogy „önmagáról visel gondot.” Azonban elfelejti azt, hogy gondolatai, még ha bölcses is, hiábavalók, és erő csakis Istentől származhat. „Ne dicsekedjék a bölcs az ő bölcsességével, az erős se az erejével, a gazdag se dicsekedjék a gazdagságával; hanem azzal dicsekedjék, aki dicsekszik, hogy értelmes és ismer engem, hogy én vagyok az Úr, aki kegyelmet, ítéletet és igazságot gyakorlok e földön; mert ezekben telik kedvem, azt mondja az Úr.” (Jer. 9, 23-24)

Az üzenethordozót személyesen nem bántották meg

„Mert akit az Isten küldött, az Isten beszédeit szólja.” (Ján. 3, 34) Pál apostolt Isten és az Úr Jézus Krisztus küldte, nem saját szavait szölte. Hírnök volt, az üzenetet Istentől, nem emberektől kapta. Isten és nem emberek dolában tevékenykedett, egy alázatos „eszköz” volt, egy földi edény, akit Isten eszközként arra választott, hogy dicsőséges evangéliumának kegyelmét hirdesse. Ezért Pál nem érezte azt, hogy megsértették, amikor az üzenetre nem figyeltek oda, vagy elutasították. „Semmivel sem bántottatok meg engem.” Nem sajnálta azt a munkát, amit saját elhatározásából a galáciaiakra fordított, bár sok ideje veszendőbe ment. De nagyon aggódott, hogy fáradozása értük hiábavaló volt. Az az ember, aki szívéből azt tudja mondani: „Nem nekünk Uram, nem nekünk, hanem a Te nevednek adj dicsőséget, a te kegyelmedért és hívségedért”, (Zsolt. 115, 1) az nem érez személyes sértettséget, ha üzenetét nem fogadják el. Aki mérges lesz, vagy bosszankodni kezd, amikor tanítását semmibe veszik, vagy teljesen elutasítják, akkor egyrészt elfelejtette, hogy Isten szavát szölte, másrészt pedig saját szavaival helyettesítette Isten szavát, vagy azokat vegyítette Isten szavaival. Ez vezetett az üldözésekhez, ami a keresztény egyház szégyenfoltja. Emberek romlottságot beszéltek azért, hogy a tanítványokat maguk után vonják, és amikor szavaikra és szokásaikra nem figyeltek oda, támadásba lendültek és bosszút álltak az úgynevezett eretnekeken. Senki, semmikor nem szenvedett üldöztetést attól, hogy Isten parancsolatainak nem engedelmeskedett, csakis akkor, ha elhanyagolta az emberi szokásokat és tradíciókat. Fontos dolog, hogy a jó ügyében buzgólkodjunk, de a buzgóság a megszentelt ismeret alapján nyugodjon. A buzgó szolga mindig kérdezze meg: Kinek a szolgálja vagyok? Ha ő Isten szolgálja, akkor Isten üzenetét hirdeti, amit Istentől kapott, és Istenre hagyja a bosszúállást, akire az tartozik.

Erő a gyengeségben

„Tudjátok pedig, hogy testem erőtelensége miatt hirdettem néktek az evangéliumot először.” Az apostoli levél fontosnak nem tűnő állításaiból könnyen összerakhatjuk a galáciai hívők tapasztalatainak történetét és Pál viszonyulását ezekhez. Pál Galáciában fizikai gyengeségtől szenvedett, mégis hirdette az evangéliumot „Lélek és erő megnyilvánulásával” azért, hogy az emberek lássák a megfeszített Krisztust és elfogadván Őt, beteljenek erővel és a Szentlélek általi örömben. Látható örömet és boldogságot nyertek az Úrban, emiatt sok üldöztetést elszenvedtek, ám ezt ők semminek tekintették. Pál visszatetsző megjelenése ellenére (hasonlítsd össze 1 Kor. 2, 1-5; 2 Kor. 10, 10) úgy fogadták, mint Istennek angyalát az általa hozott örömteli hírek miatt. Oly nagyra értékelték a kegyelem gazdagságát, amely feltárult előttük, hogy boldogan hallgatták Pált fogyatéksága ellenére. Mindebből arra következtethetünk, hogy a galáciaiak tudták mitől tévelyedtek el, láthatták terméketlenségüket és tudhatták, hogy az apostol nem volt éréktelen irántuk. Bemutatta nekik az igazságot és örömmel elfogadták. Nem lehet, hogy ellenségüké váljon azért, mert továbbra is ugyanazt az igazságot hirdeti nekik.

De van még valami több is ebben a személyes megjegyzésben. Nem szabad azt képzelnünk, hogy Pál együttérzést kíván, amikor szenvedéseiről és munkája közbeni kellemetlenségekről beszél. Távol álljon tőle. Egy pillanatra sem veszítette szem elől azt a célt, amelyről írt, nevezetesen arról, hogy bemutassa a „test nem használ semmit”, hanem „minden jó Isten Szentlelkétől származik.” A galáciaiak „Lélekben kezdtek.” Pál természet szerint alacsony termetű volt, testileg gyenge, nyomorúságoztól szenvedett, amikor először találkozott velük. De elhagyatottsága ellenére is erővel hirdette az evangéliumot, így mindenki láthatta, hogy bár láthatatlanul, de valósággal Isten van vele. Az evangélium nem embertől, hanem Istentől volt. Nem test szerint ismerték meg és nem embernek tartoztak köszönettel a kapott áldásokért. Micsoda vakság, micsoda elvakultság volt akkor az, hogy saját erőfeszítéseik által akarták tökéletesíteni azt, amit semmi más, csakis Isten hatalma kezdett el! Mi már megtanultuk ezt a leckét?

Mi a boldogság?

Bárki, akinek valaha is volt bármiféle kapcsolata Istennel, az tudja, ha elfogadjuk Őt, akkor öröm költözik életünkbe. Mindig azt várjuk, hogy az új megtérőnek sugárzó arckifejezése és örömteli bizonyoságtétele lesz. Így volt ez a galáciaiak esetében is. De most hálaadás helyett helyet adtak a veszekedésnek és marakodásnak. (Lásd: Gal. 5, 15) Nem különös, hogy az emberek nem várják el a régen megtért keresztényektől is, hogy ők is ugyanolyan lelkesek legyenek, mint az újonnan megtérők? Vagy magától értetődő az, hogy az első szeretet és az első szeretet melege kihűljön? Igen, de ennek nem kellene így lennie. Isten azt mondta népe ellen, hogy első szeretetüket elhagyták. (Jel. 2, 4) „Az igazak

ösvénye pedig olyan, mint a hajnal világossága.” (Péld. 4, 18) Ez az igazak ösvénye, és az igazak hit által élnek. Amikor az ember elfordul a hittől, vagy megkísérli cselekedetekkel helyettesíteni, a fény kialszik. Jézus azt mondta: „Ezeket beszéltem néktek, hogy megmaradjon tibennetek az én örömem és a ti örömetek beteljék.” (Ján. 15, 11) A szomorúságra Ő önti az öröm olaját, – a Szentlelket – amely maradandó. Az élet megjelent, hogy örömünk teljes legyen. (1 Ján. 1, 1-4) Az élet forrása soha nem apad ki, mert ami táplálja, soha nem fogy ki. Ezért ha fényünk elhalványul, és öröm helyett a szomorúságnak, bánatnak adunk helyet, akkor tudnunk kell, hogy elfordultunk az élet útjáról.

Vágyakozás a törvény alatti állapotra

„Mondjátok meg nékem, kik a törvény alatt akartok lenni: nem halljátok-e a törvényt?” Miután már megtapasztaltuk a törvény alatti állapotot, senki nem jön azzal, hogy a törvény alatt lenni nem lehet egy nagyon szánalomra méltó állapot, máskülönben a galáciaiak nem vágytak volna arra, hogy a törvény alatt legyenek. „Van oly út, mely igaz az ember szeme előtt, de vége a halálnak útja.” (Péld. 16, 25) Mennyi ember jár olyan úton, amelyen valaki más igazgatja őket, és látják, hogy az az út a halálra vezeti őket! Sokan vannak, akik tágra nyílt szemekkel nézik útjaik következményeit, makacsul ragaszkodnak hozzájuk, és szándékosan inkább választják „a bűn örömeit”, mint az igazságot és életük meghosszabbítását. Isten „törvénye alatt lenni” azt jelenti, hogy a törvény megítél bennünket, leláncolt és halálraítélt bűnősként. Mégis mennyi ember - úgy, mint a galáciaiak - szerette ezt az állapotot és szereti a mai napig. Bárcsak hallanák, mit mond a törvény! Nincs ok, amiért nem hallanák: mennydörgő hanggal beszél. „Akinak van füle, hallja meg.”

„Mit mond a törvény?”

Ezt mondja: „Úzd ki a szolgát és az ő fiát, mert a szolgáló fia nem örököl a szabad nő fiával.” Mindenkinek halált ígér, aki örömet leli a világ gyarló elemeiben. „Átkozott mindenki, aki nem cselekszik úgy mindenben, ahogy az a törvény könyvében megíratott.” Hová kell kivetni a gonosz szolgát? „A külső sötétségre, ahol lesz sírás és fogaknak vacogása.” „Mert íme eljön a nap, lángoló, mint a sütőkemence, és olyanná lesz minden kevély és minden gonosztévő, mint a pozdorja, és megégeti őket az eljövendő nap, azt mondja a Seregeknek Ura, amely nem hagy rajtuk sem gyökeret, sem ágat.” Ezért „emlékezzetek meg Mózesnek, az én szolgálómnak törvényéről, amelyet rendeltem őáltala a Hórebbe, az egész Izraelnek rendelésekül és ítéletekül. (Mal. 4, 1-4) Mindenki, aki törvény alatt van, akár zsidó, akár pogány, keresztény vagy mohamedán, az a Sátán által megkötözött - a bűn és törvényszegés igájában van – és kivettetik. „Mindenki, aki bűnt elkövet, szolgálja a bűnnek. És a szolgál nem marad a házban örökre, hanem a fiú marad ott örökre.” Hála az Istennek, a „fiúság elnyeréséért.”

„Két fiú”

A hamis tanítók meggyőzték a hívőket, hogy teljes szívükkel forduljanak el a Krisztusban való hittől és a maguk cselekedeteiben bízzanak, így lehetnek Ábrahám gyermekei és az ígélet örökösei. Elfelejtették, hogy Ábrahámnak két fia volt. Én magam beszéltem már test szerinti zsidóval, aki nem tudta, hogy Ábrahámnak több, mint egy fia volt. Sok keresztény úgy gondolja, hogy ha valaki Ábrahám test szerinti leszármazottja, az elegendő ahhoz, hogy biztosítson egy részt magának a megígért örökségből. „Nem a testnek fiai az Isten fiai, hanem az ígélet fiait tekinti magul.” (Róm. 9, 8) Ábrahámnak két fia volt, egyik test szerint született, a másik az ígélet által, a Szentlélektől. „Hit által nyert erőt Sára is az ő méhében való fogantatásra s életkora ellenére szült, minthogy hűnek tartotta azt, aki az ígéletet tette.” (Zsid. 11, 11) Hágár egyiptomi szolgáló volt. A szolgáló nő gyermekei mindig szolgáló lesznek, még akkor is, ha atyjuk szabad. Tehát Hágár csak szolgáló állapotra tudott gyermekeket szülni. De hosszú idővel azelőtt, hogy Izmaél megszületett, az Úr világosan kijelentette Ábrahámnak, - aki azt akarta, hogy szolgálja, Eliézer legyen az örököse - hogy házában születik, de nem egy szolgáló, akit Ő megígért, hanem egy szabad fiú, aki szabad asszonytól született. Istennek nincs szolgáló királyságában.

„Ezek a két szövetség”

Mi ez a két szövetség? - A két asszony, Sára és Hágár. Azt olvassuk, hogy Hágár a Sínai hegy, „aki szolgaságra szül.” Mivel Hágár nem tudott más gyermeket, csak szolgát világra hozni, ugyanígy a Sínai hegyen kihirdetett törvény sem szabadítja meg az embert. Nem tehet mást, fogságban tartja. „A törvény haragot szül:” „mert a bűn ismerete a törvény által van.” Ugyanez igaz a Sínai hegyi szövetségre: csak azt ígérte, hogy az emberek megtartják a törvényt, és több hatalma magához a törvényhez képest sem volt arra, hogy szabaddá tegye az embereket - nem volt több hatalma annál, mint ami az embereknek volt megkötözöttségükben. „Szolgaságra születettek.” Az csak egy ígélet volt, hogy önmagukat igazzá tehetik cselekedeteik által, mert az ember önmagában „erő nélkül van.”

Nézzük a helyzetet: Az emberek a bűn kötelékeiben voltak, nem volt erejük arra, hogy összetörjék a láncukat. De a törvény kihirdetése nem változtatott állapotukon, új életet nem adott. Ha egy ember börtönben ül az elkövetett bűncselekmény miatt, nem szabadulhat azáltal, ha felolvassuk neki a törvényt. A törvény helyezte ebbe az állapotba és felolvasása csak még fájdalmasabbá teszi fogságát. „Akkor nem Isten vezette őket fogságba?” - Semmi esetre sem, mert nem készítette őket a Sínai hegyi szövetség megkötésére. 430 évvel azelőtt szövetséget kötött Ábrahámval, mely elegendő volt minden szempontból. Az a szövetség megerősített Krisztusban, ezért felülről való szövetség volt. (Lásd: Ján. 8, 23) A hit általi megigazulást ingyen ajándékként kínálta Istentől minden nemzetnek. Minden csoda, amelyet azért Isten tett, hogy megszabadítsa Izráel népét az egyiptomi igától, az Ő büntől szabadító hatalmának bemutatása volt számukra és számunkra. Igen, az egyiptomi szabadulás önmagában nem csak Isten hatalmának bemutatása volt, hanem annak is, hogy meg akarja szabadítani őket a bűn megkötözöttségéből, amelyben a Sínai hegyi szövetség fogva tartja őket, mert Hágár - aki a Sínai hegyi szövetség - egyiptomi volt. Amikor a nép a Sínai hegyre ment, Isten elmondta nekik, mit cselekedtek, és azt mondta: „Mostan azért, ha figyelmesen hallgattok szavamra és megtartjátok az én szövetségemet úgy ti lesztek nékem valamennyi nép közt az enyéim, mert enyém az egész föld.” (2 Móz. 19, 5) Milyen szövetségre gondolt itt? - Nyilvánvalóan arra, amely már létezett, Ábrahámval kötött szövetségére. Ha megtartják Isten szövetségét, ami Isten ígérete, ha megtartják a hitet, akkor Isten földi kincseitől lesznek, mert Isten, a föld birtokosa, mindent meg tud tenni általuk, amit megígért. Az, hogy kemény önelégültségükben magukra vették a felelősséget, nem azt bizonyítja, hogy Isten készítette őket a szövetség megkötésére, hanem pont ellenkezőleg. Ő kivezette a népet a fogságból, és nem fogságra vezette őket. Az apostol világosan beszél arról, hogy a Sínai hegyi szövetség nem volt más, csak megkötözöttség. Ha Izráel gyermekei, akik kijöttek Egyiptomból, „a mi atyánk, Ábrahámnak körülméletlenségében tanúsított hitének nyomdokaiban” (Róm. 4, 12) jártak volna, a törvényt nem kellett volna hirdetni a Sínai hegyről, „mert nem a törvény által adatott az ígélet Ábrahámnak, vagy az ő magvának, hogy e világnak örököse lesz, hanem a hitnek igazsága által.” (Róm. 4, 13) A hit megigazít, igazzá tesz. Ha a népben Ábrahám hite lett volna, az ő igazsága övék is lett volna, és nem lett volna szükség a törvény bevezetésére, mert az „a bűnök miatt hirdettetett.” A törvény a szívükbe lett volna írva, és villámló nyilainak nem kellett volna őket ráébreszteni állapotukra. Isten soha nem várja el és soha nem is várta azt, hogy bárki megigazul a Sínai hegyen hirdetett törvény által. Minden ezt mutatja, ami a Sínai hegyi eseményhez kötődik. De a törvény igaz és meg kell tartani. Isten kihozta a népet Egyiptomból, „hogy megtartsák az Ő rendeleteit és törvényeit megőrizték.” (Zsolt. 105, 45) Nem azáltal nyerhetünk életet, ha megtartjuk a parancsolatokat, hanem Isten ad nekünk életet, hogy megtarthassuk őket.

A két párhuzamos szövetség

Figyeljük meg azt az állítást, amit az apostol a két asszonyról, Hágárról és Sáráról mond: „Azok a két szövetség.” Tehát két szövetség létezett Ábrahám napjaiban. Ez ma is így van. Az Írás azt mondja most is, mint akkor: „Vesd ki a szolgálot és az ő fiát.” Láthatjuk, hogy a két szövetség nem idő, hanem állapot kérdése. Senki ne dicsekedjen azzal, hogy ő nem lehet a régi szövetség alatt, mert az az idő elmúlt. Az az idő csak olyan értelemben múlt el, hogy „életünk elfolyt idejében a pogányok akaratát cselekedtük, járván feslettségekben, kívánságokban, részségekben, dobzódásokban, ivásokban és undok bálványimádásokban. (1 Pét. 4, 3)

A kettő közötti különbség

A különbség csak annyi, ami egy szabad és egy szolga nő különbsége. Hágár gyermekei, nem számít, hány volt neki, szolgák voltak, míg Sára gyermekei szabadok. Tehát a Sínai hegyi szövetség mindenkit, aki ragaszkodik hozzá, fogságban tart, a „törvény alatt”, míg a felülről jövő szövetség szabaddá tesz: nem a törvénynek való engedelmisség, hanem engedetlenség alól szabadít meg. A szabadság nem a törvényen kívül, hanem a törvényben található. Krisztus megvált a törvényszegés átkától. Megvált bennünket az átoktól, hogy az áldást elnyerhessük. Az áldás a törvénynek való engedelmisség. „Boldogok, akiknek az útjuk feddhetetlen, akik az Úr törvényében járnak.” (Zsolt. 119, 1) Ez a boldogság a szabadság. „**És szabadon járok (megj: az angol fordítás alapján szerintem ez jobb szó ide a tágas tér helyett),** mert a te határozataidat keresem.” (Zsolt. 119, 45) A két szövetség közötti különbséget röviden így írhatjuk le:

a Sínai hegyi szövetségben egyedül a törvénnyel kellett beérnünk, míg a felülről jövő szövetségben Krisztusban van a mi törvényünk. Az első szövetségben a törvény a halált jelenti számunkra, mivel a törvény erősebb, mint bármely kétélű kard, és azt nem tudjuk végzetes következmények nélkül forgatni. De a másik szövetségben a „Közbenjáró kezéből kaptuk a törvényt.” Az első esetben mi cselekszünk, a másik esetben Isten Lelke cselekszik bennünk. Figyeljük meg, nem elhanyagolható kérdés az apostoli levélben az, hogy meg kell-e tartani a törvényt, vagy sem. De az egyedüli kérdés az, hogyan kell megtartani. Saját erőfeszítésünkkel, azért hogy a jutalom ne kegyelemből, hanem tartozásból legyen? Vagy Isten az, aki munkálja bennünk az akarást és a véghezvitelt az Ő jókedvéből?

A Sínai hegy és a Sion hegye

„Mert Hágár a Sínai hegy Arábiában, hasonlatos pedig a mostani Jeruzsálemhez, nevezetesen fiaival együtt szolgál. De a magasságos Jeruzsálem szabad, ez mindannyiunknak anyja.” Mivel két szövetség létezik, ezért van két város is, amelyhez tartoznak. Jeruzsálem most a régi szövetséghez tartozik- a Sínai hegyhez. Soha nem lesz szabad, hanem felváltja majd Isten városa, a mennyei Jeruzsálem, „amely az égből száll alá.” (Jel. 3, 12; 21, 1-5) Ez az a város, amelyet Ábrahám várt, „az alapokkal bíró város, melynek építője és alkotója az Isten.” (Zsid. 11, 10; Jel. 21, 14) Sokan vannak, akik nagy reményeket táplálnak - minden reményüket – a mostani Jeruzsálemhez. Mert ugyanaz „a lepel ott van az őszövetség olvasásánál felfedtetlenül. (2 Kor. 3, 14) Valósággal a Sínai hegyre és a régi szövetségre néznek megváltásukért, de az már ott nem található. „Mert nem járultatok megtapintható hegyhez, és lángoló tűzhöz, és sűrű homályhoz, és sötétséghez, és szélvészhez, és trombita harsogásához, és a mondásoknak szavához, melyet akik hallottak kérték, hogy ne intéztessék hozzájuk szó, mert nem bírták ki ami parancsolva volt: Még ha okatlan állat ér is a hegyhez, megköveztesse, vagy nyíllal lövettessék le, és oly rettenetes volt a látomány hogy, Mózes is mondta: Megijedtem és remegek: Hanem járultatok a Sion hegyéhez, és az élő Istennek városához, a mennyei Jeruzsálemhez, és az angyalok ezreihez, az elsőszülöttek seregéhez és egyházához, akik be vannak írva a mennyekben, és mindenek bírájához, Istenhez és a tökéletes igazak lelkeihez. És az újszövetség közbenjárójához, Jézushoz és a meghintésnek véréhez, amely jobban beszél, mint az Ábel vére. (Zsid. 12, 18-24)

Bárki, aki áldásért tekint a jelenlegi Jeruzsálemre, az a régi szövetséget nézi, a Sínai hegyet, a fogságot. Aki imádkozik, lelki szemeivel az új Jeruzsálemre tekint és aki csak tőle várja áldásait, az az új szövetségre tekint, a Sion hegyére, a szabadulásra. Mert „a magasságos Jeruzsálem szabad.” Mitől szabad? - A büntől. És mivel anyánk, ezért újjászült bennünket, hogy mi is megszabaduljunk a büntől. Felszabadulni a törvény alól? - Természetesen, mert a törvény nem ítéli el azokat, akik Jézus Krisztusban vannak. De ne hagyjuk, hogy bárki megcsaljon bennünket hiábavaló szavakkal, azt mondván, hogy lábainkkal taposhatjuk Isten törvényét- azt a törvényt, amit Isten nagy dicsőséggel hirdetett a Sínai hegyen. Ha a Sion hegyéhez járulunk- Jézushoz, az új szövetség Közbenjárójához és a meghintés véréhez – megszabadulhatunk a büntől - a törvényszegéstől. A Sion hegyén Isten trónjának alapja az Ő törvénye. Trónjáról ugyanolyan „villámlások, mennydörgések és szózatok” jönnek ki, mint a Sínai hegyről, mert ott ugyanez a törvény él. De ez a „kegyelem trónja” és ezért, a mennydörgések ellenére bátran járuljunk elé, bízva abban, hogy Isten előtt - aki mindenek Bírája és a kegyelem trónján ül - kegyelmet nyerünk. Azonban a szükség idején is kegyelmet találunk előtte - segít a bűn kísértésének legyőzésében - mert közepén ott van a megöletett Bárány (Jel. 5, 6), akinek szívéből élő víz folyamai áramlanak, és azok „az élet Lelkének törvényét” hozzák el számunkra Krisztus szívéből. Ha a vízből iszunk, benne megfürdünk, akkor megtisztulunk minden büntől.

„Akkor miért nem vezette Isten a népet közvetlenül a Sion hegyére, ahol az élet törvénye található, és miért vitte őket a Sínai hegyre, ahol csak halál van?” Ez egy jogos kérdés, de könnyű megválaszolni: hitetlenségük miatt. Amikor Isten kihozta Izráelt Egyiptomból, az volt a célja, hogy közvetlenül a Sion hegyére vezeti őket. Amikor átszelték a Vörös tengert, hálaéneket énekeltek, amelyből egy részletet itt idézünk: „Kegyelmeddel vezérled te megváltott népedet, hatalmaddal viszed be te szent lakóhelyedre.” „Beviszed és letelepíted őket örökséged hegyén, melyet Uram, lakhelyül magadnak készítettél, szentségedbe Uram, melyet kezded épített.” (2 Móz. 15, 13, 17) Ha folytatták volna a hálaéneket, hamarosan a Sionra értek volna, mert az Úr megváltottai „megtérnek és ujjongás közt Sionba jönnek” és örök öröm fejkön. (Ésa. 35, 10; 51, 11) A Vörös tenger kettéválása volt ennek bizonyítéka. Lásd: 10. vers! De hamar elfelejtkeztek az Úrról, és hitetlenül zúgolódtak. Ezért „a törvényt kapták bűneik miatt.” Saját hibájukból, - bűnös hitetlenségük miatt – a Sínai hegyre mehettek és nem a Sionra. Mindazonáltal Isten nem hagyta tanúbizonyság nélkül hűségét. A Sínai hegyen a törvényt a Közbenjáró, Jézus kezéből kapták, akihez járulunk, amikor a Sion hegyére jövünk. A Hóreb Kősziklájából, ami a Sínai hegy, élő vízfolyam áradt, az élet vize, Krisztus szívéből. (2 Móz. 17, 6; 1 Kor. 10, 4) Ott nem csupán a kép, hanem a valóság, a Sion hegye volt előttük. Minden lélek, akinek a szíve ott az Úrhoz fordult, szemlélhette fedetlen dicsőségét, ahogyan Mózes is, és ettől lélekben átalakulva, rátalálhattak az igazság és nem az ítélet szolgálatára. „Kegyelme örökké tart”, és a harag felhői felett - amelyből a törvény villámai és mennydörgései származtak - az Igazság Napsugarának dicsőséges arca fénylik és megformálja az ígéret szívárványát.

„A Fiú marad mindörökké”

„Üzd ki a szolgát és az ő fiát, mert a szolgó fia nem örököl a szabad nő fiával.” „A szolga pedig nem marad mindörökké a házban: a Fiú marad ott mindörökké.” (Ján. 8, 35) Ez vigasztalás mindenki számára. Bűnösök vagyunk, vagy legjobb esetben „próbálunk keresztények lenni” és félve remegünk, amikor ezt halljuk, mert felismerjük, hogy fogságban vagyunk- a bűn fogva tart és megkötözik a gonosz szokások kötelei. Meg kell tanulni, hogy nem félünk, amikor az Úr szól, mert Ő békességet szól, még akkor is, ha ez a mennydörgés hangja! Minél fenségesebb a hang, annál nagyobb a békesség, amit Isten adhat. Bátorság! A szolgó fia a test és cselekedetei. „Test és vér nem örököli Isten országát, sem a romlottság nem örököl romolhatatlansággal.” De Isten azt mondja: „Üzd ki a szolgát és az ő fiát.” Ha megengedjük, hogy Isten akarata legyen meg életünkben úgy, mint a mennyekben, akkor a test cselekedeteit kiűzi belőlünk és „megszabadulunk a romlottság fogságából Isten gyermekeinek dicsőséges szabadulására.” A parancs, amely megrémített, egyszerűen csak az a hang, amely megparancsolja az gonosz léleknek, hogy távozzon, és többé ne térjen vissza, és kihirdeti a bűn feletti győzelmet. Fogadjuk el Krisztust hitben és hatalmunk lesz arra, hogy Isten fiaivá legyünk, olyan királyság örökösei, amely mozdíthatatlan és megáll örökre.

„Ezért szilárdan állj”

Miben álljunk meg?- „A szabadságban, amelyre Krisztus megszabadított bennünket.” És ez miféle szabadság?- Ez Krisztus szabadsága, akinek öröme az Úr törvényében volt, mert a szíve közepette volt.” (Zsolt. 40, 9) „Mert a Jézus Krisztusban való élet Lelkének törvénye megszabadított engem a bű és a halál törvényétől.” (Róm. 8, 2) Csakis hit által állhatunk meg. Ebben a szabadságban nincs nyoma a fogságnak. Ez tökéletes szabadság. Ez a lélek, a gondolat és a cselekedetek szabadsága. Nem úgy van, hogy csak egyszerűen megkapjuk képességet arra, hogy megtartsuk a törvényt, hanem megkapjuk azt a lelkiületet, hogy örömmel leljük abban, hogy megcselekedjük. Nem arról van szó, hogy kiegyezünk a törvénnyel, mert a büntetés elől más menekülési út nincsen- ez csak egy keserű kötelék lenne. Ez olyan megkötözöttség lenne, amely alól Isten szövetsége felment. Amikor Isten ígétét elfogadjuk, akkor a Lélek értelmét adja nekünk, hogy nagy örömmel tekintsük Isten Igéjének való engedelmisséget. A lélek olyan szabad lesz, mint a madár, amely szárnyal a hegyek csúcsai felett. Ez Isten gyermekeinek dicsőséges szabadsága, akik Isten világegyetemének teljes ”szélességét, hosszúságát, mélységét, és magasságát” élvezhetik. Ez a szabadság azok számára, akiknek nem kell nélkülözniük, akikben mindig lehet bízni, mert minden lépésüket Isten szent törvényében teszik. Miért egyeznénk ki a fogsággal, amikor ilyen korlátlan szabadság a rendelkezésünkre áll? A börtönajtók nyitva állnak, sétáljunk ki rajtuk az Isten általi szabadságba.

Szégyentelen hibámból és veszteségemből
Ments meg engem Jézus,
Hogy kereszted dicsőséges győzelmében
én Hozzád mehessek.
A világ fájdalmaiból Te gyógyíts meg,
Az élet viharából Te nyugtass meg,
Hogy a nyomorúságból örömszót
Neked énekelhessek.

Nyugtalanásból és önző büszkeségből
Ments meg engem Jézus,
Hogy a Te áldott akaratodban megmaradva
én Hozzád mehessek.
Bennem a Te szereteted éljen,
A kétségbeesésből a mennyi gyönyörűségre
egy galamb szárnyain Hozzád hadd repülhessek.

A LÉLEK HATALMA A TEST FELETT

„Annakokáért a szabadságban, melyre minket Krisztus megszabadított, álljatok meg, és ne kötelezzétek meg ismét magatokat szolgásnak igájával.”

„Íme, én Pál mondom néktek, hogy ha körülmetélkedtek, Krisztus néktek semmit sem használ. Bizonyoságot teszek pedig ismét minden embernek, aki körülmetélkedik, hogy köteles az egész törvényt megtartani. Elszakadtatok Krisztustól, akik törvény által akartok megigazulni, a kegyelemből kiestetek. Mert mi Lélek által, hitből várjuk az igazság reményességét. Mert Krisztus Jézusban sem a körülmetélkedés nem ér semmit, sem a körülmetélkedetlenség, hanem a szeretet által munkálkodó hit. Jól futottatok, kicsoda gátolt meg titeket, hogy ne engedelmeskedjétek az igazságnak? Ez a hitetés nem attól van, aki titeket hív. Kis kovász az egész tésztát megkeleszti. Bizodalmam van az Úrban tihozzátok, hogy más értelemben nem lesztok, de aki titeket megzavar, elveszi az ítéletet, bárki legyen. Én pedig atyámfiak, ha még a körülmetélést hirdetem, miért üldöztetem mégis? Akkor eltöröltetett a kereszt botránya. Bárcsak ki is metszenék magukat, akik titeket bujtogatnak. Mert ti szabadságra hívatottatok atyámfiak, csak hogy a szabadság ürügy ne legyen a testnek, sőt szeretettel szolgáljatok egymásnak. Mert az egész törvény ez egy igében teljeseedik be: Szeresd felebarátodat, mint magadat. Ha pedig egymást marjátok és faljátok, vigyázzatok, hogy egymást fel ne emésszétek. Mondom pedig Lélek szerint járjatok, és a testnek kívánságát véghez ne vigyétek. Mert a test a Lélek ellen törekedik, a Lélek pedig a test ellen, ezek pedig egymással ellenkeznek, hogy ne azokat cselekedjétek, amiket akartok. Ha azonban a Lélektől vezéreltetek, nem vagytok a törvény alatt. A testnek cselekedetei pedig nyilvánvalók, melyek ezek: házasságtörés, paráznaság, tisztátalanság, bujálkodás. Bálványimádás, varázslás, ellenségeskedések, versengések, gyűlölködések, harag, patvarkodások, visszavonások, pártütések. Irigységek, gyilkosságok, részségek, dobzódások, és ezekhez hasonló: melyekről előre mondom néktek, amiképpen már ezelőtt is mondtam, hogy akik ilyeneket cselekesznek, Isten országának örökösei nem lesznek. De a Léleknek gyümölcse: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívésség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség. Az ilyenek ellen nincs törvény. Akik pedig Krisztuséi, a testet megfeszítették indulataival és kívánságaival együtt. Ha Lélek szerint élünk, Lélek szerint is járunk. Ne legyünk hiú dicsőség kívánók, egymást ingerlők, egymásra irigykedők.” (Gal. 5. fejezet)

A Galáciai levél negyedik és ötödik fejezetei közötti kapcsolat szorosabb, mint bármely más két fejezet között, ezért nehéz azt megérteni, miként tudta valaki felosztani a levelet fejezetekre. Nem lehet a negyedik fejezet olvasását befejezni a harmincegyedik verssel, hanem együtt kell venni az ötödik fejezet első versével, ahogy azt tettük is. De semmi esetre sem tudhatunk meg mindent abból a versből, amit lehet, ezért bővebben kifejtjük.

A szabadság, amelyet Krisztus ad

Amikor Krisztus testben eljött a földre, munkája az volt, hogy hirdessen „a foglyoknak szabadulást” és „megszabadítsa a megsebzetteket.” Csodái az általa végzett munka gyakorlati megnyilvánulásai voltak. Most pedig legjelentőségtebb csodáinak egyike lesz gondolkodásunk tárgya.

„Tanított pedig szombatnapon a zsinagógában. És íme volt ott egy asszony, kiben betegségnek lelke volt tizennyolc esztendő óta fogva, és meg volt görbedve és teljességgel nem tudott felegyenesedni. És amikor ezt látta Jézus, előszólította és mondta neki: Asszony, feloldattál a te betegségedből! És reá vetette kezeit, és azonnal felegyenesedett, és dicsőítette az Istent.” (Luk. 13, 10-13) Amikor a képmutató zsinagógafő rosszallását fejezte ki Jézus szombati csodatétele miatt, Ő azzal felelt neki, hogy szombatnapon mindenki eloldja az ökrét vagy szamarát a jászolból és elviszi itatni. Ezután ezt mondta: „Hát ezt, az Ábrahám leányát, kit a Sátán megkötözött íme tizennyolc esztendeje, nem kellett-e feloldani e kötélből szombatnapon?” Két fontos jellemző érdemel különös figyelmet ebben a történetben: A nőt megkötözte a Sátán, betegség lelke volt benne és erő nélkül volt. Most figyeljük azt meg, milyen pontosan írja le ez a helyzet a mi állapotunkat is, mielőtt Krisztussal találkoztunk.

1. A Sátán minket is megkötözött, „fogva tart bennünket saját akaratából.” „Mindaz, aki bűnt cselekszik, szolgája a bűnnek.” (Ján. 8, 34) „Aki a bűnt cselekszi, az ördögből van.” (1 Ján. 3, 8) „A maga álnokságai fogják meg

az istentelent, és a saját bűnének köteleivel kötöztetik meg.” (Péld. 5, 22) A bűn az a kötél, amellyel a Sátán megkötöz bennünket.

2. Betegség lelke van bennünk, és semmiképp sem tudunk ebből kiemelkedni, és nem tudjuk megszabadítani magunkat azoktól a láncoktól, amelyek megkötöznek bennünket. Krisztus, mikor még „erőtelenek voltunk”, meghalt értünk. (Róm. 5, 6) Ezt a két szót: „erőtelenek voltunk”, abból a szóból fordítjuk, amely szó a „betegséget” jelöli annál az asszonynál, akit Jézus meggyógyított. Ő „erőtelen volt.” Ha erőtelenek vagyunk, ez azt jelenti, hogy egyáltalán nincs erőnk. Ilyen állapotban vagyunk.

Mit tesz értünk Jézus?

Most mit tesz értünk Jézus? – Elveszi gyengeségünket és az Ő erejét adja nekünk. „Mert nem olyan Főpapunk van, aki ne tudna megindulni gyarlóságainkon.” (Zsid. 4, 15) „Ő vette el a mi erőtlenességünket, és Ő hordozta a mi betegségeinket.” (Mát. 8, 17) Olyanná lett, mint mi, azért, hogy mi olyanokká lehessünk, mint Ő. „Törvény alatt született, hogy megváltsa azokat, akik a törvény alatt vannak.” Megszabadított bennünket az átoktól, és átokká lett érettünk, hogy az áldást megkaphassuk. Bár bűnt nem ismert, bűnné tétetett érettünk, „hogy mi Isten igazsága legyünk Őbenne.” (2 Kor. 5, 21)

Miért teszi meg?

Miért szabadította meg Jézus az asszonyt betegségéből? – Azért, hogy ismét szabad legyen. Természetesen nem azért, hogy az asszony továbbra is folytassa azt saját akaratából, amit azelőtt kényszerből tett. És miért ment meg bennünket a bűntől? – Hogy megszabaduljunk attól. Testi gyengeségünk miatt képtelenek vagyunk a törvény igazságát megcselekedni, ezért Krisztus – aki testben eljött erre a földre, és akinek van hatalma a test felett – hatalmával, Lelke által megerősíti a mi belső emberünket, hogy a törvény igazságát betölthessük, akik nem test szerint, hanem Lélek szerint járunk. Mi csak ezt a tényt ismerhetjük, de nem tudjuk megmagyarázni, hogyan teszi ezt; ezt egyedül csak Ő tudja, mert egyedül Ővé a hatalom.

A jelenvaló szabadság

Szenteljünk különös figyelmet azon szavaknak, melyeket Jézus az asszonyhoz intézett, mert akkor mondta őket, amikor még megkötözöttségében volt, és nem tudott felegyenesedni: „Feloldattál a te betegségedből!” „Feloldattál” – jelen időben. Ugyanezt mondja nekünk is. Minden fogolynak hirdeti a szabadulást. Az asszony „teljességgel nem tudott felegyenesedni”, mégis Krisztus szavaira azonnal felegyenesedett. Nem tudta megtenni, mégis megtette. Azok a dolgok, amelyek embereknek lehetetlenek, Istennek lehetségesek. „Az Úr megtámogat minden esendőt és felegyenesít minden meggörnyedtet.” (Zsolt. 145, 14) A hit nem megalkotja a valóságot, hanem megragadja. Nincs olyan Sátántól megkötözött és a bűn súlya alatt megtört lélek, akit Krisztus ne tudna felemelni. A szabadság a miénk, csak élnünk kell vele. Ez az üzenet hangozzék mindenfelé, az egész világon! Hadd hallja meg minden lélek, hogy Krisztus elhozta a szabadulást minden fogolynak! Ezrek fognak örövendeni a hírek! Krisztus azért jött, hogy megkeresse, ami elveszett. Megvált bennünket az átoktól, és szabaddá tesz; olyan szabadok lehetünk, mint azelőtt, mielőtt az átok bejött a világba. Az ember királynak lett teremtvé. Nem csupán az első ember, hanem az egész emberiség. „Amely napon, teremtette Isten az embert, Isten hasonlatosságára teremtette azt. Férfiúvá és asszonnyá teremtette őket és megáldotta őket és nevezte az ő nevüket Ádámnak”, amely embert jelent. (1 Móz. 5, 1-2) „És mondta Isten: Teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra, és uralkodjék a tenger halain, az ég madarain, a barmokon, mind az egész földön, és a földön csúszó mászó mindenféle állatokon. Teremtette tehát az Isten az embert az Ő képére, Isten képére teremtette őket, férfiúvá és asszonnyá teremtette őket. És megáldotta Isten őket és mondta nekik: Szaporodjatok, és sokasodjatok, és töltsétek be a földet és hajtsátok birodalmatok alá, stb.” Az uralom, mint látjuk, minden emberi lénynek adatott: férfinak és nőnek is. Egyetemes uralom volt. Amikor Isten megteremtette az embert „mindent a lábai alá vetett. Mert azzal, hogy néki mindent alávetett, semmit sem hagyott alávetetlenül.” (Zsid. 2, 8) Az uralom nem korlátozódott csupán erre a bolygóra. Amikor az embert Isten dicsőséggel és tisztességgel koronázta meg, Úrrá tette keze munkáin. (Zsid. 2, 7) „Te, Uram, kezdetben alapítottad a földet és a te kezeidnek művei az egek.” (Zsid. 1, 10) Ez mutatja azt, hogy az ember mennyire szabad volt mielőtt az átok bejött a világba. Nyilvánvaló, hogy az uralkodónak abszolút szabadsága van: legalábbis uralkodása területén, máskülönben nem lenne uralkodó. Igaz, most nem azt látjuk, hogy minden dolog az ember alá vettetett; de „azt azonban látjuk, hogy Jézus, aki egy kevés időre kisebbé tétetett az angyaloknál, a halál

elszenvedéséért dicsőséggel és tisztességgel koronáztatott meg, hogy az Isten kegyelméből mindenkiért megízlelje a halált.” (Zsid. 2, 9) Ezáltal vált meg minden embert az elvesztett uralom átkától. „Dicsőséggel és tisztességgel koronáztatott meg.” Egy korona királyságot jelent: Krisztus koronája az, amit az ember megkapott, amikor Alkotója kezéből kikerült. Krisztus (emberként, testben) ezt mondta feltámadása után, mielőtt felment a mennybe: „Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön. Elmentvén azért...” (Máté 28, 18-19) Ez azt mutatja, hogy ugyanaz a hatalom adatott nekünk is Őbenne. Azt biztosan tudjuk az ihletett ima által, mi az Ő hatalmának felséges nagysága irántunk, akik hiszünk „az Ő hatalma erejének ama munkája szerint, amelyet megmutatott a Krisztusban, mikor feltámasztotta Őt a halálból, és ültette Őt a maga jobbára a mennyekben. Felül minden fejedelemségen és hatalmasságon és erőn és uraságon és minden néven, amely neveztetik nemcsak e világon, hanem a következendőben is, és mindeneket vetett az Ő lábai alá.” Ezt az imát az az állítás követi, hogy Isten Krisztusban megelevenített bennünket „és együtt feltámasztott és együtt ültetett a mennyekben Krisztus Jézusban. (Ef. 1, 18-22; 2, 1-6) Krisztus emberként értünk megkóstolta a halált és a kereszttel váltott meg minket az átoktól. Ha Vele együtt megfeszítettünk, akkor Vele együtt is fogunk feltámadni, Vele ülhetünk a mennyi trónon, és minden a lábaink alá lesz vetve. Ha ezt nem tudjuk, az csak azért van, mert nem hagytuk, hogy a Szentlélek ezt kinyilvánítsa számunkra. Belső, lelki látásunkat meg kell, hogy világosítsa a Lélek, hogy tudjuk mi „a mi elhívásunk reménysége és mi az Ő öröksége dicsőségének gazdagsága a szentekben.” Így szól a figyelmeztetés azokhoz, akik meghaltak és feltámadtak Krisztusban: „Ne uralkodjék tehát a bűn, a ti halandó testetekben, hogy engedjétek neki a ő kívánságaiban.” (Róm. 6, 12) Ez azt mutatja, hogy mi urak vagyunk. Hatalmunk van a bűn felett, hogy az ne uralkodjék felettünk. Krisztus vére által van a mi váltságunk és a bűnöknek bocsánata. (Ef. 1, 7) Amikor „megmosott bennünket bűneinkből az Ő vére által”, „királyokká és papokká tett minket az Ő Istenének és Atyjának.” (Jel. 1, 5-6) Mily dicsőséges uralom! Mily dicsőséges uralom! Szabadulás az átok hatalmától, akkor is, ha körülvesz! Szabadulás ettől a „jelenvaló gonosz világtól”- a test és a szemek kívánságaitól és az élet büszkeségétől! A világegyetem is megszabadul, (hatalom mennyen és földön) hogy sem „a levegő hatalmasságai”, sem „a világ sötétségének fejedelmei” ne tudjanak hatalmat gyakorolni felettünk! Ez az a szabadság és hatalom, amelyet Krisztus birtokolt, amikor azt mondta: „Eredj el Sátán!” És az ördög azonnal elhagyta Őt. Ez az uralom „az ellenségnek minden erején.” (Luk. 10, 19) Ez a szabadság olyan, hogy égen és földön semmi nem kényszeríthet bennünket arra, hogy akaratunk ellenére tegyünk bármit is. Isten nem kísért meg ebben a szabadságban, hiszen Tőle kapjuk. Hatalmat kapunk a természeti erők felett, hogy azok szolgáljanak bennünket, ahelyett hogy irányítanának. Meg kell tanulnunk mindenben felismerni Krisztust és keresztyét, hogy az átoknak ne legyen hatalma felettünk, elménk és testünk ne legyen alárendelve minden külső változásnak. Testünk egészséges lesz, mert Jézus élete nyilvánul meg halandó testünkben. Ilyen dicső szabadságot emberi nyelv kimondani nem tud, sem toll nem tud leírni. Higgyünk benne, amint a Szentlélek nyilvánvalóvá teszi számunkra, és fogadjuk el, álljunk meg benne!

„Álljatok meg”

„Az Úr szavára lettek az egek, és szájának leheletére minden seregük.” „Mert Ő szólott és meglett, Ő parancsolt és előállott.” (Zsolt. 33, 6, 9) Az a szó, amely csillagok seregét teremtette, nekünk ezt mondja: „Álljatok meg!” Ez nem egy olyan parancs, ami reménytelenségben hagy bennünket, mint azelőtt, hanem magában hordozza a megcselekvést. Nézzük meg a béna férfiak történetét! Ján. 5, 5-9; Ap. csel. 3, 2-8; 14, 8-10. A parancs végrehajtja parancsolt dolgot. Az egek nem önmagukat teremtették, hanem előállottak az Úr szavára. Hadd tanítsanak ők bennünket! „Emeljétek föl a magasba szemeiteket, és lássátok meg, ki teremtette azokat? Ő, aki kihozza seregüket szám szerint, mindnyáját nevének szólítja, nagy hatalma és erőssége miatt egyetlen híjuk sincsen.” (Ésa. 40, 26) „Erőt ad a megfáradottnak, és az erőtlenség erejét megsemmisíti.” (Ésa. 40, 29) Hallgassunk a szóra: „Álljatok meg!”

A „haszon” kérdése

„Hogyha körülmetélkedtek, Krisztus néktek semmit sem használ.” Meg kell értenünk, hogy itt többről van szó, mint pusztán a körülmetélkedés rítusáról. Bizonyíték erre ezen bibliai könyv – amely oly sokat mond a körülmetélkedésről – mert az Úr megőrizte számunkra, és magában foglalja az evangélium üzenetét minden nemzedéknek, bár a körülmetélkedés rítusa most már nem egy életben fontos kérdés. Senki nem veti alá magát a keresztyének közül a körülmetélkedésnek. Megfontolásra érdemes kérdés azonban az, hogyan nyerjük el a megigazulást - a bűntől való megváltást – és az igazság örökségét. Ezt csak hit által lehet elérni – ha Krisztust befogadjuk a szívünkbe és engedjük, hogy életét élje bennünk. Ábrahám ezt az igazságot Istentől kapta a Jézus Krisztusban való hit által és a körülmetélkedést ennek jeléül Isten adta neki. Különös fontosságú volt ezért ez Ábrahámnak, mely állandóan arra a hibájára emlékeztette, amikor megpróbálta saját erejéből betölteni Isten ígértét. A történet feljegyzése ugyanezt a cél szolgálja. Megmutatja, hogy „a test nem használ semmit” és ezért nem szabad a testi cselekedetektől függni. A körülmetélkedés pusztán ténye azonban nem tette Krisztust értéktelenné, mert Pál maga is körül volt metélve és célszerűsége miatt körülmetélte Timóteust is. (Ap. csel. 16, 1-3) De Pál nem tekintette fontosnak a körülmetélkedést, sem más külső dolgot. (Fil. 3, 4-7) Amikor indítványozták, hogy metélkedjen körül Titus, - ami szerintük szükséges az üdvösséghez – Pál nem engedte. (Gal. 2, 3-5) Ami csak jele volt egy már meglévő ténynek, azt a későbbi generáció eszközzé tette. A körülmetélkedés ezért ebben az apostoli levélben úgy jelenik meg, mint minden olyan cselekvés

képviselője, amit az ember végez abból a célból, hogy elnyerje a megigazulást. A külső, testi körülmetélkedés - amit a júdaizáló tanítók el akartak végeztetni a pogányságból megtért hívőkkel, mint az üdvösség egyetlen eszköze (lásd. Ap. csel. 15, 1) – csak a test cselekedete, amely ellentétben áll a Lélekkel. Tehát, az igazság az: ha az ember bármit is tesz, azzal az elvárással, hogy azáltal üdvözl – tehát üdvösséget ad neki saját cselekedete – akkor neki Krisztus semmit sem használ. Ha Krisztust nem tökéletes Megváltóként fogadják el, akkor egyáltalán nem fogadták el. Ha Krisztust nem fogadják el annak ami, akkor megtagadják. Más nem lehet, mint ami valójában. Krisztus nem osztott részekre, nem osztozik senkivel és semmivel Megváltói tisztjén. Ezért könnyű belátni azt, hogy ha bárkit körülmetéltek azzal, hogy elnyeri az üdvösséget, az a Krisztusban, az emberiség egyetlen és tökéletes Megváltójában való hit hiányát mutatja. Isten a körülmetélkedést a Krisztusban való hit jeléül adta, de a zsidók megrontották azt, és megtették a hit helyettesítőjének. Amikor egy zsidó a körülmetélkedéssel büszkélkedett, saját igazságával büszkélkedett. Ezt mutatja a negyedik vers: „Elszakadtatok Krisztustól, akik törvény által akartok megigazulni, a kegyelemből kiestetek.” Ez nem a törvény becsmérése, hanem az ember képessége a törvény megtartására. Ez a törvény dicsősége, amely oly szent, és kíváncsi oly nagyszerűek, hogy ember képtelen azoknak tökéletesen megfelelni. Csak Krisztusban miénk a törvény igazsága. Az igaz körülmetélkedés Isten szolgálata a Lélekben, és a Krisztus Jézusban való dicsekvés. (Fil. 3, 3)

Köteles a törvényt megtartani

„Bizonyoságot teszek pedig ismét minden embernek, aki körülmetélkedik, hogy köteles az egész törvényt megtartani.” „Igen- magyarázhatja valaki, akkor ez azt mutatja, hogy a törvényt el kell kerülni, mert Pál azt mondja: akik körül vannak metélve, meg kell tartaniuk az egész törvényt. Arra figyelmezteti őket, hogy ne metélkedjenek körül.” Ez azért nem egészen így van. Nézzük csak meg egy kissé alaposabban a szöveget! Olvassuk el újra, és látni fogjuk, hogy nem a törvény a rossz, sem nem a törvény megcselekvése, hanem amit el kell kerülni az, hogy kötelesek legyünk a törvénynek. Ez nem óriási különbség? Jó dolog az étel, a ruházat, de sajnálatos dolog az, ha adósok vagyunk ezen szükséges dolgokkal. Szomorúbb, ha adósok vagyunk, mintha híján lennénk velük. Egy adós tartozik valamivel. Az, aki a törvénynek köteles, azzal tartozik a törvénynek, amit az követel: a megigazulással. Aki köteles a törvénynek, átok alatt van, mert megíratott: „Átkozott mindenki, aki nem cselekszi meg mindazt, amik a törvénykönyvben leíratottak.” Ha megkíséreljük a megigazulást bármi más, mint a Krisztusban való hit által elérni, akkor az örökkévaló kötelezettség átkát vonjuk magunkra. Az örökös adós semmivel nem tud fizetni. Az, hogy köteles a törvénynek – köteles a teljes törvény megcselekvésével – azt mutatja, hogy az egész törvényt meg kell cselekednie. De hogyan? „Az az Isten dolga, hogy higgyetek Abban, akit Ő küldött.” (Ján. 6, 29) Szűnjünk meg önmagunkban bízni, fogadjuk el és valljuk meg Krisztust, és akkor a törvény igazsága beteljesedik bennünk, mert nem test szerint hanem Lélek szerint járunk.

„Az igazság reménysége hitből”

„Mert mi a Lélek által, hitből várjuk az igazság reménységét.” Olvassuk el ezt a verset többször, mert különben lehet, hogy azt értjük ki belőle, amit nem kellene. Amikor olvassuk, gondoljunk át azt, amit már megértettünk a Lélek ígéretéről. A vers nem azt mondja: ha megkaptuk a Szentlelket, akkor várunk kell az igazságra. Semmi esetre sem. A Lélek adja az igazságot. „A Lélek élet az igazságért.” (Róm. 8, 10) Amikor eljön, megfeddi a világot bűn és igazság tekintetében. (Ján. 16, 8) Aki befogadja a Lelket, azt megfeddi bűn tekintetében, és elnyeri azt az igazságot, amit nincs meg benne, mert azt csak egyedül a Lélek adhatja. Mi az az igazság, amit a Lélek ad? - Ez a törvény igazsága. „Mert tudjuk, hogy a törvény lelki.” (Róm. 7, 14) Mi van akkor az „igazság reménységével”, amit a Lélek által várunk? Vegyük észre, az írás nem azt mondja, hogy a Lélek által reméljük az igazságot, hanem, hogy hitből várjuk az igazság reménységét, ami az a reménység, amelyet az igazság megléte ad. Röviden tekintsük át ezt részleteiben. Nem lesz hosszú, mert már mindent áttanulmányoztunk, ezért csak felfrissítjük a tudást.

1. Isten Lelke az „ígéret Szentlelke.” Nem a megígért Lélek, hanem az a Lélek, amelynek birtoklása biztosít bennünket Isten ígéretéről.
2. Isten számunkra Ábrahám gyermekeként egy örökséget ígért. A Szentlélek záloga a mi örökségünknek, a megvásárolt tulajdon megváltatására és nekünk adományozására. (Ef. 1, 13-14) **(megj: csak így tudom visszaadni az eredeti angolt)**
3. A megígért örökség az új ég és új föld, „amelyben igazság lakozik.” (2 Pét. 3, 13)
4. A Lélek igazságot hoz, mert a Lélek Krisztus képviselője, aki által Krisztus Maga - aki az igazság - szívünkben élhet. (Ján. 14, 16-18)
5. A Szentlélek adja azt a reménységet, amelyet az igazság birtoklása ad: Isten országa, az újjáteremtett föld örökségének reménysége.

6. Az igazság, amelyet Isten Lelke ad, Isten törvényének igazsága, amely a Szentlélek által szívünkbe van írva, nem kő táblákra. (Róm. 2, 29; 2 Kor. 3, 3)
7. A dolog summája ezért ez: bizalmunkat ne önmagunkba helyezzük és ismerjük el, hogy bennünk nem lakik jó, és ezért jó dolog nem jöhet tőlünk. Akkor így ahelyett, hogy azt gondolnánk magunkról, erősek vagyunk és meg tudjuk cselekedni a törvényt, hagyjuk hogy a Szentlélek töltsse be életünket, Ő töltsse be a törvény igazságát bennünk, és ezáltal élő reménység lesz bennünk. A Lélek reménységében – a hit általi megigazulás reménysége – nincs bizonytalanság, ez egy erős bizonyosság. Semmi másban nincs reménység. Akiben nincs meg „a hit általi megigazulás Istentől”, annak egyáltalán nincs reménye. Csak a bennünk élő Krisztus a „dicsőség reménysége.”

Nincs más erő a hiten kívül

„Mert Krisztus Jézusban sem a körülmetélkedés nem ér semmit, sem a körülmetélkedetlenség, hanem a szeretet által munkálkodó hit.” Itt az „ér” szó ugyanaz a szó, amely „képességet fejezi ki” a Luk. 13, 24-ben; az Ap. csel. 15, 10-ben és 6, 10-ben. A Fil. 4, 13-ban ez a szó „meg tudom tenni.” A kijelentés tehát azt mondja: sem a körülmetélkedés, sem a körülmetélkedetlenség „nem tehet” semmit, csak egyedül a szeretet által munkálkodó hit, tehet meg bármit. A szeretet által munkálkodó hit pedig csak Krisztus Jézusban található. De mi az, amit meg kell cselekedni? Nem más, mint Isten törvénye. Egy ember sem képes megcselekedni, bármilyen helyzetben van. A körülmetéletlen embernek nincs ereje a törvény megtartására, de a körülmetélkedés által nem válik alkalmassá a törvény betöltésére. Egyik ember dicsekedhet körülmetélkedésével, a másik pedig a körülmetéletlenségével, de mindegyik ugyanolyan hiábavaló. A hit törvénye által a dicsekedés kirekesztett, (Róm. 3, 27) mert egyedül csak Krisztus hite tarthatja meg a törvény igazságát. Nekünk esélyünk sincs arra, hogy azt mondjuk, ezt mi tettük. „Mindenért Krisztusnak tartozom.”

Meggátolva

A galáciai hívek körében egy szép kezdet figyelhető meg, mert „Lélekben kezdték”, de valaki akadályt gördített eléjük az úton. A kérdés az: „Kicsoda gátolt meg benneteket abban, hogy ne engedelmeskedjete az igazságnak?” Isten törvénye az igazság, (Zsolt. 119, 142) és a galáciai hívek elkezdtek betölteni. Kezdetben sikerült nekik, de később előrehaladásuknak gátat vetettek. Miért? - „Mert nem hitből keresték, hanem mintha a törvény cselekedeteiből volna. Mert beleütköztek a beleütközés kővébe.” Krisztus az út, az igazság és az élet és nincs Benne semmi botránkozásra való. Ő lett a mi igazságunk, Benne található a törvény tökéletessége, mert az Ő élete a törvény.

„A kereszt botránya”

A kereszt mindig a szégyen jelképe volt, és ma is az. A keresztre feszítés mindig is a legmegalázóbb halálnem volt. Az apostol azt mondja, ha a körülmetélkedést prédikálná, - ami a cselekedetek általi megigazulás - akkor a kereszt botránya megszűnne. A kereszt botránya az, hogy megvalljuk emberi gyarlóságainkat, bűneinket és beismerjük, hogy képtelenek vagyunk bármi jót is cselekedni. Krisztus keresztjét elfogadni annyit jelent, hogy teljesen Tőle függünk mindenben és ez az emberi büszkeség teljes megalázkodása. Az emberek szeretik azt képzelni magukról, hogy függetlenek. Semmi ellenvetésük sincs olyan jó dolgok ellen, amit önmaguk meg tudnak tenni. Prédikálhatunk „erkölcsöt” egy rablóbandának, vagy bármely pogánynak, és el is fogadják, ameddig azt mondják nekik, hogy saját erőfeszítéseik által szerezhetik azt meg. Valóban büszkének érezhetik magukat, mert ilyen prédikáció azt mondja számunkra, hogy ők már megigazultak önmagukban. De hirdessük csak a keresztet, tudassuk csak mindenkivel, hogy az emberben nem lakik semmi jó, és hogy mindent ajándékként kell elfogadnunk; azonnal megbotránkoznak az emberek.

Szabadság a szolgálatra és nem a bűnelkövetésre

„Mert ti szabadságra hivatottok, atyámfiai, csak hogy a szabadság ürügy ne legyen a testnek, sőt szeretettel szolgáljatok egymásnak.” A két megelőző fejezet beszél a fogságról, a börtönről. Mielőtt eljött a hit, a bűnben elzárva voltunk, kötelesek a törvénynek. Krisztus hite azonban megszabadított bennünket, de a szabadítással együtt adatott a

figyelmeztetés is: „Menj és többé ne vétkezzél!” A bűntől szabadítottunk meg, nem attól, hogy szabadon kövessünk el a bűnt. Mennyien elkövetnek itt hibákat! Sok őszinte ember úgy képzei, hogy Krisztusban szabadok vagyunk, nem kell figyelembe venni a törvényt, szembeszegülhetünk vele, elfelejtkezvén arról, hogy a bűn pedig a törvény megszegése. (1 Ján. 3, 4) A testet szolgálni annyit jelent, mint bűnt elkövetni, „mert a test gondolata ellenségeskedés Isten ellen, minthogy az Isten törvényének nem engedelmeskedik, mert nem is teheti.” (Róm. 8, 7) Tehát amikor az apostol arra figyelmeztet bennünket, hogy a szabadság ürügy ne legyen a testnek, akkor arra figyelmeztet, hogy ne éljünk vissza azzal a szabadsággal, amelyet Krisztus ad nekünk, és ne adjunk magunkat rabságba újra a törvény megszegése által. Ehelyett szolgáljunk szeretettel egymásnak, mert a törvény betöltése a szeretet. Emlékezzünk vissza arra, mit mondtunk ebben a fejezetben azzal a szabadsággal kapcsolatban, amellyel Krisztus megszabadított bennünket. Ő adta nekünk a szabad uralkodás jogát. De emlékezzünk arra is, hogy Isten adta az uralmat az emberiségnek, és Krisztusban mindannyian királynak teremtettünk. Ez azt mutatja, hogy bármely emberi lény, aki felett a kereszténynek uralma van, az saját maga. Az a nagyság Krisztus királyságában, ha az ember saját lelkét irányítja. Királyokként alávetettjeink megtalálhatók az alacsonyabbrendű teremtett élőlények között, az elemekben, saját testünkben, de nem felebarátainkban. Nekünk szolgálnunk kell őket. Ugyanaz az indulat kell, hogy legyen bennünk, amely Krisztusban volt, aki amikor még a mennyi udvarban volt, „Istennek formájában”, és „szolgai formát” vett föl. (Fil. 2, 5-7) Nem változtatta meg jellemét, csak formáját, amikor a földre eljött; a Sion Felkent Királyaként is, szolga volt. Ez látható a továbbiakban abból is, hogy Ő mosta meg a tanítványok lábát, annak teljes tudatával, hogy Ő Mesterük és Uruk, és hogy Istentől jött és Istenhez megy. (Ján. 13, 3-13) Amikor minden megváltott szent megjelenik dicsőségben, Krisztus „felövezi magát, leülteti azokat és előjön, hogy szolgáljon nekik.” (Luk. 12, 37) A legnagyobb szabadság a szolgálatban található – abban a szolgálatban, amelyet felebarátainkért végzünk, Krisztus nevében. Aki a legnagyobb szolgálatot végzi – azt, amit az emberek a legegyszerűbbnek ítélnék – az a legnagyobb. Ezt mi Krisztustól tanulhatjuk meg, aki a királyok Királya és uraknak Ura, mert Ő mindenki szolgája, úgy szolgál, ahogyan senki más szolgálna, és nem is tud szolgálni. Isten szolgálja mindannyian királyok.

A szeretet betölti a törvényt

A szeretet nem helyettesíti a törvény megtartását, hanem a törvény tökéletes betöltése. Itt most olvassuk el az 1 Kor. 13-t! „A szeretet nem illeti gonosszal a felebarátot. Annakokáért a törvény betöltése a szeretet.” (Róm. 13, 10) „Ha azt mondja valaki, hogy: szeretem az Istent, és gyűlöli a maga atyjafiát, hazug az: mert aki nem szereti a maga atyjafiát, akit lát, hogyan szeretheti az Istent, akit nem lát?” (1 Ján. 4, 20) Ha valaki szereti a felebarátját, az azért van, mert szereti Istent. „A szeretet Istentől van”, mert „Isten a szeretet.” Isten élete a szeretet. Ha ez az élet van bennünk, és szabad folyást engedünk neki, akkor betöltjük a törvényt, mert a törvény jelenti az Istenben való életet minden teremtett élőlény számára. Ez a szeretet abban nyilvánult meg, hogy Önmagát ajándékozta a világnak. „Arról ismerjük meg Isten szeretetét, hogy Ő az életet adta érettünk, mi is kötelesek vagyunk odaadni életünket a mi atyánkfiáiért.”

A szeretet önzetlenség

Ez az előzőekből következik, mert ha a szeretet szolgálatot jelent, és a szolgálat azt jelenti, hogy másokért teszünk valamit, akkor nyilvánvaló, hogy a szeretet nem gondol önmagával, és aki szeret, arról gondolkodik, hogy lehetne mások áldására. Azt olvassuk: „A szeretet hosszútűrő, kegyes; a szeretet nem irigykedik, a szeretet nem kérkedik, nem fuvalkodik fel. Nem cselekszik éktelenül, nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem rója fel a gonoszt.” (1 Kor. 13, 4-5) Ebben a fontos témában azonban már a világon mindenki követett el és követ el hibákat. Boldogok azok, akik rátalálnak hibájukra és megértik mi az igaz szeretet és abban gyakorolják önmagukat. „A szeretet nem keresi a maga hasznát.” Ezért az önszeretet egyáltalán nem szeretet, a szó valódi értelmében, csak egy hamisítvány. A legtöbb dolog, amit a világ szeretetnek hív, az egyáltalán nem a mások szeretete, hanem önszeretet. A földön megtalálható legnemesebb formájú szeretet is, az a szeretet, amelyet az Úr az Ő és népe közötti szeretet bemutatására alkalmazott – a férj és feleség szeretete – gyakorta inkább önzés, mint igaz szeretet. Ezt a fontos szempontot figyelmen kívül hagyják, mint ami nem érdemes megfontolásra, ezért a házasságok arra köttetnek, hogy a társadalomban gazdagságot vagy pozíciót biztosítson. Majdnem minden esetben megfigyelhetjük, hogy a házasulandók inkább saját egyéni boldogságukra gondolnak, mint a másikéra. Bár ezek a dolgok különböző nagyságrendekben léteznek, azért mégis találunk igaz, önzetlen szeretet is, létezik igaz boldogság. De ez egy olyan lecke, amit a világban nagyon lassan tanulnak meg az emberek: igaz boldogságra csak akkor juthatunk, ha felhagyunk a keresésével és elkezdjük mások felé sugározni.

„A szeretet soha el nem fogy”

Ez egy újabb feltétel, ami azt mutatja, hogy nagyon sok dolgot hívnak szeretetnek, ami valójában nem az. A szeretet soha nem fogy el. Az állítás azt mondja: soha. Nincs kivétel, nem lehet kifogás a „körülmények” sem. A szeretetre nincsenek hatással a körülmények. Gyakran hallunk arról, hogy valakinek a szeretete kihűl, de ez soha nem történhet meg. A szeretet mindig meleg, mindig áramlik, semmi nem fagyaszthatja be a szeretet forrását. A szeretet teljesen vég nélküli és változhatatlan, mert Isten élete a szeretet. Nincs más szeretet, mint Isten szeretete, ezért az egyedüli lehetőség arra, hogy igaz szeretet nyilvánuljon meg az emberek között az, ha Isten szeretete árad szét a szívben a Szentlélek által.

Miért szeretsz?

Néha, amikor valaki kinyilvánítja szeretetét, a másik megkérdezi: „Miért szeretsz engem?” Mintha bárki is meg tudná mondani a szeretet okát! Ha el lehetne mondani, miért szereti a másikat, akkor a válasz azt mutatná, hogy nem is igazán szereti. Bármit megnevez a szeretet okaként, az egy idő után érvényét veszítené és aztán az állítólagos szeretet is megszűnne. „A szeretet” azonban „soha el nem fogy.” Ezért a szeretet nem függhet a körülményekről. Az egyedüli válasz, amit adhatunk a kérdésre az, „amiatt”, a szeretet miatt. A szeretet szeret, mert szeretet. Aki szeret, az azért szeret, mert van benne szeretet, tekintet nélkül a szeretet tárgyának jellegére. Ennek igazságát akkor láthatjuk, amikor visszatérünk Istenhez, a szeretet Forrásához. Ő a szeretet, szeretet az élete, de létezésére semmiféle magyarázat nem adható. A legmagasabb emberi elképzelés a szeretetről az, hogy az a szeretet, amikor bennünket szeretnek, vagy amikor szeretetünk tárgya szerethető. De Isten szereti a nem szeretetre méltókat is, és azokat is, akik gyűlölik Őt. „Mert régebben mi is engedetlenek, tévelygők, különböző kívánságoknak és gyönyöröknek szolgái, gonoszságban és irigységben élők, gyűlölségesek, egymást gyűlölők voltunk. De amikor a mi megtartó Istenünknek jóvótka és az emberekhez való szeretete megjelent, nem az igazságnak cselekedeteiből, amelyeket mi cselekedtünk, hanem az Ő irgalmasságából tartott meg minket.” (Tit. 3, 3-5) „Mert ha azokat szeretik, akik titeket szeretnek, micsoda jutalmát veszitek? Avagy a vámszedők is nem ugyanazt cselekszik-e? Legyetek azért tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes.” (Máté 5, 46, 48)

Nem szolgál rosszal

„A szeretet nem szolgál rosszal a felebarátjának.” A „felebarát” szó azt jelenti, aki él a közelünkben. A szeretet ezért mindenkire kiterjed, akivel kapcsolatba kerülünk. Aki szeret, mindenkit kell szeretnie. Lehet ellenkezni azzal, hogy a szeretetben különbséget kell tenni, és itt a férj és feleség, vagy bármely családtag példáját szokták felhozni. De az ellenvetés nem áll meg, mert a családi kapcsolatokat - helyesen értelmezve - azért lettek alapítva, hogy ez az egyesült szeretet még hatékonyabban nyilvánuljon meg mások felé. Az erő nem megduplázódik, hanem tízszeres lesz az egység által, amit mutat ez is: „egy üldöz ezret, kettő pedig menekülésre készíttet tízezret”; az egység megsokszorozza a szeretet munkájának értékét. Ha ketten, akik mindketten önzetlen szeretetettel fordulnak az emberiség felé, egyesülnek szeretetben, akkor ez tízszer jobban képessé teszi őket arra, hogy másokat szolgáljanak. Ha bárki azt gondolja, hogy ez túl magas mérce, az emlékezzen arra, hogy a legnagyobb dologról elmélkedünk - a legnagyobbról a világegyetemben. A teljes és feltétlen szeretetről beszélünk, amint azt a mennyből kapjuk, és nem arról, amit a föld sarába tiprunk. Szegény, gyarló emberi lényeknek a legjobbra van szükségük. Mivel a szeretet nem szolgál rosszal a felebarátjának, ezért a keresztény szeretet – és amint láttuk, nincs más igaz szeretet – nem ismeri el a háborúkat és harcokat. Egy filozófia sem tudja azt bebizonyítani, hogy az a jó az embernek, ha megöli a másikat. Amikor a vitézek megkérdezték Keresztelő Jánost - mit cselekedjenek, az Isten báránya követőiként, akire rámutatott - azt válaszolta: „Senkit se háborítsatok.” (Luk. 3, 14) A kérdezők, „szolgálatban lévő vitézek” voltak, amint láthatjuk az új fordítású biblia széljegyzetében. A széljegyzet másik lehetőségként ezt adja meg János válaszáként: „egy embert se félemlítsetek meg.” Nagyon enyhe háború lenne az, amelyben ezt a választ követnék. Ha egy hadsereg keresztényekből állna - igaz krisztuskövetőkből – akkor ha az ellenséggel kapcsolatba kerülnének, ahelyett, hogy lelőnék, megtalálnák azt, mire lenne szükségük és kielégítenék szükségleteiket. „Azért, ha éhezik a te ellenséged, adj ennie, ha szomjúhozik adj innia, mert ha ezt műveled, elevenszenet gyűjtesz az ő fejére. Ne győztesse meg a gonosszal, hanem a gonoszt is jóval győzd meg.” (Róm. 12, 20-21)

„Vigyázzatok”

„Ha pedig egymást marjátok és faljátok, vigyázzatok, hogy egymást fel ne emésszétek.” Lássuk meg, milyen veszélybe kerültek a galáciaiak azzal, hogy a gonoszság tanácsát követték. Eltávoztak a hit egyszerűségétől és átok alá, a pokol tüzének veszélye alá vonták magukat. „A nyelv is tűz, a gonoszságnek összessége. Úgy van a nyelv a mi tagjaink között, hogy megszeplőíti az egész testet és lángba borítja életünk folyását, maga is lángba boríttatván a gyehennától.” (Jak. 3, 6) A nyelv jobban öl, mint a kard, mert sokszor a nyelv zabolázatlansága miatt rántanak kardot. A nyelvet ember nem, csakis Isten tudja megszelídíteni. Ezt megtette a galáciaiak esetében is, mert ajkaikról áldás és dicséret hangzott. De micsoda változás történt újra! Félrevezetésük eredményeként, az áldásból a veszekedésig süllyedtek, és ahelyett, hogy szavaikkal egymást építették volna, felemésztették egymást.

„A gonoszság és bűn kovásza”

A nyolcadik és kilencedik vers azt a kérdést követően: „Ki gátolt meg titeket abban, hogy ne engedelmeskedjete az igazságnak?” kétségtelenül arra vonatkozik itt is és az előző esetben, hogy a marakodás és egymás emésztése nagyon erős bizonyítéka annak, hogy nem engedelmeskednek az igazságnak. „Ez a hitetés nem attól van, aki titeket is hív.” Isten a békesség Istene. Krisztusról, a békesség Fejedelméről ez íratott meg: „Nem verseng” (Máté 12, 19), ezért „az Úr szolgájának pedig nem kell torzsalkodni” (2 Tim. 2, 24) Jézus Krisztus evangéliuma „a békesség evangéliuma.” (Ef. 6, 15) Amikor veszekedések, marakodások vannak az egyházban, akkor biztosak lehetünk abban, hogy az evangéliumot erősen megrontották. Senki ne dicsekedjen saját igazhitűségével, vagy mély hitével, amíg veszekedő természete van, vagy vitára lehet ingerelni. Viszályok és veszekedések a jelei annak, ha eltávoztak a hittől, ha valakinek egyáltalán volt hite, mert „megigazulván azért hit által, békességünk van Istennel, a mi Urunk Jézus Krisztus által.” (Róm. 5, 1) Nem csupán békességben vagyunk Istennel, hanem békesség van bennünk- az Ő békessége. Ez az újfajta hitetés, amely arra vezetett, hogy veszekedjenek és felemésszék egymást a nyelv szentségtelen tüzével, nem Istentől jött, akitől az evangéliumot kapták. Egy kis félrelépés is gyakran nagyobb eltávozást eredményez. A két vasúti sín látszólag párhuzamos, de láthatatlanul széttartanak, amíg aztán másik irányba vezetnek. „Kis kovász az egész tésztát megkeleszti.” A látszólag „kis hibában”, nem számít mi az, benne rejlik a teljes gonoszság csírája. „Mert ha valaki az egész törvényt megtartja is, de vét egy ellen, az egésznek megrontásában bűnös.” (Jak. 2, 10) Egy hamis elv, amihez ragaszkodunk, kettétörheti az életet és a jellemet.

A test cselekedetei

Mik a test cselekedetei?- Itt egy lista erről: „házaságtörés, paráznaság, tisztátalanság, bujálkodás, bálványimádás, varázslás, ellenségeskedések, versengések, gyűlölködések, harag, patvarkodások, visszavonások, pártütések, irigységek, gyilkosságok, részségek, dobzódások. Nem egy kellemesen hangzó lista, ugye? De a listában nem minden van felsorolva, mert az apostol hozzáteszi, „és ezekhez hasonlók.” Jó átgondolni ezt a listát és azzal a verssel együtt, hogy „akik ilyeneket cselekesznek, Isten országának örökösei nem lesznek.” Hasonlítsuk össze ezt a listát azzal, amit az Úr adott a Márk 7, 21-23-ban, amint azt mondja, a dolgok belülről jönnek, az emberek szívéből. Ez a természetes ember élete, ezek tartoznak hozzá életéhez. Most mindkét listát hasonlítsuk össze azzal, amely a Róm. 1, 28-32-ben található: ezeket a pogányok cselekszik, akik nem méltatták Istent arra, hogy ismeretükben megtartsák. Mindenki, aki ilyeneket cselekszik, nem ismeri az Urat. Most hasonlítsuk össze ezen bűnök listáját azzal, amit Pál apostol adott a 2 Tim. 3, 1-5-ben. Ezeket cselekszik az utolsó napokban azok, akiknél megvan a kegyesség látszata. Észre lehet venni, hogy a listák lényegében nem különböznek. Amikor az ember elfordul „az evangélium igazságától” – ami Isten ereje az üdvösségre mindenkinek, aki hisz – akkor elkerülhetetlenül ezen bűnök befolyása alá kerül.

Nincs különbség

Csak egy test van, (1 Kor. 15, 39) mivel a föld minden lakója egy pár- Ádám és Éva – leszármazottja. „Egy ember által jött be a világra a bűn”, (Róm. 5, 12) tehát akármilyen bűn van ezen a világon, az minden testben ott van. Ezért a megváltás művében „nincs különbség zsidó meg görög között, mert ugyanaz az Ura mindenkinek, aki kegyelemben gazdag mindenkinek. (Róm. 10, 12) Lásd még: Róm. 3, 21-24! A földön egy ember sem dicsekedhet a másik felett, és

nem nézheti le a másik embert bűnös, lealacsonyító természete miatt. A másikban meglátott és felismert bűnök – ahelyett, hogy egy felsőbbrendűségi, önelégültség érzést váltanának bennünk - inkább részvétel és sajnálattal kellene, hogy eltöltsenek bennünket, emlékeztetve saját emberi természetünkre. Azon cselekedetek, amelyek megnyilvánulnak a gyilkosban, a részegesben, vagy a szabaderkölcű emberben, azok csak egyszerűen testünk cselekedetei. Az emberi testben nincs más erő, mint azok a cselekedetek, amelyek ebben a fejezetben íratnak le.

„És ezekhez hasonlók”

Olvassuk el megint a test cselekedeteinek listáját. Néhányat általában nagyon rossznak, vagy nem elfogadhatónak értékelnek, másokat megbocsátható bűnöknek tartanak, ha nem abszolút erényeknek! Vegyük észre azonban, hogy a kifejezés „és ezekhez hasonlók” azt jelzi, hogy mindazon dolgok, amik itt fel lettek sorolva, azonosak a jellemmel. A Szentírás azt írja, a gyűlölet gyilkosság. „Aki gyűlöli az ő atyjafiát, mind embergyilkos az.” (1 Ján. 3, 15) Mi több, a harag is gyilkosság, amire a Megváltó a Máté 5, 21-22-ben mutatott rá. Az irigység is, amely nagyon elterjedt jellemvonás, magában hordozza a gyilkosságot. De ki mondja azt, hogy a versengés bűn? Nem a versenyszellemet bátorítják mindenütt? A gyerekeket nem arra tanítják gyermekkoruk óta, hogyan kell elnyomni a másikat? Nem táplálják a versenyszellemet – nem csak a különféle iskolákban – hanem még az otthonokban és a gyülekezetekben is? A szombatiskolában a versengést táplálják a feljegyzésekkel, amelyeket gyakran felolvasnak. Ha eddig nem ítélték bennünket bűnösnek, most akkor annak fognak, mert azt műveljük ki. Isten Igéje biztosít bennünket arról, hogy ez ugyanolyan bűn, mint a házasságtörés, a parázناسág, a gyilkosság, a részegség, és akik ilyeneket cselekesznek, Isten országának örökösei nem lesznek. Ez nem egy ijesztő dolog? Az említett bűnöknek az énszeretet, a felsőbbrendűségre vágyás a forrása. Ezekből származnak a megszámlálhatatlan gyilkosságok. Sok édesanya tudattalanul arra tanítja gyermekét, ami bűn, még akkor is, ha erőfeszítéseket tesznek arra, hogy megfelelően neveljék őket. Ezt mondják: „Lássuk, tudsz-e jobban viselkedni, mint ő vagy ő.” „Lássuk, tudsz-e jobban olvasni és viselkedni, mit ők.” „Lássuk, jobban rendben tudod-e tartani a ruháidat, mint ő.” Minden ilyen kifejezés, amelyek mindennaposak otthonok ezreiben, a versengésre ösztönöznek, és hamis mércét állítanak fel. A gyermeket nem arra tanítják, hogy tudjon különbséget tenni jó és rossz között, hogy a jót szeresse, hanem egyszerűen arra tanítják, hogy jobban nézzen ki, mint a másik. Ez önmegcsaláshoz és farizeizmushoz vezet, mert minden, amit szükségesnek gondolnak számukra az, hogy jobb megjelenésük legyen, mint a másinak, miközben pedig szívük romlott. A versengő elégedett, mert a többieknek nincs olyan nemes jellemük, mint neki, neki jobb a megjelenése, mint másoknak, akik önmagukban véve nagyon rosszak. Menjünk végig a teljes listán és tanulmányozzunk minden szót nagy figyelemmel. A test visszataszító cselekedetei ott leselkednek ránk, ahol nem is várnánk! Ott vannak az emberi testben és meg is nyilvánulnak ilyen vagy olyan formában, ha a test nincs megfeszítve. A bűn az ajtó előtt heverészik.

A test és a lélek harca

A testben és Isten Lelkében semmi közös nincs. „Ellenkeznek egymással”, egymás ellen küzdenek, mint két aktív ellenség, mindegyik mohón lesi annak lehetőségét, mikor tudja megtörni a másikat. A test romlott, nem örökölheti Isten országát, mert a romlandóság sem örökli a romolhatatlanságot. (1 Kor. 15, 50) A testet nem lehet átalakítani, azt le kell rombolni. Az érzéki test „ellenségeskedés Isten ellen, minthogy az Isten törvényének nem engedelmeskedik, mert nem is teheti. Akik pedig testben vannak, nem lehetnek kedvesek Isten előtt” (Róm. 8, 7-8) Ebben találhatjuk a megoldását annak, miért estek vissza a galáciaiak és azt a problémát, amivel nagyon sokan találkoznak keresztény életük során. A galáciaiak Lélekben kezdték, de azt gondolták, hogy a tökéletességet test által érik el (Gal. 3, 3). De ez olyan lehetetlen, mint elérni a csillagokat innen a földről. Sok ember vágyik arra, hogy helyesen cselekedjen, de nem mivel nem rendelték magukat alá teljesen a Léleknek, nem tudják tenni azokat a dolgokat, amiket szeretnének. A Lélek küzd velük, és részben uralja is a helyzetet, de amikor teljesen alárendelik magukat, akkor nyernek gazdag tapasztalatot. De amikor a test érvényre kerül, akkor olyanokká válnak, mint a többi ember és a Lelket megszorítják. Olykor a Lélek gondolata irányítja őket, olykor a test gondolata (Róm. 8, 6) és e kétszívűség miatt, minden útjukban állhatatlanok. (Jak. 1, 8) Ez a legbizonytalanabb helyzet, ami csak létezhet.

A Lélek és a törvény

„Ha azonban a Lélektől vezéreltetek, nem vagytok a törvény alatt.” „Mert tudjuk, hogy a törvény lelki, de én testi vagyok, a bűn alá rekesztve.” (Róm. 7, 14) A test és a Lélek egymással ellentétben van, de a Lélek gyümölcsei ellen nincs törvény. (Gal. 5, 22-23) A törvény a test cselekedetei ellen van. Az érzéki test „nem veti alá magát Isten törvényének.” Tehát azok, akik testben vannak, nem kedvesek Isten előtt, mert „törvény alatt vannak.” Ez egy másik tiszta bizonyítéka annak, hogy „törvény alatt lenni” azt jelenti, a törvény megrontója. „A törvény lelki”, ezért mindenki, akit a Lélek vezérel, teljes összhangban van a törvénnyel és nincs a törvény alatt. Itt ismét láthatjuk, hogy a vita nem arról szólt, nem kell-e tartani a törvényt vagy sem, senkinek nem ez volt gondolatában, aki magát istenhívőnek tartotta. A kérdés arra vonatkozott, hogyan kell betölteni. A galáciaiakat félrevezette az a csábító tanítás, hogy nekik önmaguknak van hatalmuk arra, hogy ezt megtegyék, míg a menny-küldötte apostol fenntartotta azt a véleményét, hogy csak a Lélek által tartható meg. Ezt bemutatta az Írásból, Ábrahám példáján és a galáciaiak saját tapasztalatain keresztül. Lélekben kezdtek és amíg Lélekben folytatták, jól haladtak, de mihelyt önmagukat helyettesítették a Lélekkel, az cselekedeteiken azonnal meglátszott; ez pedig teljesen ellentétes a törvénnyel. A Szentlélekben kifejeződik Isten élete. Isten a szeretet, a szeretet a törvény betöltése, a törvény pedig lelki. Ezért aki lelki akar lenni, alá kell vetnie önmagát Isten igazságának, melyről bizonyosságot Isten törvénye tesz, de elnyerni csak a Jézus Krisztusban való hit által lehet. Akit a Szentlélek vezérel, az megtartja a törvényt, nem azon a feltételen, hogy megkapja a Lelket, de ezen a szükséges végeredményen. Gyakran látjuk, hogy emberek azt vallják, ők lelkiek és teljesen a Szentlélek vezeti őket, ezért nem szükséges megtartaniuk a törvényt. Elismerik, hogy nem tartják meg a törvényt, de azt mondják, hogy a Lélek vezérli őket abban, hogy úgy cselekedjenek, ahogyan cselekszenek, és ezért az nem lehet bűn, még akkor sem, ha teljesen ellentmond a törvénynek. Ezek az emberek végzetes hibát követnek el azzal, hogy saját érzéki gondolataikat a Lélek gondolatával helyettesítik. Összekeverik a testet a Lélekkel, és így önmagukat Isten helyébe helyezik. Ez a pápaság legrosszabb fajtája. Ha Isten törvénye ellen beszélünk, a Lélek ellen beszélünk. Az ilyen emberek szörnyen vakok és így kellene imádkozniuk: „Nyisd meg a szemeimet, hogy hadd szemléljem törvényed csodálatos dolgait.”

A Lélek gyümölcse

A Lélek első gyümölcse a szeretet. „A szeretet a törvény betöltése.” Öröm és békesség a következők. „Megigazulván azért hit által, békességünk van Istennel, ami Urunk Jézus Krisztus által.” „Nemcsak pedig, hanem dicsekedünk is az Istenben a mi Urunk Jézus Krisztus által, aki által most a megbékélést nyertük.” (Róm. 5, 1, 11) Krisztust Isten kente fel Szentlélekkel, (Ap. csel. 10, 38) vagy amint egy másik vers írja „örömmel olajával.” (Zsid. 1, 9) Isten szolgálata örömteli szolgálat. Az Isten országa „igazság, békesség és Szentlélek általi öröm.” (Róm. 14, 17) Az, aki boldogtalan, nem csupán alkalmanként, hanem állandóan – boldog a szerencsétlenségben is és a jó módban is – az még nem ismerte meg úgy az Urat, ahogy kellene. Ha Krisztus beszédei maradnak bennünk, akkor örömünk beteljesedik. (Ján. 15, 11) Szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség csak Krisztus igaz követőjének szívéből jön elő önkéntelenül. Ezeket nem lehet erőltetni. De természetesen nem ezek élnek bennünk. Az a természetes számunkra, hogy mérgesek és dühösek agyunk, nem az, hogy kedvesek és türelmesek, amikor ellenkeznek velünk. Vegyük észre az ellentétet a test cselekedetei és a Lélek gyümölcsei közt. Az előbbiek természetesen jönnek, és azért, hogy jó gyümölcsöket teremjünk, teljességgel új teremtéssé kell lennünk. „A jó ember az ő szívének jó kincséből hoz elő jót.” (Luk. 6, 45) A jóság nem az emberből jön, hanem Krisztus Lelke folyamatos benne lakozása által.

Krisztusé lenni megfeszítés által

„Aki pedig a Krisztuséi, a testet megfeszítették indulataival és kívánságaival együtt.” Csak halál által egyesülhetünk Krisztussal. Aki megkeresztelkedett, az felöltözte Krisztust (Gal. 3, 27) és akit Krisztusban megkereszteltek, az Ő halálába keresztelkedett meg. (Róm. 6, 3) „A mi őemberünk Ővele megfeszítettet, hogy megerőtlenüljön a bűnnek teste, hogy ezután ne szolgáljunk a bűnnek. Mert aki meghalt, felszabadult a bűn alól.” (Róm. 6, 6-7) „Krisztussal együtt megfeszítetttem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus, amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és Önmagát adta értem.” (Gal. 2, 20) Ezt tapasztalja Isten minden

igaz gyermeke. „Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtes az.” (2 Kor. 5, 17) Még mindig ugyanabban a testben élünk, külső megjelenésünk ugyanolyan, de már Lélekben élünk, és nem testben. (Róm. 8, 9) Az életet testben éljük, de ez már nem testből származó élet, és a testnek már nincs hatalma felettünk, és cselekedeteink halottak. „A test halott bűnt tekintve, de a Lélek élet az igazság szerint.”

Lélek szerint járva

„Ha Lélek szerint élünk, lélek szerint is járjunk.” Van-e afelől kétségünk, hogy Lélek szerint élünk vagy sem? – A legkisebb mértékben sem, mindenkit beleértve. Mivel Lélek szerint élünk, az a kötelességünk, hogy a Léleknek vessük alá magunkat. Csak a Lélek hatalma által- ugyanaz a Lélek, aki kezdetben a mélységek felett lebegett, és rendet teremtett a káoszból -élhet bárki ember. „Az Istennek Lelke teremtett engem, és a Mindenhatónak lehellete adott nékem életet.” (Jób 33, 4) Ugyanezen lehellet által lettek az egek. (Zsolt. 33, 6) Isten Lelke által él a világegyetem. Isten Lelke van orrunkban, ami életben tart bennünket. (Jób 27, 3) A Lélek által tud Isten mindenütt jelen lenni, akiben „élünk, mozgunk és vagyunk.” Teljesen a Lélektől függünk, ezért Lélek szerint kell járnunk és a Léleknek kell vezetnie bennünket. Ez a mi „értelmes szolgálatunk.” Milyen csodálatos lehetőség van élénk tárva! Élhetünk úgy a testben, mintha lélek szerint élnénk. „Van az érzéki test és van a lelki test is. De nem a lelki az első, hanem az érzéki, utána a lelki.” (1 Kor. 15, 44, 46) Az érzéki test az, amiben most vagyunk, a lelki testet pedig minden igaz Krisztust követő megkapja feltámadáskor. Lásd: 1 Kor. 15, 42-44, 50-53. De már ebben az életben, az érzéki testben kell lelkivé válni- úgy kell élni, mint ahogy majd a jövőben fogunk élni a lelki testben. „De ti nem vagytok testben, hanem Lélekben, ha ugyan az Isten Lelke lakik bennetek.” (Róm. 8, 9) „Érzéki ember pedig nem foghatja meg az Isten Lelkének dolgait: mert bolondságok néki, meg sem értheti, mivelhogy lelkiképpen ítéltetnek meg. A lelki ember azonban mindent megítél.” (1 Kor. 2, 14-15) „Ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja az Isten országát.” „Ami testtől született test az, ami Lélektől született lélek az.” (Ján. 3, 3, 6) Születésünkkor megörökölünk minden romlottságot, „és ezekhez hasonló”-kat, amit ezen ötödik fejezet számbavesz. Testiek vagyunk, a romlottság irányít bennünket. Újjászületés által örököljük Isten teljességét, tétetünk „isteni természet részeseivé, kikerülve a romlottságot, amely a kívánságban van e világon.” (2 Pét. 1, 4) „Az óember, amely meg van romolva a csalárdság kívánságai által” (Ef. 4, 22) megfeszítettett, „hogy a bűnnek teste megerőtlenüljön, hogy ezután ne szolgáljunk a bűnnek.” (Róm. 6, 6) Ha Lélekben maradunk és Lélekben járunk, akkor a testnek - minden hajlamával együtt - nincs már több hatalma felettünk annál, mint egy halottnak a sírban. Csak Isten Szentlelke eleveníti meg a testet. A Szentlélek a testet az igazság eszközeként használja. A test még romlott, még tele van érzéki vágyakkal, még kész lázadni a Lélek ellen, de amint alárendeltük akaratunkat Istennek, a Lélek ellenőrzése alatt tartja a testet. Ha ingadozunk, ha szívünkben visszafordulunk Egyiptom felé, vagy ha önbizalmunk felébred, és megnyugodunk a Lélektől való függőségünk tudatában, akkor újra felépítjük azon dolgokat, amelyeket azelőtt már elrontottunk és bűnösökké tesszük magunkat. De nem szükséges, hogy ez történjen. Krisztusnak van „hatalma a test felett” és bemutatta azt, hogyan kell lelki életet élni emberi testben. Az Ige testté lett, Isten megnyilvánult testben. Ez „Krisztus szeretetének” kinyilatkoztatása, „amely felülhalad minden értelmet, hogy betöltekezzünk Isten teljességével.” Ha a szeretet és alázat Lelke irányít bennünket, akkor nem fogunk vágyakozni a hencegésre, nem fogjuk provokálni a másik embert, nem fogunk irigykedni egymásra. Elismerjük, hogy mindent Istentől kapunk, ezért senki nem fog dicsekedni a másik felett. Ez a lelki élet Krisztusban – Krisztus élete – mindenkinek ingyen adatik. „Aki akarja, vegye az élet vizét ingyen.” „És az élet megjelent és láttuk és tanúbizonyságot teszünk róla és hirdetjük néktek az örök életet, amely az Atyánál volt és megjelent nekünk.” „Hála legyen az Istennek kimondhatatlan ajándékáért.”

A KERESZT DICSŐSÉGE

Az ötödik fejezet utolsó részében és a hatodik fejezetben a teljes apostoli levél gyakorlati oldalát ismerhetjük meg. A kapkodó, felületes olvasó azt gondolja, hogy ez a szakasz felosztható részekre, és az utóbbi foglalkozik a gyakorlati, lelki élettel, míg az előző az elméleti tanok leírásából áll. Ez egy nagy tévedés. A Biblia egy része sem elméleti. Nincs olyan része a Bibliának, amely nem lelki és gyakorlati. Az egész Biblia egy tantétel. A tantétel tanítást jelent. Krisztus Hegyi beszédét tantételnek nevezzük, mert „Megnyitotta a száját és tanította őket.” Néhányan megvetést éreznek a tantételek irányában, lekicsinylően beszélnek róluk, azt gondolván, hogy az érthetetlen teológia tudományba tartoznak, és nem a gyakorlati, mindennapi élethez. Az ilyen emberek tudattalanul is megszegyenítik Krisztus prédikációját, ami nem más, mint tantétel. Ő mindig tanította az embereket. Minden igaz tantétel mélyen gyakorlati, és az embereknek adatott azért, hogy abban gyakorolják magukat.

A prédikálás nem tantétel

Emberek ebbe a hibába azért esnek, mert a szavakat rossz értelemben használják. Amit ők tantételnek hívnak, és amiről azt mondják, nem gyakorlati, az nem tantétel, hanem prédikálás. Ez pedig tényleg nem gyakorlatias és nincs helye az evangéliumban. Az evangélium prédikátora azonban nem „szentbeszédet tart.” Ha ezt teszi, az azért van, mert nem az evangéliumot hirdeti. Krisztus soha nem tartott szentbeszédet, hanem tantételeket adott az embereknek, tanította őket. „Tanító volt, akit Isten küldött.” A teljes evangélium egy tantétel, útmutató a Krisztusban való élethez.

Ezen apostoli levél megírásának célja teljességgel látható ebben az utolsó fejezetben. Nem arra szolgál, hogy felszítsa, hanem hogy lecsendesítse a vitát azáltal, hogy elvezeti az olvasót arra, hogy alárendelje magát a Léleknek, melynek gyümölcse a szeretet, öröm, békesség, béketűrés, kedvesség, jóság. Célja az, hogy meggyógyítsa azokat, akik vétkeztek Isten ellen azzal, hogy „megpróbálták Őt szolgálni” „a maguk erőtelen módján” és az, hogy elvezesse őket arra, hogy „a Lélek által megújulva” szolgáljanak. Az elkövetkezendő részben leírt vita egyszerűen csak annak a bemutatása, hogy „a test cselekedetei”, a bűnök, és ezektől csak Krisztus keresztségében való körülmetélkedés által lehet megmenekülni-azáltal, hogy Lélekben szolgáljuk Istent és nem helyezzük bizalmunkat a testbe.

„Atyámfiai, még ha előfogja is az embert valami bűn, ti lelkiek, igazítsátok útba az olyant, szelídségnek lelkével, ügyelvén magadra, hogy meg ne kísértessél te magad is. Egymás terhére hordozzátok, és úgy töltsétek be a Krisztus törvényét. Mert ha valaki azt véli, hogy ő valami, holott semmi, önmagát csalja meg. Minden ember pedig az ő maga cselekedetét vizsgálja meg, és akkor csakis önmagára nézve lesz dicsekedése és nem másra nézve. Mert kiki a maga terhére hordozza. Aki pedig az ígére tanítatik, közölje minden javát tanítójával. Ne tévelyegjétek, Isten nem csúfoltatik meg, mert amit vet az ember, azt aratja is. Mert aki vet az ő testének, a testből arat veszedelmet, aki pedig vet a Léleknek, a Lélekből arat örök életet. A jótéteményben pedig meg ne restüljünk, mert a maga idejében aratunk, ha el nem lankadunk. Annakokáért míg időnk van, cselekedjünk jót mindenekkel, kiváltképpen pedig a mi hitünknek cselekedeteivel. Látjátok mekkora betűkkel írok néktek a saját kezemmel! Akik testre szépek szeretnének lenni, azok kényszerítenek titeket a körülmetélkedésre, csak azért, hogy a Krisztus keresztyéért ne üldöztessenek. Mert maguk a körülmetélkedettek sem tartják meg a törvényt, hanem azért akarják, hogy ti körülmetélkedjétek, hogy a ti testetekkel dicsekedjétek. Nékem pedig ne legyen másban dicsekedésem, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus keresztyében, aki által nekem megfeszítették a világ és én is a világnak. Mert Krisztus Jézusban sem a körülmetélkedés, sem a körülmetéletlenség nem használ semmit, hanem az új teremtettség. És akik e szabály szerint élnek, békesség és irgalmasság azokon, és az Istennek Izráélén. Ennekutána senki nekem bántásomra ne legyen, mert én az Úr Jézusnak bélyegeit hordozom az én testemben. A mi Urunk Jézus Krisztusnak kegyelme legyen a ti lelketekkel atyámfiai! Ámen.” (Gal. 6. fejezet)

Radikális változás

Amikor az ember elhatározza, hogy önmagát megigazítja, akkor büszkeség, versengés, hencegés, dicsekvés, kritizálás, hibakeresés és rosszindulat, vitába szállás lesz az eredmény. Ugyanez történt a galáciaiakkal is; és mindig is így lesz. Nem is lehet másként. Mindenkinél egyéni elképzelése van a törvényről - mert amikor meggyőződött arról, hogy a törvény által igazul meg, lehúzza azt a saját szintjére azért, hogy ő lehessen a bíró - és ezután úgy vizsgálja felebarátját, mint önmagát, hogy meglássa, megüti-e az ő mércéjét. Ha ez a kritikus szemléletmód leleplez egy olyan embert, aki nem eszerint a mérték szerint jár, akkor azonnal „helyre kell igazítani a vétkezőt”, aki ha nem alázasan engedelmes - nem Istennek, hanem a másik bíráskodásának - akkor ki kell zárni az egyházból, vagy az „igazság” köpenye beszenyveződik a vele való kapcsolattól. Az önigazult emberek felebarátjaik gazdáinak tekintik magukat, és olyannyira távol tartják magukat tőlük, hogy a legkevésbé sem szégyenítsék őket. Ezzel a lelkiülettel - ami általános az egyházban - éles ellentétben áll az, amivel e fejezet kezdődik. Ahelyett, hogy hibákat keresnénk, amelyeket megítélhetünk, bűnösöket kell keresnünk, hogy megmenthessük őket.

„A bűn az ajtó előtt leselkedik”

Isten ezt mondta Kainnak: „Ha nem jól cselekszel, a bűn az ajtó előtt leselkedik és reád van vágyódása, de te uralkodjál rajta.” (1 Móz. 4, 7) A bűn egy gonosz fenevad, titokban lesben áll, keresve minden lehetőséget arra, hogy előtörjön és győzelmet arasson az elővigyázatlanon. Ránk van vágyódása, de az erő nekünk adatott, amellyel uralkodhatunk rajta. „Ne kövessetek el bűnt, uralkodjatok halandó testeteken.” Mindazonáltal lehetséges az (bár nem szükségszerű), hogy a legbuzgóbbakat is legyőzi a bűn. „Ezeket azért írom néktek, hogy ne vétkezzetek. És ha valaki vétkezik, van Szószólónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus. És Ő engesztelő áldozat a mi vétkeinkért, de nem csak a mieinkért, hanem az egész világért is.” (1 Ján. 2, 1-2) Tehát, ha bárkit is legyőz bármilyen bűn, meg kell gyógyulnia, nem engedheti, hogy a bűn még távolabbra taszítsa.

Az evangélium útbaigazítást jelent

„Mert az embernek fia azért jött, hogy megtartsa, ami elveszett. Mit gondoltok? Ha valamely embernek száz juha van, és egy azok közül eltévelyedik, vajon a kilencvenkilencet nem hagyja-e ott, és a hegyekre menvén nem keresi –é azt amelyik eltévelyedett. Ekképpen a ti mennyei Atyátok sem akarja, hogy egy is elveszzen e kicsinyek közül.” (Mát. 18, 11-14) Krisztus most a mennyekben van, „amíg el nem jön a dolgok helyreállításának ideje.”

Mentsétek meg

Az Úr jó pásztorként jellemzi munkálkodását, aki megkeresi azt az egy bárányt is, amely eltévelyedett. Az evangéliumi munka egyénre szabott. Bár az evangéliumot ezrek fogadhatják el egy nap, egy beszéd eredményeként, mégis ez annak a hatásnak az eredménye, amit a beszéd a szívre gyakorol. A prédikátor akkor járja a Krisztusi utat, ha – bár emberek tömegeihez beszél - mégis tud mindenkihez személy szerint szólni. Ha valakit egy hibája legyőzi, intsük őt szelídségnek lelkével. Nem tekinthetjük veszteségnek azt, ha időnket csak egy ember megmentésére szenteljük. A legfontosabb és legdicsőségesebb igazságokat Jézus csak egy hallgatójának mondta. Aki gondját viseli a nyáj egyes bárányainak is, az a jó pásztor.

A megbékélés szolgálata

„Minthogy Isten volt az, aki Krisztusban megbékéltette magával a világot, nem tulajdonítván nekik az ő bűneiket, és reánk bízta a békéltetésnek ígését.” (2 Kor. 5, 19) Ő „aki a mi bűneinket maga vitte fel testében a fára.” (1 Pét. 2, 24) Nem tulajdonítja nekünk bűneinket, hanem mindet Magára veszi. „A szelíd felelet elfordítja a haragot.” Krisztus hozzánk gyengéd szavakkal jön, nem keményen szemünkre veti a dolgokat, azért hogy legyőzzön bennünket. Magához hív minket, hogy nála pihenjünk meg, és hogy gyötrő megkötözöttségünk terheit változtassuk át az Ő könnyű és enyhe terhévé.

Krisztusért

Minden keresztény egy Krisztussal. Csak egyetlen mag létezik- akik Krisztusban, az emberiség Képviselőjében egyesültek. Ezért „amint Ő van, úgy vagyunk mi is e világban.” (1 Ján. 4, 17) Krisztus ezen a földön annak a példaképe volt, minek kell lennie az embernek, és mivé lesznek az Ő igaz követői, amikor teljesen odaszentelik magukat Neki. Tanítványainak ezt mondta: „Amint az én atyám küldött engem, én is azonképp küldlek el titeket” és ehhez felruházta őket saját erejével a Lélek által. „Mert nem azért küldte az Isten az Ő Fiát a világra, hogy kárhoztassa a világot, hanem

hogy megtartassék a világ Általa.” (Ján. 3, 17) Ezért mi sem kárhozzatni, hanem menteni küldettünk. Így a parancs: „Ha előfogja is az embert valami bűn...igazítsátok útba.” Ez nem csak azokra vonatkozik akikkel a gyülekezetben kapcsolatba kerülünk. Krisztusért járván követségben: Krisztusért kérjük az embereket, béküljenek meg az Istennel. (2 Kor. 5, 20) Az egész világegyetemben nem lehet ennél nagyobb feladat. Magasztosabb szolgálat nem található sem égen, sem földön annál, mint aki követségben jár Krisztusért. Ő közbenjár még a legalávalóbb, legmegvetettebb lélekért is, aki megbékél Istennel.

„Ti, lelkiek”

Csak ők hívtak el arra, hogy útbaigazítsák a vétkezőket, senki más. Egyedül a Szentlélek által beszélhetnek azok, akik intenek és feddenek. Krisztus is ezt a munkát végezte. Csak a Lélek ereje által lehet bárki is Krisztus tanúbizonysága. De nem nagy elbizakodottság bárki részéről is, hogy útbaigazítja felebarátját? Nem az lenne akkor, ha önmagát lelkinak tartaná? Valóban nem egyszerű dolog, amikor az elbukott embert kell állítani Krisztus helyébe. Isten terve azonban az, hogy mindenki figyeljen oda önmagára: „ügyelvén arra, hogy meg ne kísértessél te magad is.” Az itt lefektetett elv arra szolgál, hogy megújulást hozzon az egyházban. Amint egy embert előfog a bűn, mindenki kötelessége – nem az, hogy azonnal kibeszéli másnak, sem nem az, hogy egyenesen a vétkezőhöz megy - az, hogy megkérdezi önmagától: Akkor most én hogyan állok? Nem vagyok-e éppoly bűnös, nem ilyen, de valami hasonló súlyú vétkekben? Nem lehetséges az, hogy a bennem lévő vétkek vezette őt a bukásra? Lélekben járok? Útba tudom őt igazítani? Nem távolítom el még jobban? Az ilyen hozzáállás teljes változást idézne elő az egyházban. Jó lenne, ha akkorra, amikor a helyzetbe kerülnek, hogy a bűnöshöz mehetnek, addigra ő már kiszabadítaná önmagát a gonoszság csapdáiból.

Megkötve a mennyben

Az Üdvözítő így nyilatkozott arról, hogyan kell bánni azokkal, akik bűnt követtek el: „Bizony, bizony mondom néktek, amit megkötök a földön a mennyben is kötve lesz és amit megoldotok a földön a mennyben is oldva lesz.” (Mát. 18, 10-18) Ez azt jelenti, hogy Isten megígéri, hogy megköt minden döntést, amit emberek egy csoportja - akik önmagukat az Ő egyházának vallják - megköt? Természetesen nem. Bármit döntenek is el a földön, az nem változtatja meg Isten akaratát. Az egyháztörténelem, amint már azt 1800 éve látjuk, csupa hiba, tévedés, önfelmagasztalás és az én Isten fölé helyezéséből áll. Mondhatja-e bárki is azt, aki olvasta az egyháztanácsok történelmét, hogy Isten volt velük, vagy Ő készítette megírásra és Ő szentelte meg dekrétumaikat?

Akkor ezt a kijelentést hogyan értette Krisztus? Amint elmondta. Útmutatása azt jelzi, hogy Ő úgy értette, az egyháznak lelkinak kell lenni – betöltekezve az alázat lelkületével – és bárki is szól, annak „Isten dolgairól kell szólnia.” Csak Krisztus Igéje lehet azok szívében, és ajkán, akik a vétkezőkkel bánnak. Amikor ez megvalósul, akkor ebből az következik - mivel Isten Igéje örökké él a mennyben - hogy akármit is megkötnek a földön, a meg lesz kötve a mennyben is. De ez csak akkor van, ha a Szentírást betűről betűre és lélekben követjük.

„Krisztus törvénye”

Azzal tölthetjük be, ha egymás terhét hordozzuk, mert Krisztus életének törvénye a terhek viselése. „Mindnyájan, mint juhok, eltévelyedtünk, kiki az ő útjára tértünk, de az Úr mindnyájunk vétkeit Őreá vetette.” (Ésa. 53, 6) „Betegségeinket Ő viselte, és fájdalmainkat Ő hordozta.” Aki be akarja tölteni törvényét, annak élete középpontjában Krisztus kell, hogy legyen. Ő még mindig végzi a munkáját a bűnös és eltévelyedett emberért. „Annakokáért mindenestől fogva hasonlatosnak kellett lennie az atyafiakhoz, hogy könyörülő legyen és hű főpap az Isten előtt való dolgokban, hogy engesztelést szerezzen a nép bűneiért. Mert amennyiben szenvedett, Ő Maga is megkísértetve segíthet azokon, akik megkísértetnek.” (Zsid. 2, 17-18) Tudja, mit jelent megkísértetnek lenni és tudja, hogyan kell győzni felette. Bár „bűnt nem ismert”, bűnné lett érettünk, hogy mi Isten igazsága legyünk Őbenne. (2 Kor. 5, 21) Elvette mindnyájunk bűnét és megbánta azokat Isten előtt, mintha sajátja lenne. Ő jön hozzánk. Ahelyett, hogy megszidna bűneinkért, kitárja szívét előttünk, és elmondja, hogy Ő hogyan szenvedett ettől a bűntől. Ismer minden nehézséget, fájdalmat, bánatot, szégyent. Így von Magához és így nyeri meg bizalmunkat. Ha megértjük azt, hogy Neki ugyanezen a tapasztalaton át kellett mennie, és a legnagyobb mélységeket élte meg, akkor leszünk készek arra, hogy figyeljünk Rá, amikor a menekülés útjáról beszél. Tudjuk, hogy tapasztalatból beszél. A legnagyobb dolog ezért a bűnösök megváltásának munkájában az, hogy egynek mutatjuk velük magunkat. Ez azt jelenti, hogy meg kell vallanunk saját hibáinkat ahhoz, hogy más menteni tudjunk. Az az ember, aki büntelennek érzi magát, nem alkalmas arra, hogy útbaigazítsa a bűnöst. Aki

odamegy ahhoz, akit legyőzött a bűn és így szól hozzá: „Hogy voltál képes ilyen dolgot tenni? Én ilyen dolgot még soha nem tettem az életben és nem értem, hogy egy ilyen önbecsüléssel rendelkező ember hogyan tehette ezt meg!” Nos, az ilyen ember jobb, ha nem mond semmit. Isten kiválasztott egy farizeust - egyetlen egyet - arra, hogy apostol legyen, de addig nem tudta kiküldeni, amíg nem ismerte el úgy önmagát, mint aki első a bűnösök közt. (1 Tim. 1, 15) Megalázó a bűnvallás, ez igaz, de a megváltás a kereszten van. Csak a kereszten lehet Krisztus a bűnösök Megváltója. Ezért ha örömeiben osztozni akarunk, nekünk is Vele együtt hordozni kell a keresztet, megvetve a szégyent. Emlékezzünk arra, hogy csak bűneink megvallása által menthetünk meg másokat bűneikből. Csak így mutathatjuk meg nekik a megváltás útját, mert csak az, aki megvallja bűneit, nyer megtisztulást belőlük, és csak az vezethet másokat el a forráshoz.

Az ember semmi

„Mert ha valaki azt véli, hogy ő valami, holott semmi, önmagát csalja meg.” Figyeljük meg: „holott semmi.” Ez nem azt mondja, hogy nem gondolhatjuk magunkról, hogy valamik vagyunk, amíg valamik leszünk. Nem. Ez azt a tényt mondja ki, hogy semmik vagyunk. Nem csupán az egyszerű ember, hanem minden nemzet semmi az Úr előtt. Ha bármikor is gondoljuk magunkról azt, hogy valamik vagyunk, megcsaljuk magunkat. És mi gyakran megcsaljuk magunkat és így lerontjuk Isten munkáját. Emlékezzünk Krisztus törvényére. Bár Ő minden volt, megüresítette Önmagát. Megalázta Önmagát, hogy Isten dolgai elvégeztessenek. „A szolga nem nagyobb az ő uránál.” Egyedül Isten a nagy, „minden ember még legjobb állapotában is hiábavalóság.” Egyedül Isten az igaz, minden ember hazug. Amikor ezt elismerjük, és ennek tudatában élünk, akkor Isten Lelke betöltheti lelkünket és Isten általunk tud munkálkodni. A „bűn embere” az, aki felmagasztalja magát. (2 Thessz. 2, 3-4) Isten gyermeke pedig az, aki megalázza magát.

Kiki a saját terhét hordozza

„Mert kiki a saját terhét hordozza.” Ez a második verssel ellentmondásban van? – Semmi esetre sem. Amikor az Írás azt mondja, hogy egymás terhét hordozzuk, ez nem azt jelenti, hogy terhünket a másakra kell vetnünk. Mindenkinek terheit az Úrra kell vetnie. (Zsolt. 55, 23) Ő hordozza az egész világ terheit, az emberiség terheit, nem tömegében, hanem külön, minden egyes ember terhét. Reá vetjük terheinket, de nem úgy, hogy összegyűjtjük azokat kezünkben vagy gondolatainkban, és rázúdítjuk arra, aki éppen mellettünk van. Ezt nem is tudjuk megtenni. Sokan megpróbáltak már szabadulni a bűn, a fájdalom, a gondok és a szomorúság terhétől, de nem sikerült nekik, és úgy érzik, hogy terheik most sokkal súlyosabban visszagördülnek rájuk, mint azelőtt, és elsüllyednek a kétségbeesésben. Mi volt a hiba? - Egyszerűen ez: azt gondolták, Krisztus távol van tőlük, és úgy érezték, hogy nekik maguknak kell áthidalniuk a szakadékot. De ez lehetetlen. Az ember, aki „erő nélkül” van, nem tudja terheit kivetni egy karnyújtásnyira, és amíg az Urat egy karnyújtásnyi távolságra tartja önmagától, nem fog megszabadulni a súlyos teherrel. Amikor felismerjük és megvalljuk a bennünk lévő Krisztust, aki egyedüli segítségünk, Ő a mi életünk, akinek ereje által van minden mozgásban, és megvalljuk azt, hogy mi semmik vagyunk, énünk eltűnik az előtérből, és többé már nem csapjuk be magunkat, akkor terheinket Krisztusra helyeztük. Ő tudja, mit kell velük tenni és ha felvesszük Vele együtt az ígát, akkor Tőle tanuljuk meg, hogyan kell mások terheit hordozni. De akkor mi lesz saját terheinkkel? –Ő, de hát azokat az Isteni „erő, ami munkálkodik bennünk”, az hordozza! „Krisztussal együtt megfeszítettem: Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus.” Én vagyok, de már többé nem én, hanem Krisztus él bennem. Most megérthetjük a titkot: nem terhelünk meg senkit terheink súlyával, hanem mi hordozzuk azokat, de már nem mi, hanem a bennünk élő Krisztus. Sok ember van még a világon, aki nem tanulta meg ezt a leckét Krisztustól, ezért Isten gyermekire hárul a feladat, hogy a másik terhét hordozzák. Sajátjukat pedig bízzák az Úrra, és rájönnek arra, hogy nem is kell tovább menniük saját szívüknél. Nem áldásos az, ha van „Valaki hatalmas” az életünkben, aki mindig hordozza a terhet, amely vállunkat nyomja? Ezt a leckét Krisztus életéből tanulhatjuk meg. Ő széjjeljárta jót tévén, mert Isten volt Vele. Megvigasztalta a gyászolókat, bekötözte a megsebzett szívűket, meggyógyított mindenkit, akit megnyomorított a gonosz. Senkitől, aki Hozzá jött szomorú történetével vagy betegségével, nem fordult el segítségnyújtás nélkül, „hogy beteljesedjék, amit Ésaías próféta mondott, így szólván: Ő vette el a mi erőtlenségünket és Ő hordozta a mi betegségeinket.” (Mát. 8, 17) Amikor este eloszlatta a tömeget, keresett egy hegyet vagy erdőt, hogy Atyjával - akiben élt - való közössége által lelke új életerőt nyerjen. „Minden ember a maga cselekedeteit próbálja meg.” „Vizsgáljátok meg (megj: itt az angolban a megvizsgálni szó áll, szerintem ez jobb megkísérteni helyett) magatokat, hitben vagytok-e? magatokat próbáljátok meg. Avagy nem ismeritek-e magatokat, hogy a Jézus Krisztus bennetek van? Kivéve, ha méltatlanok vagytok.” (2 Kor. 13, 5) „Mert noha megfeszítettett erőtelenségből, él Istennek hatalmából. És noha mi erőtelenekek vagyunk Őbenne, de Vele együtt élünk majd Isten erejéből tinálatok.” (2 Kor. 13, 4) Tehát, ha hitünk azt bizonyítja, hogy Krisztusban vagyunk, - és hitünk a valóságot mutatja - akkor egyedül önmagunkban örvendhetünk és nem másokban. Örülünk Istenben a mi Urunk Jézus Krisztus által és örömünk nem függ senki más embertől. Bár egyesek elbukhatnak és

elbátortalanodhatnak, mi megállhatunk, mert Isten fundamentuma – Krisztus - biztosan áll. Ezért senki, aki magát kereszténynek vallja, ne támaszkodjon másra, ezt hagyja el. Lehet a leggyengébbek leggyengébbike, lehet teherhordozó - Isten munkatársa – mégis Krisztusban viselje csendben és panasz nélkül saját és felebarátai terheit. Felfedezheti panasz nélkül elő felebarátja terheit és hordozhatja azokat, és a másik is ugyanígy tehet. Ha ez megvalósul, akkor az erőtelenség öröme ez lesz: „Az Úr, Jehova az én erősségem és éneke, Ő lett az én megváltásom.”

Jó dolgok közlése

„Aki pedig az Igére tanítatik, közölje minden javát tanítójával.” Semmi kétség nem lehet afelől, hogy ez elsődlegesen a világi támogatásra vonatkozik. „A munkás méltó a maga bérére.” Ha egy ember az életét teljesen az Ige szolgálatára szenteli, nyilvánvaló hogy az életfenntartáshoz szükséges dolgait azoktól kell, hogy kapja, akiket tanít. De ez semmi esetre sem jelent parancsot. Aki az Igére tanítatik, „minden javát” közölje a tanítóval. E fejezet fő témája a kölcsönös segítségnyújtás. „Egymás terhét viseljétek.” Még a tanítónak is, akiket azok támogatnak, akiket tanít, segítenie kell másokat anyagiakban. Krisztus és az apostolok, akiknek semmijük sem volt sajátjuk – mert Krisztus a szegények közt legszegényebb volt és a tanítványok mindent elhagytak Érté - mégis adtak a szegényeknek kis vagyonukból. (Ján. 13, 29) Amikor a tanítványok azt mondták Jézusnak, küldje el az éhes tömeget, hogy vegyenek maguknak ételmet, Krisztus azt mondta: „Nem szükség elmenniük, adjatok nekik ti enniük.” (Mát. 14, 16) Nem komolytalankodott velük, tudta mire gondol. Tudta, hogy semmijük sincs, amit adhatnának a tömegnek, de megvolt mindenük, ami Neki megvolt. Nem értették meg szavainak erejét, ezért vett néhány kenyeret és adta tanítványainak, és így igazán ők etették meg az éhes tömeget. Szavai a tanítványoknak azt jelentették, hogy nekik is azt kell cselekedniük, amit Ő tett. Hányszor megakadályozott bennünket Krisztus Igéjében való hitetlenségünk abban, hogy jótékonykodjunk és adakozzunk, (Zsid. 13, 6) amely áldozatokban gyönyörködik Isten. Mivel a tanítók nem csak az Igével, hanem világi támogatással is hozzájárulnak, így azok is, akiket tanítanak az Igére, nem korlátozhatják adakozásaikat csupán a világi dolgokra. Tévedés az, hogy az evangélium szolgáinak nincs szükségük lelki felfrissülésre, vagy azt nem kaphatják meg a nyáj legerőtelenebbjétől. Nem lehet elmondani, mennyire bátorítja a lelkek tanítóját a hitről való bizonyosságtétel és azok öröme az Úrban, akik hallgatják az Igét. Ez nem egyszerűen csak annyi, hogy a tanító látja, a munkája nem hiábavaló. A bizonyosságtétel lehet, hogy nem arra vonatkozik, mit tett, de az alázatos lélek örömteli bizonyosságtétele arról, mit tett vele Isten, nagyon gyakran új életerőt ad az Ige tanítójának és arra készíti, hogy emberek százainak lelkét erősítse meg.

Vetés és aratás

„Mert amit vet az ember, azt aratja is.” Ezt az egyszerű megállapítást egyszerűbben nem is lehetne kifejezni. Az aratás, ami a világ vége, meg fogja mutatni, mi volt a vetés: búza vagy konkoly. „Mert aki vet az ő testének, a testből arat veszedelmet, aki pedig vet a léleknek, a lélekből arat örök életet.” „Vessetek magatoknak igazságra, arassatok kegyelem szerint! Szántatok magatoknak új szántást, mert ideje keresnetek az Urat mígnem eljő, hogy igazság esőjét adjon néktek.” (Hós. 10, 12) „Az aki saját szívében bíz, bolond” és az is bolond, aki másik emberben bíz, amint látható a következő versből: „Istentelenséget szántottatok, álnokságot arattatok. Eszitek a hazugság gyümölcsét, mert bízál a te utadban és vitézeidnek sokaságában.” (Hós. 10, 13) „Átkozott az a férfi, aki emberben bíz és testbe helyezi az ő erejét” legyen az önmaga, vagy valaki más. „Áldott az a férfi, aki az Úrban bíz és akinek bizodalma az Úr.” (Jer. 17, 5, 7) Minden maradandó dolog a Szentlélektől származik. A test romlott, és megront. Aki csak saját örömeit keresi – követve teste és szíve vágyait – az romlottságot és halált fog aratni. De a „Lélek élet az igazságban” és aki csak a Lélek gondolatait keresi, az fog aratni örökkévaló dicsőséget. „De ha Annak a Lelke lakik bennetek, aki feltámasztotta Jézust a halálból, ugyanaz, aki feltámasztotta Krisztus Jézust a halálból, megeleveníti a ti halandó testeiteket is az Ő tibennetek lakozó Lelke által.” „Mert ha test szerint éltek, meghaltok, de ha a test cselekedeteit a Lélekkel megöldököltétek, éltek.” (Róm. 8, 11, 13) Csodás! Ha élünk, meghalunk; ha meghalunk, élünk! Ez Jézus bizonyosságtétele: „Mert aki meg akarja tartani az ő életét, elveszíti azt, aki pedig elveszti az ő életét énértem megtalálja azt.” (Mát. 16, 25) Ez nem azt jelenti, hogy most minden jó dologtól meg kell fosztani magunkat. Nem azt jelenti, hogy állandóan nélkülözésben és vezeklésben kell élni, és ne kapjuk meg azt, amire nagyon vágyunk, azért hogy idővel valami más dolgot kapjunk meg helyette. Nem azt jelenti, hogy életünknek egy élő halálnak kell lennie, egy hosszú haldoklásnak. Távol álljon ettől. Ez egy hamis és kezdetleges elgondolás a keresztény életéről – ami olyan élet – sokak szerint - amelyet a lelki halálban találunk meg. Ez nem így van. Aki Krisztushoz jön, és iszik a Lélekből, abban „örök életre buzgó víznek kútfeje lesz.” (Ján. 4, 14) Az örökkévalóság öröme az övé. Öröme teljes lesz nap mint nap. Isten házában gazdag javaival elégtételt meg, és Isten örömeinek folyamából iszik. Mindene megvan, amire vágyakozik, mert szíve és teste csak Istenért kiált, akiben van a teljesség. Egykor azt gondolta, „az életet szemléli”, de most tudja, hogy az csak a sírba, a romlottság gödrébe való bámulás volt. Most kezd el csak igazán élni és az új élet öröme „kimondhatatlan, és dicsőséggel teljes.” Így énekel:

Most már senki más, csak Krisztus elégíthet meg
Semmi más név számomra már nem létezik
Szeretetet, életet és örök örömet
Úr Jézus én már csak benned találok.

Az „éles elméjű hatalmasság” mindig keresi annak lehetőségét, hogy a legerősebb pozíciókat elfoglalja, tehát akárhol adatik hatalmas ígéret a hívőknek, a Sátán megpróbálja azt eltorzítani, hogy csüggedés forrásává tegye. Nagyon sok embert már megtévesztett azzal, hogy azt gondolják ezen ígék „Aki vet az ő testének, a testből arat veszedelmet” azt jelentik, hogy egész életükön át, még akkor is, amikor már újjászülettek a Lélek által, szenvedniük kell korábbi bűneik következményeitől. Néhányan azt hiszik, még az örök életben is viselniük kell régi bűneik nyomait, és ezt mondják: „Soha nem remélhetem, hogy olyan leszek, amilyen lehettem volna, ha nem követtem volna el bűnt.” Micsoda sértés ez Isten kegyelmére és a Krisztusban való megváltásra nézve! Ez nem az a szabadság, amellyel Krisztus megszabadított bennünket. A figyelmeztetés így szól: „Mert amiképpen odaszántatok a ti tagjaitokat a tisztátalanságnak és a hamisságnak szolgálai a hamisságra, azonképpen szánjátok oda most a ti tagjaitokat szolgálai az igazságnak a megszenteltetésre.” De aki odaszánja magát az igazságra, azt állandóan megnyomorítják korábbi rossz szokásai, amelyek azt igyekeznek bizonyítani, hogy az igazság ereje kisebb, mint a bűné. De ez nem így van. A kegyelem bővelkedik a bűnök felett és olyan hatalmas, mint a menny.

Van egy ember, akit tömeges gyilkosságért elítéltek életfogytig tartó börtönre. Néhány évi börtön után kiszabadul, szabadlábra helyezik. Egy kis idő múlva találkozunk vele és látunk egy hatalmas, 25 kg-s golyót hozzáláncolva lábához, így csak nagy nehézségek árán tud csak mozogni. „Miért, hogy lehetséges ez?” Kérdezzük meglepődve. „Nem kaptad vissza szabadságod?” „Ó dehogynem”, válaszol „szabad vagyok, de viselnem kell ezt a golyót és a láncot, hogy korábbi bűnömre emlékeztessen.” Nem gondoljuk azt, hogy egy ilyen „szabadság” nagyon kíváncsatos lenne. Minden ima, amit a Szentlélek inspirál, Isten ígérete. Ezek közül az egyik legkegyesebb ez: „Ifjúságomnak vétkeiről és bűneimről ne emlékezzél meg, kegyelmed szerint emlékezzél meg rólam, a te jóvoltodért Uram!” (Zsolt. 25, 7) Amikor Isten megbocsátja a bűneinket, és elfelejti őket, akkor ezzel erőt ad ahhoz, hogy megmeneküljünk tőlük, és olyanok leszünk, mintha nem vétkeztünk volna. „Az igen nagy és becses ígéretek” által „Isteni természet részesei lehetünk, kikerülvén a romlottságot, amely a kívánságban van e világon.” (2 Pét. 1, 4) Az ember elbukott azzal, hogy evett a jó és gonosz tudásának fájáról, de az evangélium bemutatja a megváltást a bukásból és a bűn minden sötét emlékét eltörli. A megváltottak pedig csak a jót fogják ismerni, mint Krisztus, „aki nem ismert bűnt.” Igen, aki vet az ő testének, a testből arat veszedelmet, amint azt már láttuk önmagunkban. „De ti nem test szerint vagytok, hanem Lélek szerint, ha ugyan Isten Lelke lakik bennetek.” A Léleknek van hatalma arra, hogy megszabadítson a test bűneitől és minden következményétől. Krisztus „szerette az egyházat, és Önmagát adta azért, hogy azt megszentelje, megtisztítván a víznek fürdőjével az Ige által, hogy majd Önmaga elébe állítsa dicsőségben az egyházat, úgy hogy azon ne legyen szeplő, vagy sőmörögzés, vagy valami afféle, hanem hogy legyen szent és feddhetetlen.” (Ef. 5, 25-27) „És az Ő sebeivel gyógyultunk meg.” A bűn emléke - nem a személyes bűnök – az örökkévalóságban csak Krisztus kezei, lábai és oldalában lévő sebei nyomaként marad fenn, amelyek a tökéletes megváltás pecsétjei.

Meg ne restüljünk

Milyen természetesen következik az intés: „A jótéteményben pedig meg ne restüljünk, mert a maga idejében aratunk, ha el nem lankadunk.” Oly könnyű belefáradni a jócselekedetekbe, és ez akkor van, ha nem tekintünk Jézusra. Szeretünk közbeiktatni egy kis szünetet, mert az állandó jócselekedet túl nagy erőfeszítésnek tűnik. De ez csak akkor van így, ha még nem teljesen ismertük meg az Úr örömét, ami olyan erő, amely nem hagy bennünket elfáradni. „De akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk, futnak és nem lankadnak meg, járnak és nem fáradnak el.” (Ésa. 40, 31) Ez nem egyszerűen csak arra vonatkozik - amit a szövegösszefüggés is mutat - hogy ellenállunk a testi kísértésnek, hanem segítünk másoknak. Ezt a leckét meg kell tanulnunk Krisztustól, aki „nem hibázik, sem nem tántorodik meg, míg eljön ítéletet tartani a föld felett.” Bár kilenc a tíz meggyógyított közül soha nem mutatta a hála legkisebb jelét sem, ez Jézust nem változtatta meg. Azért jött, hogy jót tegyen és nem azért, hogy nagyra értékeljék. Ezért „reggel vesd el a te magodat, és este se pihentesd kezedet, mert nem tudod, melyik jobb, ez-e vagy amaz, vagy ha mind a kettő jó lesz egyszersmind.” (Préd. 11, 6) Nem tudjuk megjósolni mennyit fogunk aratni, és azt sem, milyen mag az, amit vetünk. Néhány az út mellé esik, és kikapkodják, mielőtt meggyökerezne, mások köves talajra esnek, ahol elszáradnak, mások pedig tövisek közé esnek, ahol a tövisek megfojtják. De egy dolog biztos: aratni fogunk. Nem tudjuk, hogy a reggeli vagy az esti vetés lesz –e bőséges, vagy mindkettő egyformán jó lesz, de az nem lehetséges, hogy mindkettő rossz lesz. Egyik is, másik is adhat bő termést, vagy mindkettő. Ez a bátorítás nem elégséges számunkra arra, hogy ne fáradjunk el a jócselekedetekben? A talaj szegényesnek látszhat, az évszak lehet, hogy nem kedvező, a termés bőségére való kilátások egyáltalán nem ígértesek, és megkísérthet bennünket az a gondolat, hogy minden munkánk hiábavaló. De ez nincs így. „A maga idejében aratunk, ha el nem lankadunk.” „Azért szerelmes atyámfiai, erősen

álljatok, mozdíthatatlanul, buzgólkodván az Úrnak dolgában mindenkor, tudván, hogy a ti munkátok nem hiábavaló az Úrban.” (1 Kor. 15, 58)

Nem tehetünk különbséget

„Annakokáért amíg időnk van, cselekedjünk jót mindenekkel kiváltképpen azokkal, akik a hitből valók.” **(megj: úgy gondoltam, a magyarázat szempontjából jobb ez a fordítás, az eredeti angol Bibliában ez van)** Ebben azt látjuk, hogy az apostol az időleges segítségnyújtásról beszél. Az nem igényel különösebb figyelmeztetést, hogy hirdessük az Igét azoknak, akik nem a hit cselekedeteiből vannak. Elsősorban ők azok, akiknek prédikálni kell. Van azonban egy világi tendencia, - világi és nem lelki – hogy azokra korlátozzuk a jócselekedeteket, akiket arra „érdemesnek” találunk. Sokat hallunk „az arra érdemes szegényekről.” De mi mindannyian érdemtelenek vagyunk Isten legkisebb áldására is, bár Ő azokat állandóan reánk árasztja. „Mert ha csak azokat szeretitek, akik titeket szeretnek, mi jutalmatok van? Hiszen a bűnösök is szeretik azokat, akik őket szeretik. És ha csak azoknak adtok kölcsön, akiktől reménylitek, hogy visszakapjátok, mi jutalmatok van? Hiszen a bűnösök is adnak kölcsönt a bűnösöknek, hogy ugyanannyit kapjanak vissza. Hanem szeressétek ellenségeiteket, és jól tegyetek, és adjatok kölcsön, semmit érte nem várván, és a ti jutalmatok sok lesz és ama magasságos Istennek fiai lesztek, mert Ő jóltévő a háládatlanokkal és gonoszokkal.”

Keresni a lehetőséget

Különösen figyeljük meg a tizedik vers elejét: „Annakokáért amíg időnk van” addig tegyünk jót minden emberrel. A másokért való jócselekedet lehetőségét kiváltságnak kell tekinteni és nem kellemetlen feladatnak, amit el kell végezni. Az emberek azokat a dolgokat, amivel nem értenek egyet, ritkán mondják lehetőségeknek. Senki nem mondja azt: milyen jó, hogy lehetősége volt megsebesítenie önmagát, vagy jó volt a pénzt elveszíteni. Ellenkezőleg, az emberek akkor beszélnek lehetőségről, ha tudnak pénzt keresni, vagy elmenekülhettek egy fenyegető veszély elől. Így kell látnunk azt a lehetőséget is, hogy jót kell cselekednünk a szükségét szenvedőkért. A lehetőségeket mindig keresni kell. Az emberek mindig keresik a lehetőséget a nyereségre. Ezért tanít arra az apostol, hogy keresnünk kell annak lehetőségét, hogy segíthessünk másoknak. Ezt tette Krisztus is. Ő „széjjeljárt jót tévén.” Bejárta gyalog az országot, keresvén a lehetőségeket, hogy jót tegyen emberekkel és megtalálta őket. Jót tett, „mert Isten volt Vele.” Az Ő neve Immánuel, ami annyit jelent: „Velünk az Isten.” Mivel velünk van minden nap, a világ végezetéig, így Isten is velünk van, jót cselekszik velünk, hogy mi is jót tehesünk. „Mi tehát, mint munkások együtt Ővéle, könyörögve kérünk, ne vegyétek hiába az Isten kegyelmét.” És végezetül ”fogadjátok be a Szentlelket.”

Zárszavak

Elérkeztünk a legcsodálatosabb levél végéhez. Amint az egész evangélium benne foglaltatik az üdvözlésben, ugyanezt találjuk a lezárásában is. Az apostol senki mást nem ismer el megmentőként, mint Jézus Krisztust és Őt, mint megfeszítettet. Nem tudta úgy üdvözölni barátait, hogy ezt meg ne említse nekik. Az apostoli levél minden fejezetében, de legfőképp az utolsó kettőben láthatjuk azt, hogy a tartalom mennyire közvetlenül nekünk szól. Az 1, 7-10 verseket mindenki a mai viszonyokra alkalmazza, és nem gondol a galáciaiakra. De amit nekünk ezek a versek és a teljes levél jelentenek, azt a galáciaiak soha nem élték meg. Az apostolt buzgó szeretete készítette arra, hogy megírja ezt a levelet. Ez látható abból, hogy szokásaitól ellentétben, tollat ragadott és saját kezével írta meg a levelet. (11. vers) A negyedik versben azt közölte az apostol, hogy gyenge szemei miatt szenvedett, amely nagyon akadályozta munkájában, vagy akadályozhatta volna, mégis Isten ereje nyugodott rajta. Szükséges volt, hogy mindig vele legyen valaki, hogy szolgáljon neki. A második thesszalonikai levélből (2, 2) megtudhatjuk, hogy néhányan visszaéltek azzal, hogy Pál nevében írtak leveleket a gyülekezeteknek, és ez bosszantotta a híveket. De a levél zárásában (3, 16-18) Pál jelezte nekik, hogyan ismerhetik fel, melyik levél jön tőle. Nem számít hogy a tartalom ki által íratott, mert ő írta a bevezetést és az aláírást saját kezével. Annyira sürgető volt a helyzet, hogy ezt a levelet saját kezével írta meg.

Istent nem csálhatjuk meg és nem érdemes sem magunkat, sem másokat becsapni. „Mert az Úr nem azt nézi, amit az ember, mert az ember azt nézi, ami szeme előtt van, de az Úr azt nézi, ami a szívben van.” (1 Sám. 16, 7) A körülmetélkedés, amellyel a „hamis tanítók” el akarták téríteni a galáciaiakat az igazságtól, öngazolást jelent, és nem hit általi megigazulást. A törvény számukra csak „az igazság egy formája volt.” Cselekedeteikkel csak egy „látványos testi dolgot” érthettek el, de ez csak egy üres látványosság volt, nem volt benne realitás. **(megj: szerintem a szépek akarnak lenni helyett jobb az angol „látványosság” fordítás)** Megigazultnak látszottak anélkül, hogy üldöztetést szenvedtek volna el Krisztus keresztyéért. De a valóságban nem tartották meg a törvényt. A test ellenségeskedésben van a Lélek törvénye ellen és „akik testben vannak, nem kedvesek Isten előtt.” De azt akarták, hogy a „mi hitűnkre” változzanak meg, amint sokan hitnek hívják különleges teóriájukat. Krisztus azt mondta: „Jaj nektek, írástudók és farizeusok, képmutatók! mert megkerülitek a tengert és a földet, hogy egy pogányt zsidóvá tegyetek, és ha azzá lett, a gyeheña fiaivá teszitek őt, kétszerte inkább magatoknál.” (Mát. 23, 15) Az ilyen tanítók dicsősége a testileg „megtértekben” van. Ha sok embert tudhatnak „a gyülekezetükhöz” tartozóknak, akkor nagy „nyereséget” könyvelhetnek el, és végtelenül boldognak érzik magukat. A számok és a külsőségek sokat jelentenek az embereknek, de semmit sem jelentenek Istennek.

Valódi és örök dicsőség

„Nékem pedig ne legyen másban dicsekedésem, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus keresztyében.” Miért dicsőítjük a keresztyét? – Mert azáltal a világ megfeszítettett számunkra, és mi is a világnak. Az apostoli levél azzal végződik, amivel elkezdődött- ebből a „jelenvaló gonosz világból” való szabadítással, és egyedül a kereszty által történhet meg szabadulásunk. A kereszty az alázat szimbóluma, ezért büszkélkedünk vele, mert az alázat felmagasztaltatik.

Isten nyilvánul meg a keresztyben

Olvassuk el Isten szavait Jeremiás írásából: „Ne dicsekedjék a bölcs az ő bölcsességével, az erős se dicsekedjék az ő erejével, a gazdag se dicsekedjék gazdagságával.” (Jer. 9, 23) Miért ne dicsekedjen a bölcs az ő bölcsességével? – Mert ameddig ez az ő bölcsessége, az mind bolondság. „Mert e világ bölcsessége bolondság az Isten előtt.” „Ismeri az Úr a bölcsék gondolatait, hogy hiábavalók.” (1 Kor. 3, 19-20) Egy embernek sincs olyan bölcsessége, amelyben dicsekedhetne, mert saját bölcsessége bolondság, és az a bölcsesség, melyet Isten ad, alázatot vált ki és nem büszkeséget. Mi a helyzet az erővel? „Minden test fű.” (Ésa. 40, 6) „Bizony, merő hiábavalóság minden ember.” (Zsolt. 39, 6) „Bizony hiábavalók a közemberek fiai, és hazugok a főembernek fiai, ha mérőserpenyőbe vettetik, mind alábbvalók a semminél. „A hatalom az Istené.” (Zsolt. 62, 9-11) Ami a gazdagságot illeti, az „bizonytalan.” (1 Tim. 6, 17) Az ember „csak gyűjt gazdagságot és nem tudja, ki takarítja be azt.” „Mert a gazdagság **(megj: a King James Biblia kiírja a gazdagság szót, a revidiált Biblia már nem, és a magyar sem)** olyan szárnyakat szerez magának nagy hamar, mint a saskeselyű és az ég felé repül.” (Péld. 23, 5) Csak egyedül Krisztusban található kikutathatatlan és maradandó gazdagság. Az ember ezért semmivel sem dicsekedhet. Mert mi van az embernek - amikor semmije nincs - ami gazdagságnak vagy bölcsességnek nevezhető, mert még ereje sincs? Minden, ami az ember valójában, és amiye van, azt Istentől kapja. Ezért aki dicsekszik, az Úrban dicsekedjék. (1 Kor. 1, 31) Most vegyük a Gal. 6, 14-t és ezt a verset. Mindkettőt ugyanazon Lélek inspirálta, ezért nincs köztük ellentmondás. Az egyik vers azt mondja, hogy csak az Úr ismeretében legyen dicsekvésünk, a másik azt, hogy ne legyen másban dicsekvésünk, mint az Úr Jézus Krisztus keresztyében. A következtetés ebből az, hogy a keresztyben találjuk Isten ismeretét. Isten megismerése az örök életet jelenti. Az emberiségnek önmagában nincs élete, csak Krisztus keresztye által. Itt is világosan láthatjuk, hogy amit Istentől tudnunk kell, azt a kereszty kinyilvánítja. A keresztyen kívül nincs istenismeret. Ez ismét csak azt mutatja, hogy a kereszty minden teremtményben látható, mert az örökkévaló hatalom. Isten lénye és minden, ami Róla megtudható, azokban a dolgokban láthatók, amelyet alkotott. Isten hatalma látható a teremtett dolgokban, és a kereszty Istennek ereje. (1 Kor. 1, 18) A gyengeségből Isten erőt hoz elő. Ő váltja meg az embert a halálból, hogy még a halottak is reménységben nyugodjanak. Egy ember sem lehet olyan szegény olyan gyenge és bűnös, olyan lealacsonyodott és megvetett, hogy ne dicsőíthesse a keresztyét. A kereszty megváltja jelen állapotából, mert a szégyen és a megvetettség jelképe, és kinyilvánítja számára a benne lakozó Isten hatalmát, amelyben az örök dicsőség alapjai vannak.

A keresztt megfeszít

A keresztt elvág bennünket a világtól. Dicsőség! Egyesít Istennel, mert a világ barátsága ellenségeskedés Istennel. „Aki azért a világ barátja akar lenni, az Isten ellenségévé lesz.” (Jak. 4, 4) Krisztus a keresztt által lerontotta az ellenségeskedést. (Ef. 2, 15-16) „És a világ elmúlik és a világ kívánsága, de az, aki megcselekszi Isten akaratát, megmarad örökre.” Hagyjuk, hadd múljon el ez a világ!

„Múlj el, múlj el minden földi örömm
Jézus az enyém
Tépj el minden fájó köteléket
Jézus az enyém
Sötét a pusztaság
A földön már nincs többé lakhelyem
Csak egyedül Jézus áldhat meg
Jézus az enyém.”

A keresztt felemel

Jézus azt mondta: „Ha felemeltetem, mindeneket magamhoz vonzok.” Ezt azért mondta, hogy megjelenítse, milyen halállal kell meghalnia, nevezetesen, a kereszthalálát. Megalázta magát és engedelmes volt haláláig, mégpedig a keresztfának haláláig. „Annakokáért az Isten felmagasztalta Őt és ajándékozott neki oly nevet, amely minden név fölött való.” (Fil. 2, 8-9) „Leszállott a föld alsóbb részeibe. Aki leszállott, ugyanaz, aki fel is ment, feljebb minden egeknél, hogy mindeneket betöltsön.” (Ef. 4, 9-10) Halála által emelkedett fel a Mindenható jobbára a mennyben. A keresztt emelte fel a földtől a mennybe. Ezért egyedül a keresztt ad dicsőséget nekünk, és ez az egyedüli dolog, amelyet dicsőíthetünk. A keresztt szégyen és gúny tárgya a világnak, bennünket viszont kiemel e világból és Krisztussal együtt a mennybe emel. „Az a hatalom, amely munkálkodik bennünk”, ez tartja fenn az egész univerzumot.

A keresztt teremtt

„Mert Jézus Krisztusban sem a körülmetélkedés sem a körülmetéletlenség nem használ semmit, hanem az új teremttés.” Tehát, sem a körülmetélkedésnek, sem a körülmetéletlenségnek nincs ereje. Bármilyen helyzetben is legyen az ember, bármit is legyen képes tenni, a megváltás nem tőle van. Az ember körülmetéletlen állapotban elveszett, de ha körülmetélkedik, akkor sincs közelebb a megváltáshoz. Csak a kereszttnek van megváltó hatalma. Az egyedüli érték egy új teremtmény, vagy amint az új fordítású Biblia írja „az új teremttés.” „Ha bárki ember Krisztusban van, az új teremttés” és csak a halál által egyesülhetünk Vele. (Róm. 6, 3)

„Kezeimmel kereszttedhez semmit nem tudok hozni, csak egyszerűen belekapaszkodom.”

A keresztt újáteremtt, és ez egy újabb lehetőség a dicsőítésre. Amikor kezdetben az új teremttés kikerült Isten kezéből akkor „együtt örvendeztek a hajnalcillagok és Istennek minden fiai csodálkoztak.” (Jób. 38, 7)

A keresztt jegye

Most összefoglaljuk azt, amit előzőleg olvastunk:

- (1) Krisztus kereszttje az egyedüli dolog, amiben dicsekedhetünk
- (2) Aki dicsekedik, csak Isten ismeretében dicsekedhet

- (3) Isten a gyengéket választotta ki, hogy megszégyenítsék a hatalmasokat, hogy egy hatalmasság sem dicsekedjen önmagában
- (4) Isten megnyilvánul minden alkotásában, és a teremtés is, amely Isten hatalmát bizonyítja, a keresztet mutatja be, mert Krisztus keresztre Isten ereje és Istenről tesz tanúbizonyságot. Mi van a birtokunkban? - Az az erő, amely teremtette a világot, és minden benne lévő dolgot – fenntartja a mindenséget – és megmenti azt, aki bíz benne. Ez a kereszti ereje.

Csak a kereszti ereje által van megváltásunk: ereje teremő erő, mely munkálkodik minden teremtményben. Amikor Isten megteremt valakit, az „nagyon jó.” Ugyanígy Krisztusban, az Ő kereszti erejében „új teremtés” van. „Mert az Ő alkotása vagyunk, teremtetvén Általa a Krisztus Jézusban jócselekedetekre, amelyeket előre elkészített Isten, hogy azokban járjunk.” (Ef. 2, 10) A kereszti új teremtést munkál, mert ereje az az erő, amely által „kezdetben Isten teremtette az eget és a földet.” Ez az az erő, amely a földet távol tartja az átok miatti teljes megsemmisüléstől, amely változtatja az évszakokat, - a magvetés és aratás idejét - és ez fogja végül újjáteremteni a földet, hogy „bőségesen virágozzon és örvendjen örömmel és énekkel, a Libanon dicsősége adassék neki, a Kármel és Sárón fensége, és látni fogják az Úrnak dicsőségét és a mi Istenünk fenségét.” „Nagyok az Úrnak cselekedetei, kíváncsiak mindazoknak, akik gyönyörködnek azokban. Dicsőség és méltóság az Ő cselekedete, és igazsága megmarad mindvégig. Emlékeztet szerzett az Ő csodálatos dolgainak, kegyelmes és irgalmas az Úr.” (Zsolt. 111, 2-4) Láthatjuk, hogy Isten csodálatos alkotásai kinyilvánítják igazságát, kegyelmét és könyörületességét. Ez egy másik bizonyítéka annak, hogy alkotásaiban megfigyelhető Krisztus kereszti ereje, ahol a végtelen szeretet és kegyelem összpontosul. „Emlékeztetése tette csodálatos dolgait”, vagy másképp kifejezve „csodálatos cselekedeteinek emléket hagyott.” Miért akarja, hogy az ember emlékezzen hatalmas tetteire és ismerje el azokat? – Hogy ne felejtse el, hanem bízjon az isteni megváltásban. Azt akarja, hogy az ember állandóan hatalmas cselekedeteiről gondolkodjon, hogy megismerje a kereszti erejét. Az Ő kezei munkájában örvendezünk. (Zsolt. 92, 5) Amikor Isten megteremtette az eget és a földet és azoknak minden seregét hat nap alatt „megszűnt a hetedik napon minden munkájától. És megáldotta Isten a hetedik napot és megszentelte azt, mivelhogy azon a napon szűnt meg minden munkájától, melyet teremtve szerzett Isten.” (1 Móz. 2, 2-3) A kereszti ismert meg bennünket Istennel, mert megmutatja Teremő hatalmát. Bár a kereszti által mi megfeszítettünk a világnak, és a világ nekünk, ugyanúgy a kereszti által szentelődünk is meg. De a megszentelődés Isten munkája, nem emberé. Csak az Ő isteni ereje végezheti el ezt a nagy munkát. Kezdetekben Isten szentelte meg a szombatot, mint teremő munkájának megkoronázását – a szombat a bizonyítéka annak, hogy munkáját befejezte, ez a tökéletesség pecsétje. Ezért ezt mondja: „Adtam nékik szombataimat is, hogy legyenek jegyül köztem és öközöttük, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr, az ő megszentelőjük.” (Ez. 20, 12) Láthatjuk, hogy a szombat - a hetedik nap – a kereszti való jege. A teremtésre emlékeztet és a megváltás teremtés - teremtés a kereszti által. A kereszti megfigyeljük Isten teljes és tökéletes munkáit és azokat magunkra öltöztetjük. Krisztussal együtt megfeszítettünk azt jelenti, hogy teljesen feladjuk az énünket, elismerjük, hogy semmi vagyunk, és teljesen Krisztusban bízunk. Benne pihenünk meg, Benne találjuk meg a szombatot. A kereszti visszavezet minket a kezdetekre, arra „ami volt a kezdetektől.” A hetedik napi megnyugvás annak a jege, hogy Isten tökéletes munkájában, a teremtésben – a kereszti – nyugalom találunk bűnőktől. „De nehéz megtartani a szombatot, ha az üzleti érdekeim sérülnek!” „Nem tudok szombatot is tartani és a megélhetésemért dolgozni egyszerre!” „Ez olyan népszerűtlen.” Ő igen, senki nem mondta azt, hogy kíváncsi állapot, amikor megfeszítve vagyunk! „Még Krisztus sem kedvezett Önmagának.” Olvassuk el Ésaías könyve 53. fejezetét. Krisztus nem volt nagyon népszerű, legutolsó volt a megfeszítettek közt. A kereszti egyenlő a halállal, de egyben az életbe való belépést is jelenti. Krisztus sebeiben van gyógyulás, az átok is áldás lesz, mert Ő hordozza, és élet van abban a halálban, amit elszenvedett. Ki meri azt mondani, hogy bízunk a Krisztus által elnyerhető örök életben, ha még itt a földön eltöltött néhány évben, hónapban, vagy a napi életben sem bízunk Benne? Fogadjuk el az Úr szombatját, és olyan megvilágításban látjuk majd a kereszti, mint még soha: „még nagyobb és örökkévaló dicsőségnek” tartjuk majd. Most mondjuk el újra, teljes szívből: „Nekem pedig ne legyen másban dicsővésem, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus kereszti erejében, Aki által nekem a világ megfeszített és én is a világnak.” Ha ezt igazán ki tudjuk mondani, a nehézségeket és a megpróbáltatásokat oly könnyűnek fogjuk találni, hogy dicsekedhetünk bennük. „Alleluja, micsoda Megváltónk van!

A dicsőség

A kereszti által él minden, mert „Benne áll fenn minden” és Krisztus nem létezik más módon, mint megfeszítettként. De ami a kereszti, az egyetemes halál. Egy ember sem lélegezhetne, egy növény sem növekedhetne, a fénysugár sem tudna az égből reánk világítani, ha nem lenne a kereszti. „Az eget beszélik Isten dicsőségét, és kezeinek munkáját hirdeti az égboltozat.” (Zsolt. 19, 2) Ez néhány azon dolgok közül, amiket Isten teremtett. Egy író sem tudja leírni, egy festő sem tudja megfesteni a menny csodálatos dicsőségét, és ez a dicsőség Krisztus kereszti erejének dicsősége. Ez következik abból, - amit már megértettünk - hogy Isten hatalma látható a teremtett dolgokban, és hogy a kereszti Isten ereje. Isten dicsősége az Ő hatalma, mert „az Ő hatalmának felséges nagysága irántunk” látható „Krisztusban, mikor feltámasztotta Őt a halálból.” (Ef. 1, 19-20) „Krisztus feltámasztott a halálból

az Atyának dicsősége által.” (Róm. 6, 4) A halál elszenvetésével dicsőséggel és tisztességgel koronáztatott meg. (Zsid. 2, 9) Láthatjuk, hogy a számtalan csillag dicsősége, változatos színűk, a szivárvány minden dicsősége, a lenyugvó napot eltakaró felhők dicsősége, a tenger dicsősége, a virágzó mezők és zöld rétek, a tavasz dicsősége, az aratás dicsősége, a nyíló rügyek és az érett gyümölcs dicsősége– minden dicsőség, amit Krisztus birtokol a mennyben és az a dicsőség, ami az Ő szentjeiben nyilvánul meg, amikor majd „úgy fénylenek, mint a nap az ő Atyjuk királyságában” „mint a csillagok örökkön örökké”- ez a kereszt dicsősége. Tudnánk-e valaha is mást dicsőíteni?

Isten Izráele

„És akik e szabály szerint élnek, békesség és irgalmasság azokon, és az Istennek Izraelén.” A dicsőség szabálya! Micsoda nagyszerű szabály, amelyben járhatunk! Két osztály van itt megemlítve?- Nem, mert az apostoli levél azt kívánja megmutatni, hogy mindenki egy Krisztus Jézusban. „És ti Őbenne vagytok bételjesedve, aki Feje minden fejedelemségnek és hatalmasságnak, akiben körül is metéltettetek kéz nélkül való körülmetéléssel, levetkezvén az érzéki bűnök testét a Krisztus körülmetélésében. Eltemetvén Ővele együtt a keresztségben, akiben egyetemben fel is támasztattatok az Isten erejébe vetett hit által, aki feltámasztotta Őt a halálból. És titeket, kik holtak voltatok a bűnökben, és a ti testeteknek körülmetéletlenségében meglevenített Ővele, megbocsátván minden bűnötöket.” (Kol. 2, 10-13) „Mert mi vagyunk a körülmetélkedés, akik Lélekben szolgálunk az Istennek, és a Krisztus Jézusban dicsekedünk, és nem testben bizakodunk.” (Fil. 3, 3) Ez a körülmetélkedés tesz bennünket Isten igaz Izraelévé, mert ez a bűnök feletti győzelem, és „Izrael” azt jelenti győztes. Többé már nem vagyunk „Izrael társaságától idegenek”, „nem vagyunk jövevények és zsellérek, hanem polgártársai a szenteknek és cselédei az Istennek, kik fölépíttetetek az apostoloknak és a prófétáknak alapkövén, lévén szegletkö maga Jézus Krisztus.” (Ef. 2, 12, 19-20) Tehát csatlakozhatunk a tömeghez, „akik jönnek napkeletről és napnyugatról, és beülnek Ábrahámval, és Izsákkal és Jákóbbal a mennyi királyságba.”

Krisztus bélyegei

„Ennekutána senki nékem bántásomra ne legyen, mert én az Úr Jézusnak bélyegeit hordozom az én testemben.” A „bélyegek” szó a görög „stigma” szó többes száma, amelyet átvettünk nyelvünkbe. A szó szégyent, gyalázatot jelent. Régen is ebben a jelentésben használták. A bélyeg, amelyet a vádlott, vagy egy újra elfogott szökött szolga testébe sűtöttek, megmutatta, hogy kihez tartozik. Ilyenek Krisztus keresztségének bélyegei is. A kereszt bélyegei voltak Pálon. Ő megfeszített Krisztussal együtt és viselte a szögek helyeit. Bele voltak sűtve testébe. Rabszolgaként jelölte meg őt, Krisztus rabszolgájaként. Ezért senki ne állítsa azt, hogy ő emberek szolgálja volt. Csak Krisztusnak tartozott engedelmességgel, aki megvásárolta őt. Senki ne késztesse őt arra, hogy embereknek vagy a testnek szolgáljon, mert Jézus megjelölte őt, ezért senki másnak nem szolgálhat. Mi több, mindenki legyen tudatában annak, ha megpróbálja megingatni Krisztushoz való hűségében, vagy ha elbánik vele, akkor a Mester biztosan megvédi tulajdonát. Megvannak nekünk már ezek a bélyegek? Ha igen, akkor büszkélkedhetünk velük, mert az ilyen dicsekvés nem hiábavaló, nem tesz hiábavalóvá. Ő micsoda dicsőség van a keresztségben! A menny minden dicsősége megtalálható a megvetett keresztségben. Nem a kereszt alakjában, hanem magában a keresztségben. A világ nem ismeri ezt a dicsőséget, de nem ismeri Isten Fiát sem, nem ismeri a Szentlelket, mert nem látja Őt. Bárcsak Isten megnyitná szemünket, hogy meglássuk a dicsőséget, hogy a dolgokat igaz valóságukban szemléljük! Bárcsak megfeszíttetnénk Krisztussal, hogy a kereszt dicsőíthetne meg bennünket! Krisztus keresztségében van a megváltás. Ebben van Isten ereje, ami megőriz bennünket az elbukástól, mert a földről a mennybe emel. A keresztségben egy új teremtés van, amelyet Isten „nagyon jó”-nak mond. Ebben van az Atya dicsősége és az örökkévalóság dicsősége. Ezért Isten azt mondja: ne legyen másban dicsekvésünk, mint a mi Urunk Jézus Krisztus keresztségében, aki által nekünk megfeszített a világ és mi is a világnak.

„Krisztus keresztségében dicsekedem,
Ami az élet romjai felett magasodik
Amit a megszentelt élet fénysugarai
Magasztosan körbeölelnek.”

„Mióta én, aki romlott és elveszett voltam,
Kegyelmet nyertem az Ő neve és szava által
Megtiltom magamnak, hogy másban dicsekedjem,

Mint az én Uram Jézus keresztjében.”

„Akármerre megyek,
A keresztről szólok
Lelkem semmi másban nem dicsekszik,
Mint a megmentő keresztn, a megmentő keresztn
Erről szólok állandóan,
Mindenkor és mindörökké,
Hogy Jézus értem kóstolt halált
A kereszten.,,